Joseph Sheridan Le Fanu

Værelset i Den flyvende Drage

Joseph Sheridan Le Fanu

Værelset i Den flyvende Drage

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

1. På landevejen

I det begivenhedsrige år 1815 fyldte jeg netop tre og tyve år. Jeg havde lige arvet en stor sum i obligationer og aktier. Efter Napoleons fald begyndte englænderne at valfarte til Frankrig, der så at sige havde været lukket for dem siden kejsermødet i Tilsit.

Jeg, som også tilhørte denne nation, fandt ingen grund til at nægte mig denne af det gode selskab så almindeligt eftertragtede adspredelse, og en skøn dag befandt jeg mig, efter at være rejst over Kanalen, på vej til Paris fra Brüssel. Det var den samme landevej, som de allierede magters armé var marcheret ad få uger i forvejen. De kan vanskeligt gøre Dem noget begreb om, hvor opfyldt vejen var med vogne; det var ligegyldigt, om man så frem eller tilbage, overalt rejste de travende heste og vognenes hjul tætte støvskyer. Ustandselig passerede vi forspand og diligencer, der var på tilbagevejen til de kroer, hvor de havde deres faste stader.

Egentlig burde jeg mere udførligt beskrive sceneriet, men jeg var så optaget af tanken om Paris og om fremtiden, at jeg oprigtig talt ikke lagde noget videre mærke til det. Så vidt jeg husker, var jeg den aften, som jeg her taler om, omtrent en mils vej fra en lille malerisk by, hvis navn jeg sandt at sige også har glemt. Det må have været sådan noget som to timer før solnedgang, at vi indhentede en vogn, som var blevet beskadiget.

Jeg tror ikke, det var særlig galt fat, men de to kuske lavede et farligt postyr. De var steget af, og lå fladt henad jorden og kiggede op i bunden af vognen, mens to tjenere foretog sig noget ganske lignende. Ud af karetens vindue stak en smuk, lille damehat. Det, jeg kunne se af hattens bærer, forekom mig fængslende, og jeg bestemte mig straks til at spille den barmhjertige samaritan. Jeg lod min vogn holde, sprang ud og hjalp sammen med min tjener. Ak, desværre! damen med den smukke hat bar et meget tykt, sort slør; jeg så akkurat nogle kostbare brysselerkniplinger, idet hun trak hovedet tilbage.

Næsten samtidig stak en ældre herre sit hoved ud af vinduet. Han så ud til at være svagelig, for skønt det var en meget varm aften, var han indsvøbt og indhyllet op til begge øren. Han overøste mig med taksigelser, som det franske sprog har så mange variationer for, og tog galant sin hat af sin sorte paryk.

Noget af det eneste jeg kan foruden at bokse, som alle englændere den gang dyrkede, er at mestre det franske sprog, og jeg svarede, tør jeg nok sige, flydende og grammatikalsk rigtigt. Efter at vi havde udvekslet en mængde buk og komplimenter, trak den gamle herre sig tilbage i vognen og den smukke, lille hat kom til syne en gang endnu.

Damen må have hørt mig tale til min tjener, for hun formede sin korte taksigelse på et henrivende, stammende engelsk og med en så melodisk stemme, at jeg forbandede det sorte slør, der satte et bolværk for min nysgerrighed.

Våbnet, som var malet på vogndøren, var mærkeligt. Det forestillede en stork, der var malet med blodrød farve i gyldent felt. Fuglen stod på et ben, og i den anden løftede klo holdt den en sten. Så vidt jeg ved, er det et symbol på årvågenhed; men

som sagt, dets besynderlighed slog mig, og prentede sig for altid i min hukommelse. Der var også skjoldholdere ved siden, men jeg har glemt, hvad de forestillede.

Disse folks udsøgte manerer, deres tjeneres liberi, deres karets elegance og det kronede våben viste tydeligt, at de måtte være adelige.

Jeg for mit vedkommende vidste med mig selv, at jeg så godt ud, og hvad man i hvert fald ikke kunne tage fra mig var min imponerende højde, seks fod. Og nu spurgte jeg mig selv: behøvede denne dame at have takket mig? Havde ikke hendes gemal, det antog jeg den ældre herre for at være, takket mig tilstrækkeligt på begges vegne? Jeg følte instinktmæssigt, at damen ikke så uvilligt på mig, selv gennem hendes slør følte jeg hendes bliks magt. Desværre varede det ikke længe, inden vognen var istandsat, og nu rullede hun bort med en støvsky bag hjulene, lige ind i den nedgående sols gyldne stråler. En vis ung herre fulgte hende med brændende blikke og sukkede dybt, mens afstanden øgedes.

Jeg gav mine postilloner ordre til ikke på nogen måde at slippe vognen af syne, og til at stoppe ved et hvilket som helst posthus eller kro, hvor damens vogn gjorde holdt. Vi nåede snart ind i den lille by, som jeg lige har omtalt, og vognen, vi fulgte, kørte op foran *Belle Etoile*, en hyggelig, gammel kro. De steg ud af vognen og gik ind i huset.

Vi fulgte efter i mageligt trav. Jeg gik op af trapperne med fingeret ligegyldighed. Dristig som jeg var, gjorde jeg mig ikke den ulejlighed al spørge, hvor jeg skulle finde min smukke, Jeg kiggede ind i værelset til højre og derpå i det til venstre, men ingen af stederne var hun. Så gik jeg op ovenpå, der stod en dør

åben til en dagligstue, og jeg gik ind med den mest uskyldige mine af verden. Det var et rummeligt værelse, og der var kun ét levende væsen derinde, en ung dame, og der på bordet lå den selv samme hat, som jeg havde forelsket mig i. Damen stod med ryggen til mig og læste i et brev.

I et minut eller så stod jeg og stirrede stift på hende og håbede, at hun ville vende sig om og give mig lejlighed til at se hendes ansigt. Det gjorde hun imidlertid ikke, men derimod gjorde hun et par skridt henimod et lille konsolbord, der stod lænet op mod væggen, og på hvis plade der stod et forgyldt spejl. I det blanke glas så jeg nu billedet af en ualmindelig smuk kvinde; hun kiggede hele tiden ned i brevet, som hun holdt med spidsen af fingrene, og som hun syntes at være aldeles fordybet i.

Ansigtet var aflangt med et vist melankolsk udtryk, men det var samtidig præget af stærke lidenskaber. Trækkene var ualmindelig fine, og hudfarven klar og gennemsigtig. Øjnene, som var sænkede, kunne jeg ikke se farven på, jeg måtte nøjes med at betragte de lange øjenvipper og de smukt tegnede bryn. Hun fortsatte med at læse. Det må have interesseret hende ualmindelig meget, for jeg har aldrig set et levende væsen så ubevægelig. Det var ganske som at stå og se på en malet statue.

Jeg så den gang som en falk, og intet, selv ikke den mindste enkelthed i dette smukke ansigt, undslap mig. Om det så var de blå årer på den hvide hals, kunne jeg nyde synet af dem.

Jeg burde have trukket mig tilbage, lige så stille som jeg var kommet ind, før min nærværelse var blevet opdaget, men jeg var naturligvis alt for optaget til at røre mig ud af pletten, og så skete det selvfølgelig til sidst, at hun løftede øjnene. De var

store og havde den blå farve, som datidens poeter kaldte violfarve.

Disse dejlige, melankolske øjne vendte sig imod mig fra spejlet, men med et ringeagtende udtryk. Derpå greb hun hastigt det sorte slør, som lå ved siden af hende, og bandt det om hovedet. Formodentlig troede hun, at jeg ikke havde set hende.

Omkring to timer før solnedgang indhentede vi en vogn, som var blevet beskadiget.

2. Grevens tjener

Mit mod svigtede mig her foran hende, og jeg følte nu, at min nærværelse i denne stue var en uforskammethed. Det lod til, at hun havde en lignende mening, for den samme smukke stemme, som jeg før havde hørt, sagde nu i en iskold tone og denne gang på fransk:

"Det lader ikke til, at den herre ved, at dette er et privat værelse."

Jeg bukkede meget dybt, fremstammede nogle undskyldninger og trak mig tilbage mod døren; formodentlig så jeg angrende og forlegen ud, det følte jeg i det mindste selv, og det lod også til, at damen ville glatte lidt ud på sin skarpe bemærkning, for nu tilføjede hun:

"Jeg er ikke desto mindre glad over atter at have en lejlighed til at takke Dem for den hjælp, som De så hurtigt og med så megen virkning tilbød os i dag."

Det var mere den forandrede tone, i hvilken hun sagde det, end selve ordene, som opmuntrede mig. Det forekom mig også, at hun ikke havde behøvet at lade, som om hun genkendte mig, og selv om hun virkelig havde kendt mig, var hun på ingen måde nødt til atter at takke mig.

Det smigrede mig ubeskriveligt, og så meget des mere, som det fulgte så hurtigt oven på hendes lette bebrejdelse. Hun talte nu sagte og frygtsomt, og jeg lagde mærke til, at hun hastigt drejede hovedet henimod en anden dør i værelset, og jeg bildte mig ind, at herren med den sorte paryk, var en skinsyg

ægtemand, som kunne vise sig hvert øjeblik. Netop i det samme hørtes en snøvlende stemme give ordre til en tjener, og personen, der talte, nærmede sig øjensynligt. Det var den selv samme stemme, som havde takket mig så rørt fra vognens vinduer for en times tid siden.

"Vær så elskværdig at gå Deres vej," sagde damen i en bedende tone, og viftede med sin hånd over mod døren, som jeg var kommet ind igennem. Jeg bukkede igen meget dybt, gik baglæns ud og lukkede døren.

Betydelig opmuntret satte jeg ned af trapperne i spring. I stuen mødte jeg værten, og gav mig straks til at beskrive det værelse, som jeg nys havde forladt, sagde ham, at jeg syntes godt om det, og spurgte om jeg kunne få det.

Han var meget ked af det, men både det og de to tilstødende værelser var optaget.

"Af hvem?"

"Rangspersoner!"

"Men hvem er de? De må da have navne og titler."

"Utvivlsomt, min herre, men der er sådan en strøm af rejsende til Paris, at vi helt har holdt op med at spørge om vore gæsters navn og stilling. Vi betegner dem simpelthen efter de værelser, de bor i."

"Hvor længe bliver de her?"

"Selv det, min herre, kan jeg ikke svare Dem på. Det interesserer os ikke det mindste. Så længe denne folkevandring står på, er værelserne ikke ledige et eneste øjeblik."

"Ja, jeg ville, som sagt, have sat megen pris på disse værelser. Er et af dem et soveværelse?"

"Ja, og herren vil måske lægge mærke til, al folk sjældent bestiller soveværelser, med mindre de har til hensigt at blive natten over."

"Nå, nok om det. Jeg kan vel få nogle værelser et eller andet sted; jeg er ligeglad hvor i huset?"

"Ja, herren kan få to værelser. Det er de sidste, som vi har ledige i øjeblikket."

"Godt, vil De skrive mig for dem?"

Det var klart, at de mennesker havde til hensigt at gøre et ophold her, i hvert fald ville de da ikke rejse videre før i morgen. Jeg begyndte allerede at føle det, som om jeg var midt i et eventyr. Jeg gik op på mine værelser, kiggede ud af vinduet og så, at de vendte ud til krogården. Dernede var man travlt beskæftiget med at spænde svedige og trætte heste fra, og at trække friske forspand ud fra staldene. En mængde vogne, enkelte privatkøretøjer, andre ligesom min, hyrevogne, stod på de toppede brosten, og ventede på, at deres tur skulle komme til at rulle videre. Ivrige tjenere løb frem og tilbage, og de ledige lå og strakte sig og lo. Det var i det hele taget en livlig og munter scene. Det forekom mig, at jeg kunne kende "rangspersonernes" karet og en af deres tjenere.

Jeg skyndte mig derfor ned af trapperne, fandt vejen til bagdøren og stod snart på den ujævne brolægning, midt i det nys beskrevne sceneri.

Det var nu ganske nær ved solnedgang, de gyldne stråler faldt på skorstenenes røde mursten, og dueslaget, som var opført på træpæle, så ud, som om der var gået ild i det. Alting bliver malerisk i en sådan belysning, og ting, som på en grå morgen

forekommer en inderlig kedsommelige, fængsler en på dette tidspunkt af dagen.

Efter at have søgt lidt omkring, fandt jeg endelig den eftertragtede vogn. En tjener var i færd med at lukke en af dørene. De var nemlig forsynet med rigtige låse til at åbne og lukke med nøgle. Jeg stillede mig op i nærheden, og kiggede på det malede våben.

"Et meget smukt insignium, den røde stork," henkastede jeg og pegede på døren; "det tyder vel på en gammel og fin familie?"

Tjeneren så et øjeblik på mig, mens han puttede den lille nøgle i lommen, og sagde med et let ironisk buk og smil:

"Det står herren frit for at gætte på, hvad herren vil."

Det var altså skudt forbi, men jeg kendte mine pappenheimere, og vidste meget vel, hvordan man skulle få sådan en kumpans tunge på gled. Der er såmænd ikke et sandere ordsprog end: "Den, der smører godt, kører godt."

Tjeneren kiggede på napoleond'oren, som jeg stak ham i hånden, og derpå betragtede han mig med et udtryk af oprigtig overraskelse.

"Herren er virkelig alt for god."

"Åh, tal dog ikke om en sådan bagatel, men sig mig, hvem er den dame og herre, som er kommet hertil i den vogn, og som De måske husker, at jeg og min tjener hjalp i et øjebliks forlegenhed, da der var noget i vejen med deres køretøj."

"Det er greven, og den unge dame kalder vi grevinden, men jeg ved ikke, det kan såmænd godt være, at hun er hans datter."

"Sig mig, ved De, hvor de bor?"

"Jeg forsikrer herren på æresord, jeg er ude af stand til at sige det. Jeg ved det ikke."

"Ved De ikke, hvor Deres herskab bor. De må da vide noget mere om ham end hans titel?"

"Ikke noget, som er værd at fortælle, herre. Sagen er den, at jeg blev fæstet i Brüssel den samme dag, de begav sig på rejsen; men Picard, min medtjener, grevens kammertjener, han har været mange år i hans tjeneste og ved alting, men han siger aldrig noget, undtagen, når han skal meddele en ordre. Af ham har jeg ikke fået noget at vide. Så meget ved jeg dog, at vi skal til Paris, og der skal jeg snart få opsporet alt om dem, men for øjeblikket ved jeg som sagt ikke mere end herren selv."

"Og hvor er den Picard henne?"

"Han er gået til skærsliberen for at få sine barberknive trukket af, men oprigtig talt tror jeg ikke, at han vil fortælle noget."

Det var en tarvelig høst for min gyldne udsæd, men jeg er temmelig sikker på, at fyren talte sandt, og at han gladelig ville have forrådt sit herskabs inkognito og hemmeligheder, hvis han havde kendt dem. Jeg sagde ham derfor meget venligt farvel, gik op på mit værelse og var lige så vidt som før.

Så fik jeg fat i min egen tjener. Skønt jeg havde taget ham med mig fra England, var han dog indfødt franskmand. Han var en nyttig, klog og hurtig fyr, og vidste til punkt og prikke, hvordan han skulle komme rundt med sine landsmænd.

"St. Clair, luk døren og kom her hen. Jeg får hverken rist eller ro, før jeg har fået noget at vide om de folk, som bor her nedenunder. Her har du femten francs; se at få fat i de tjenere, som vi hjalp i dag, spendér lidt aftensmad på dem, og kom her tilbage og fortæl mig det hele. Jeg har lige talt med en, som ikke ved noget som helst. Den anden – jeg har glemt hans navn – er

den ukendte adelsmands kammertjener, og han ved alt; ham må du pumpe! – Det er selvfølgelig den ærværdige herre, og ikke den unge dame, som ledsager ham, der interesserer mig, det kan du jo nok forstå. Skynd dig! il! og vend tilbage med alle de oplysninger, jeg længes efter, og glem ikke en eneste enkelthed, som du tror kan interessere mig."

Det var en kommission, som passede udmærket for min værdige St. Clairs smag og anlæg. Som man vil have lagt mærke til, omgikkes jeg ham med en egen familiaritet af samme art, som man træffer mellem herre og tjener i de gamle franske komedier. Jeg er ganske sikker på, at han lo ad mig i al hemmelighed, men overfor mig var han altid høflig og opmærksom.

Med mange megetsigende blikke og nik, trak han sig tilbage, og da jeg lidt efter kiggede ud af vinduet, så jeg ham ilsomt smyge sig gennem gården og forsvinde mellem vognene.

3. En langsommelig time

Når mennesket er ene og brænder af utålmodighed og forventning, kan dagen forekomme langsommelig. Det forekommer en, at viseren på ens rejseur står stille, og at der er hele uger imellem hver time. Man gaber, man trykker sin næse flad imod vinduet, fløjter melodier, som man afskyer, aner kort sagt ikke, hvad man skal gøre med sig selv. Kunne man så endda sætte en ordentlig middag sammen på tre retter mad flere gange om dagen, men den sociale lov, som vi er slaver af, nægter os også denne tilflugt.

Men på den tid, jeg taler om, var aftensmaden endnu et ordentligt regulært måltid, og heldigvis nærmede tiden sig for det, hvilket opmuntrede mig meget. Der manglede dog endnu tre kvarter; hvad skulle jeg bestille i den tid?

Jeg havde to eller tre bøger, som jeg havde taget med for at læse i ledige stunder, men som bekendt er der mange slags stemninger, i hvilke man slet ikke kan læse. Bogen lå ved siden af mit rejsetæppe og min spadserestok på sofaen, men jeg brød mig ikke det mindste om heltinden og helten, om de så begge blev druknet samtidig i den vandtønde, som jeg så i krogården lige nedenunder mit vindue.

Jeg slog et par slag op og ned i værelset, sukkede, betragtede mig selv i spejlet, arrangerede min store, hvide paryk, som var anlagt efter den udødelige Brummels anvisning, trak i en pragtfuld vest og min blå frakke med de forgyldte knapper og snipperne. Jeg hældte *Eau de Cologne* på mit lommetørklæde –

må jeg i parentes bemærke, at vi dengang ikke havde den mangfoldighed af forskellige parfumer, som vi senere er blevet forsynet med. Jeg gjorde i det hele taget et meget omhyggeligt toilette, jeg tog min kostbare hat ud af dens futteral, og anbragte den på mit kloge hoved, jeg trak et par lyse, franske handsker på, og tog en knortet spadserestok, som netop den gang kom på mode i England, men som kun holdt sig et år eller to, og som blandt andet omtales et sted i sir Walter Scotts romaner.

Når jeg gjorde mig så megen umage med mit ydre, var det naturligvis kun med henblik på min skønne, hvis vidunderlige øjne jeg havde set for første gang netop i aften, og som jeg aldrig, aldrig ville kunne glemme. Med andre ord, det var i det svage håb at gøre et knusende indtryk på ejerinden af disse øjne.

Mens jeg nu var i færd med at fuldføre mine forberedelser, forsvandt det sidste skær af solen, og et dunkelt tusmørke indtrådte i stedet. Jeg åbnede vinduet for at kigge ud et øjeblik, før jeg gik ud. Jeg opdagede straks, at vinduet underneden mit var åbent, for jeg hørte to stemmer, der udvekslede replikker, men jeg var ude af stand til at skelne, hvad det var de sagde.

Mandens stemme var ubehagelig. Den var, som jeg har sagt Dem, snøvlende gennem næsen. Den stemme, som svarede, genkendte jeg kun alt for vel: dens bløde, melodiske tone var ikke til at tage fejl af. Samtalen varede kun et øjeblik, så hørte jeg manden le på en djævelsk, ironisk måde, det syntes i det mindste jeg. Derefter trak han sig tilbage fra vinduet, så at jeg næsten slet ikke mere kunne høre hans stemme.

Den anden person, der talte, forblev nærmere ved vinduet, men ikke så nær som i begyndelsen.

Det lod ikke til, at samtalen drejede sig om noget særligt spændende. Ak, hvad ville jeg ikke have givet for, at der havde været en strid, helst en voldsom, så at jeg kunne have optrådt som forsvarer for den fornærmede skønhed, som hævner af uret, men skulle man dømme efter karakteren, eller tonefaldets karakter, måtte det være et af de mest rolige par i hele verden. Lidt efter begyndte damen at synge en lille fransk sang. Som bekendt hører man stemmen, når den synger, langt længere, end når den taler; jeg kunne tydeligt skelne ordene. Det var en altstemme, der havde en vis patetisk klang, men undertiden på en ganske bemærkelsesværdig måde, havde et anstrøg af spot.

Pludselig blev sangen afbrudt af den gamle mands stemme, den lød streng og alvorlig:

"Det er tilstrækkeligt, frue, jeg formoder ikke, at det er Deres hensigt at underholde stald- og gårdskarlene med Deres musik?"

Damens stemme lo muntert.

Det forekom mig, at jeg hørte ham sige igen:

"De er nok oplagt til at skændes, frue?"

I hvert fald lukkede den gamle mand vinduet med et brag, så at ruden let kunne være gået itu. Glas er af alle tynde skillevægge den mest virkningsfulde lyddæmper; jeg hørte ikke mere, ikke en gang så meget som en summen af stemmer.

Hvilken yndig stemme denne grevinde havde! Hvor den lød smeltende, blød og skælvende, hvor den på en gang rørte og ophidsede mig. Hvor sørgeligt, at sådan en hæs, gammel asenskæft havde magt til at kue den. Ak! hvor livet dog er

besynderlig indrettet: denne smukke kvinde med en engels tålmodighed og en Venus' skønhed, og udstyret med alle ni musers dyder, hun er en slave.

Hun ved meget vel, hvem der bor i lejligheden ovenover hendes, hun hørte mig åbne vinduet. Har jeg da ikke ret til at gætte, for hvem det lille musikstykke blev sunget? Ja, min gamle kavaler dernede, for hvem tror du det blev udført?

Behageligt smigret forlod jeg mit værelse og gik ned af trapperne, og drev langsomt forbi grevens dør. Der var dog altid en mulighed for, at den smukke sangerske kunne træde ud. Jeg lod min stok falde ganske nær ved døren, og vær forvisset om, at det tog mig lang tid at tage den op igen, men heldet begunstigede mig dog alligevel ikke, og da jeg ikke kunne blive stående hele aftenen og tage min stok op, gik jeg ned i forhallen.

Jeg så atter på uret, og nu var der kun et kvarter tilbage før aftensbordet.

Var det muligt, at greven og grevinden for en gangs skyld ville spise ved det fælles *table d'hôte*?

4. Hr. Droguille

Opfyldt af håb slentrede jeg ud på *Belle Etoile*s trapper. Det var nu aften, og der lå et yndigt måneskin overalt. Jeg var kommet dybere ind i mit eventyr siden min ankomst, og den poetiske belysning satte yderligere mine følelser i bevægelse. Hvilket drama, hvis det viste sig, at hun var grevens datter og forelsket i mig, og hvilken henrivende tragedie, hvis det viste sig, at hun var grevens kone.

Mens jeg stod sådan i udmærket humør, henvendte en høj, meget elegant klædt herre sig til mig. Han så ud til at være et halvt hundrede år, og havde et meget høfligt og behageligt væsen. I hele hans fremtræden var der noget fornemt, man så straks, at han var en adelsmand.

Han stod på trappen og så ligesom jeg på måneskinnet og på, hvordan alle ting og bygninger i den lille by antog mærkelige skikkelser i det blåhvide lys. Han spurgte mig, om jeg ikke var hr. Beckett. Jeg svarede jo, og derefter præsenterede han sig øjeblikkelig som markis d'Harmonville (han gav mig denne oplysning i en sagte, næsten hviskende tone) og udbad sig tilladelse til at overrække mig et brev fra lord R…, der, som jeg nok vidste, kendte lidt til min fader, og som også en gang havde gjort mig en ubetydelig tjeneste.

Den omtalte engelske adelsmand havde en meget høj stilling i den politiske verden, og blev netop for tiden anset for at være designeret til posten som engelsk gesandt i Paris, den gang det vigtigste diplomatiske embede, der fandtes.

Jeg modtog det med et dybt buk og læste det.

> Kære Beckett!
> Må jeg introducere min meget gode ven, markis d'Harmonville, som selv vil forklare Dem, hvad det er for en tjeneste, De vil være i stand til at gøre ham.

Derefter skrev han om markien, at han var en meget formuende mand, som havde udmærkede forbindelser med den gamle franske adel og som havde en stor indflydelse ved hoffet, at han havde påtaget sig at gøre både sin egen konge og vor regering en betydelig tjeneste, og at man anså ham i alle måder for at være i stand til at udføre den.

Jeg blev højlig forbavset, da jeg læste videre:

> Det er sandt, Walton var her i går, og han sagde mig, at der rimeligvis ville blive stillet en modkandidat op imod Dem. Der er en kraftig underhåndsagitation oppe i Deres kreds. De ved nok, at jeg med min medfødte forsigtighed, ikke holder af at blande mig ind i den slags affærer, men hvis jeg må være så fri, vil jeg råde Dem til at lade Hoxton passe lidt på, og øjeblikkelig rapportere Dem, hvad der sker. Jeg er bange for, at det er alvorligt.
>
> Det er sandt, nu havde jeg nær glemt at sige Dem, at markien, når De har talt med ham i fem minutter, helst må kaldes monsieur Droguille. Netop med hensyn til den mission, som han har for i øjeblikket, må han opgive sin titel en fjorten dages tid.
>
> Jeg rejser netop nu til byen, og har intet yderligere at tilføje.

Deres hengivne

R...

Jeg var aldeles perpleks. Jeg kendte jo knap denne lord, jeg kendte heller ikke nogen, der hed Hoxton, undtagen min hattemager, og aldeles ikke nogen, der hed Walton. Ikke desto mindre omtalte lorden dem, som om de var mine allerbedste venner. Jeg så nøjere efter på konvoluttens udskrift, og gåden var løst. Mit navn var nemlig slet og ret Richard Beckett, og til min forbløffelse læste jeg:

Til
George Stanhope Beckett,
medlem af Underhuset.

Aldeles forvirret så jeg op på markien.

"Jeg ved virkelig ikke, hvordan jeg skal undskylde mig, hr. mar..., hr. Droguille. Ganske vist er mit navn Beckett, og jeg kender også, men kun såre løst, lord R... Kort sagt, brevet var ikke bestemt til mig: mit navn er Richard Beckett, det er til hr. Stanhope Beckett, som repræsenterer Shillingsworthkredsen i Underhuset. Det er en kedelig misforståelse, og jeg ved hverken ud eller ind. Kun det kan jeg love Dem, på mit æresord som gentleman, at indholdet af det brev, som jeg nu giver Dem igen, skal forblive en lige så ukrænkelig hemmelighed, som før jeg åbnede det. Jeg er både forskrækket og bedrøvet over, at en sådan fejltagelse har kunnet finde sted."

Jeg tør nok sige, at hele mit væsen var præget netop af de to følelser, og markiens ansigt klarede da også hurtigt op, skønt det straks havde antaget udtrykket af den pinligste

forlegenhed. Han smilede nu venligt og rakte sin hånd ud imod mig.

"Jeg tvivler ikke et øjeblik om, at De, hr. Beckett, vil bevare min hemmelighed. Når der i det hele taget skulle ske en fejltagelse, må jeg takke min Gud for, at det var en gentleman, jeg fik med at gøre. De vil nok tillade mig, hr. Beckett, at jeg for fremtiden tæller Dem mellem mine venner."

Jeg takkede markien for hans elskværdighed, og derpå fortsatte han:

"Det ville glæde mig meget, hvis jeg kunne overtale Dem til at besøge mig i Claironville i Normandiet. Jeg har netop til den 15. august indbudt en hel del af mine venner, hvis bekendtskab det måske kan interessere Dem at gøre. Det er mig umuligt for øjeblikket at se mine venner hos mig i mit hjem i Paris, jeg skal ikke nærmere komme ind på grundene hertil, men hvis De vil være så elskværdig at lade mig vide, hvilket hotel De tager ind på i Paris, vil De snart opdage, at skønt markis d'Harmonville ikke er i byen, har hr. Droguille dog endnu ikke tabt Dem af syne."

Jeg takkede ham mange gange for hans venlighed og gav ham den ønskede oplysning.

"I mellemtiden," fortsatte han, "må De endelig benytte Dem af mig, når som helst jeg kan være Dem behjælpelig med et eller andet. Vor forbindelse skal ikke blive afbrudt, jeg skal sørge for, at De let og bekvemt kan få fat i mig."

Jeg var meget smigret. Det var klart, at markien syntes om mig. Når man sådan gensidig gør et godt indtryk på hinanden ved første møde, ender det ofte med varigt venskab. Jeg var dog ikke blind for, at markien også kunne have den bevæggrund til

at gøre et godt indtryk på mig, at jeg skulle bevare den politiske hemmelighed, som jeg havde fået et lille indblik i. markien gik op, mens jeg blev stående og spekulerede noget på denne nye hændelse, men snart kredsede mine tanker atter om de vidunderlige øjne, den dejlige stemme og den skønne dames henrivende figur. Jeg henfaldt atter i betragtning af månen, drev ind på den umulige brolægning og stirrede drømmende på omgivelserne.

I krogården var scenen forandret. I stedet for den støjende plads, den havde været for en time eller to siden, lå den nu fuldstændig stille og tom med undtagelse af nogle fraspændte vogne, der stod hist og her. Måske spiste tjenerne til aften netop nu. Jeg var imidlertid glad ved at finde ensomhed, og uden at blive forstyrret kunne jeg finde min hjerterdames vogn i måneskinnet. Jeg var akkurat så dum og fjollet, som meget unge mænd plejer at være i min situation, og blev ved med at spadsere rundt om den. Gardinerne var trukket ned og dørene formodentlig aflåste. I det klare måneskin var alt fuldstændig tydeligt, og hjulenes, fadingens og fjedrenes sorte skygger sprang skarpt frem på brostenene. Jeg stod nu stille foran våbnet, som var malet på døren og som jeg havde undersøgt ved dagslys. Gud ved, hvor mange gange hendes øjne har hvilet på den samme ting, tænkte jeg og faldt fuldstændig hen i drømmerier. Da blev jeg pludselig afbrudt af en høj, rå stemme, som talte lige over skulderen på mig.

"En rød stork, den er god, hvad? Storken er en rovfugl, den er årvågen, grådig og fanger krybdyr. Den er også rød – blodrød, ha, ha. Det passer, det symbol."

Jeg vendte mig omkring og fik øje på det blegeste ansigt, jeg nogensinde har set. Det var groftskåret, grimt og ondskabsfuldt, skikkelsen lignede en fransk officers i civile klæder, og var vel omtrent seks fod høj. Over næsen og øjenbrynene var der et dybt ar, som gjorde det frastødende ansigt endnu grimmere.

Officeren løftede øjenbrynene og sagde med en ækel, klukkende latter:

"Jeg har skudt en stork med en riffelkugle, da den oppe under skyerne troede sig selv sikker for den slags hændelser. Ser De, min herre, når en mand som jeg, en mand med vældig handlekraft, en mand, der har øjnene og ørene med sig, en mand, som har ligget i felttelt, ja ofte uden, på de fleste europæiske slagmarker, når jeg bestemmer mig til at opløse en hemmelighed, opklare en forbrydelse, fange en tyv, spidde en røver på sværdspidsen, så skulle det gå mærkeligt til, om det ikke lykkedes. Ha, ha, ha. Farvel, min herre."

Han drejede sig snerrende om på hælen og gik med lange skridt ud af porten.

5. Aftensmåltidet på *Belle Etoile*

De franske officerer var netop på den tid bekendt for at være meget opfarende, og især kunne da englænderne ikke vente sig megen høflighed af dem. Det var dog klart, at den herre, som nylig havde udlagt den heraldiske betydning af våbnet på grevens vogn i så mystiske vendinger, ikke havde haft til hensigt at lade sin ondskabsfuldhed gå ud over mig. Formodentlig havde storken vakt et eller andet ubehageligt minde til live hos ham, og havde gjort ham rasende.

Jeg var blevet let rystet, som man bliver, når man tror sig selv ganske alene, og pludselig opdager, at man er blevet iagttaget af en tilskuer lige klods op ad en, og indtrykket var i dette tilfælde blevet så meget stærkere, fordi ansigtet havde været så frastødende og fordi personen havde været så nær ved mig. Jeg antager, at jeg næsten må have været i berøring med ham. Det had og det raseri, som havde lyst ud af hans øjne, var mig endnu i ganske frisk minde, men, sagde jeg til mig selv, det er måske, når alt kommer til alt, blot en ubetydelig hændelse, der højst bør virke som et oplivende moment i dit eventyr.

Nu var det tid til at gå til *table d'hôte*, hvor jeg ventede, at der ville blive kastet i det mindste et strejflys over det tema, som interesserede mig så levende. Jeg gik ind i værelset og undersøgte det lille selskab på omtrent tredive personer derinde for at se at finde de to, som særlig optog mig.

De havde forfærdelig travlt og var umådelig optagne i *Belle Etoile*. Det ville sikkert ikke være let at få sendt mad op til sit

private værelse i den forvirring her herskede, og selv de, som ikke holdt af at spise i alle og enhvers selskab, måtte finde sig i enten at sulte eller at indtage deres aftensmad ved *table d'hôte*.

Greven var der ikke og heller ikke hans skønne ledsagerinde, men markis d'Harmonville derimod, som jeg oprigtig talt ikke havde ventet at se på et så offentligt sted, sad allerede ved bordet, og gjorde smilende tegn til mig, at jeg skulle sætte mig på en ledig stol ved siden af ham. Jeg skyndte at sikre mig den, og fandt, at han var i udmærket humør. Han begyndte straks at tale med mig.

"Det er måske Deres første rejse til Frankrig?" sagde han.

Jeg svarede ham, at det var tilfældet.

"De må ikke tage mig det ilde op, at jeg siger Dem det, og ikke anse mig for sær og påtrængende," fortsatte markien, "men Paris er en meget farlig by for en begavet og flot ung herre, som ikke har en fører. Hvis De ikke har nogen ven, der er kendt med forholdene og som kan være Dem til nytte under Deres ophold –" Han holdt inde.

Jeg svarede ham, at jeg ikke havde sådanne bekendte, men at jeg ikke var tabt bag af en vogn, at jeg havde set en hel del af livet i England, og at jeg indbildte mig, at menneskene var så nogenlunde ens over hele verden.

Markien rystede smilende på hovedet.

"Da tør jeg nok sige," sagde han, "at De vil finde ikke så få forskelligheder. Det er netop forskellen i intelligens og forskellen i karakter, som skaber de forskellige nationer, og særlig blandt de enkelte landes forbrydere vil De træffe ganske overraskende forskelligartede typer. I Paris, f.eks., er der tre eller fire gange så mange plattenslagere, som i London, og de

lever meget bedre, nogle af dem endogså overdådigt. De er mere opfindsomme end den tilsvarende klasse i London. Der er mere temperament i dem. De spiller langt bedre komedie, eller jeg skulle vel hellere sige, de giver langt bedre skurkens rolle i et drama. Og så står de på et helt andet socialt trin. De har manerer, som folk af selskabet. De nyder de samme goder, og optræder med samme luksus, som de øverste samfundsklasser. Mange af dem lever f.eks. af spil."

"Den slags er der også en masse af i London."

"Ja, men på en hel anden måde. De kommer på visse bestemte spillebuler, billardsaloner og andre steder, også på Deres væddeløbsbaner, hvor der spilles højt, og det er mere ved bedre kendskab til chancerne, ved at markere deres spil, ved hjælp af kammerater, ved hjælp af et bestikkelsessystem og andre tricks, at de plyndrer de fremmede; men her gør man det ligesom med en lettere hånd, og med virkelig udsøgte finesser. Der er folk, hvis manerer, optræden og konversation er fuldkommen fejlfri. Folk, som bor i elegante lejligheder under udmærkede forhold, omgivet af alt, hvad en forfinet smag kan forlange, som forstår den kunst endog at spille det parisiske aristokrati på næsen. Ja, deres egne landsmænd antager dem i god tro for at være folk af høj rang og stand, blot fordi deres manerer og livsførelse svarer til deres egen, og fordi tilrejsende af det bedste selskab ses i deres hjem, som også for en del er samlingsplads for tåbelige, unge adelsmænd. I alle disse huse spilles der. Værten og værtinden deltager sjældent i spillet. De sørger simpelthen for, at der kan spilles i deres hjem for at underholde deres gæster, og ved hjælp af et komplot klæder de så de velhavende fremmede af til skindet."

"Da har jeg dog hørt om en ung englænder, en søn af lord Rookesbery, som sprængte to parisiske spillebanker i fjor."

"Nå sådan," sagde han leende, "og nu er De formodentlig kommet for at gøre det samme. Da jeg var i Deres alder forsøgte jeg det samme ophøjede eksperiment. Jeg rejste en sum på ikke mindre end fem hundrede tusinde francs, og ventede at vinde hele bankens beholdning på den ganske simple måde, stadig at fordoble mine indskud. Jeg havde hørt tale om, at man kunne gøre det, og jeg bildte mig ind, at de æsler, som holdt bank, ikke kendte den metode. Det viste sig imidlertid snart, at de ikke blot kendte den til bunds, men at de også havde midler til at forebygge den slags eksperimenter. Jeg blev standset, før jeg vel var begyndt, af en regel, som forbyder at fordoble den oprindelige indsats mere end fire gange i træk."

"Gælder den regel stadig?" spurgte jeg.

Han lo og trak på skuldrene.

"Selvfølgelig gør den det, min unge ven. Folk, som lever af en kunst, forstår den altid bedre end en amatør, men jeg ser, at De har haft den samme idé som jeg, og De er uden tvivl kommet herover med midler til at realisere den."

Jeg indrømmede, at jeg havde forberedt mig efter en endnu større målestok. Jeg var kommet over med tredive tusinde pund sterling.

"Enhver bekendt af min meget gode ven, lord R., interesserer mig, og desuden er jeg aldeles indtaget i Dem. Lad dette være Dem en undskyldning for mine måske noget nærgående spørgsmål og råd."

Jeg takkede ham hjerteligt for hans værdifulde vejledning, og bad ham vise mig den godhed at give mig alle de råd, han

formåede.

"Ja, hvis De virkelig vil lyde mit råd," sagde han, "skulle De lade Deres penge blive i den bank, hvor De står. Risiker aldrig så meget som en napoleond'or i et spillehus. Den aften, jeg forsøgte at sprænge banken, tabte jeg imellem syv og otte tusinde pund sterling; og mit næste eventyr foregik i et af de mest elegante spillehuse, hvortil jeg havde fået en særlig introduktion. Jeg troede, det tilhørte en mand, som stod hoffet nær, men jeg blev kun reddet fra total ruin af en herre, som jeg stadig siden har næret den største højagtelse for, og som jeg betragter som en af mine bedste venner. Mærkværdigt nok er han til stede i dette hus i øjeblikket. Jeg genkendte hans tjener nede i gården, og har lige aflagt ham et besøg på hans værelse, og jeg fandt gudskelov den samme brave, venlige, hæderlige mand, som jeg altid har kendt. Hvis han ikke havde trukket sig så helt tilbage fra verden nu, skulle jeg med fornøjelse have præsenteret Dem for ham. For femten år siden ville ingen bedre end han kunne have givet Dem råd. Det er greven af St. Alyre, jeg taler om. Han er hovedet for en meget gammel, adelig familie, han er den personificerede hæderlighed, og har alle udmærkede egenskaber, undtagen i en retning."

"Og det er?" spurgte jeg tøvende. Jeg var nu fuldstændig optaget af, hvad han sagde.

"Sagen er den," svarede han, "at han er gift med en henrivende kvinde, der i det mindste er fem og fyrretyve år yngre end han selv, og i det forhold er han – skønt jeg absolut ikke tror, der er nogen grund dertil – forfærdelig skinsyg."

"Og hvordan er damen?"

"Grevinden er, så vidt jeg ved, i enhver henseende en så god mand værdig," svarede han undvigende.

"Jeg tror, jeg hørte hende synge før?"

"Ja, det er ikke umuligt, hun synger nydeligt."

Efter et øjebliks tavshed fortsatte han:

"Jeg må ikke tabe Dem af syne. Det skulle gøre mig meget ondt, om De næste gang, De traf min ven, lord R., måtte fortælle ham, at De var faldet i bondefangerklør i Paris. En rig englænder som De, med en så stor sum indestående hos sin pariserbankier, ung, munter, flot, kan være sikker på, at der vil være i tusindvis på tæerne for at indfange Dem og klæde Dem af."

I dette øjeblik stødte en herre, som sad på min højre side, mig hårdt på albuen. Han kom tilfældigt til at skubbe til mig, idet han drejede sig på stolen.

"Ved min soldaterære, der findes ikke her i stuen nogen mand, hvis sår læges så hurtigt som mine."

Han talte med så hård stentorstemme, at det næsten gav et sæt i mig. Jeg vendte mig om, og genkendte officeren med det ligblege ansigt, som halvt om halvt havde forskrækket mig i krogården. Han tørrede sig arrigt om munden skyllede en slurk macon ned og fortsatte:

"Ikke en eneste. Det er simpelthen et mirakel med mig. Jeg vil slås nøgen med en løve og klaske tænderne ud af munden på den med mine næver, og piske den til døde med dens egen hale. Jeg er værd seks mand i et felttog, fordi jeg har så let ved at læges. Riv mig i stumper og stykker, spræng mig fra hinanden med granater, og naturen vil lappe mig sammen igen, lige så hurtigt som Deres skrædder vender en gammel frakke! Jeg

forsikrer Dem for, mine herrer, De ville le, hvis De så mig nøgen. Se på min hånd; her er et sabelhug tværs over håndfladen, det er gået lige ind til benet, da jeg stak den frem for at redde mit hoved. Den blev syet sammen med tre sting, og fem dage efter spillede jeg bold med en engelsk general, som var fange i Madrid, mod klostermuren i Santa Maria della Castita. Ved den lede satan, sikken et slag det var ved Arcole; hver eneste mand der, mine herrer, slugte så meget røg i fem minutter, at det ville have kvalt Dem alle sammen her på fem minutter. Jeg fik på en gang to musketkugler i lårene og et haglskud i læggen, et lansestød gennem min venstre skulder, en granatstump i den venstre arm, en bajonet ind imellem ribbenene på min højre side og et sabelhug, som tog et helt pund kød af brystet på mig. Otte dage efter var jeg med på en ilmarch, uden sko, med en gamache. Livet og sjælen i hele mit kompagni og så sund som en okse."

"Bravo, bravissimo, ved Bacchus en tapper mand," udbrød en fed, lille italiener, som fabrikerede tændstikker og kurvevugger på øen ved Notre Dame, i et anfald af martialsk begejstring. "Deres bedrifter skal give genlyd over hele Europa. De sidste ti års krigshistorie skal skrives med Deres blod."

"Åh, tal dog ikke om den bagatel," udbrød officeren. "Forleden dag ved Ligny, da vi smadrede preusserne i ni hundrede tusinde milliarder atomer, ramte en granatstump mig tværs over benet og åbnede en af de store årer. Blodet sprøjtede ud, og på et halvt minut havde jeg mistet flere spandfulde. Jeg ville sikkert have udåndet i det påfølgende minut, hvis jeg ikke med lynets fart havde taget mit skærf af og bundet det rundt omkring såret, men jeg tabte så meget blod, at jeg har været hvid som en

tallerken siden. Men lige meget, det var en bagatel, og blodet var vel anvendt, mine herrer. "

Dermed gav han sig atter i lag med sin flaske.

Markien lukkede øjnene og så ud til at være ubehagelig berørt, mens denne skvadronør bralrede op.

"Opvarter," sagde officeren, og talte for første gang sagte, over stoleryggen til den tjenende ånd, "hvem var det som kom i den mørkegule og sorte vogn, som står midt i gården, med våben og skjoldholdere malet på døren. Det forestiller noget med en rød stork."

Opvarteren vidste det ikke. Den excentriske officers blik var pludselig blevet ondt og alvorligt. Han overlod den almindelige konversation til de andre, og henvendte sig ligesom tilfældigt til mig:

"Undskyld mig, min herre," sagde han, "så jeg Dem ikke stå og undersøge våbnet på den vogn på samme tid som jeg, for lidt siden? Kan De sige mig, hvem det var som kom?"

"Jeg tror, det var greven og grevinden af St. Alyre."

"Og opholder de sig her i *Belle Etoile?*" spurgte han.

"Ja, de har værelser ovenpå," svarede jeg.

Det gav et sæt i ham, og han skubbede sin stol tilbage fra bordet. Han satte sig dog hurtigt ned igen, og jeg hørte ham bande og mumle for sig selv, men det var mig umuligt at afgøre, om han følte sig alarmeret eller om han var rasende.

Jeg vendte mig om, for at sige en bemærkning til markien, men han var gået. Flere andre havde også forladt stuen, og snart brød hele selskabet op.

På arnen brændte et par stykker ved, for aftenen var blevet kølig. Jeg satte mig ned ved ilden i en stor egetræs armstol med

en vidunderlig høj ryg, som kunne tyde på, at møblet var fra Henrik den fjerdes tid.

"Opvarter," sagde jeg, "ved De, hvem den officer er?"

"Det er oberst Gaillarde!"

"Kommer han ofte her?"

"En gang tidligere, herre, da boede han her i en uge. Det er et års tid siden."

"Han er det blegeste menneske, jeg nogensinde har set."

"Ja, det er sandt, herre, han er ofte blevet taget for en genganger."

"Kan De skaffe mig en flaske virkelig god burgunder?"

"Den bedste, De kan få i Frankrig, herre."

"Bring den, og sæt den sammen med et glas ved siden af mig på det bord der. Jeg bliver måske siddende her en halv times tid."

"Det skal ske, herre."

Jeg befandt mig vel, vinen var udmærket og mine tanker behageligt beskæftigede. Skønne grevinde! Skønne grevinde! Mon vi nogensinde skal blive intimere bekendte?

6. Det blanke sværd

En mand, der har rejst med diligencen hele dagen og fået nye indtryk hver halve time, som er godt fornøjet med sig selv, og som ikke har nogen bekymringer af hvilken art nævnes kan, som sidder mageligt og behageligt ved en knitrende ild i en god stol, efter at have spist godt til middag, blunder let ind nu og da.

Jeg havde fyldt mit fjerde glas, da jeg faldt i søvn. Man siger, at et fransk bord med alle dets forskellige retter er udmærket at sove på, og giver behagelige drømme. Jeg drømte, at jeg stod i en stor domkirke, kun oplyst af fire kerter, som stod på hjørnerne af en med sort behængt forhøjning, på hvilken lå, også klædt i sort, grevinde de St. Alyres lig. Stedet syntes tomt, det var koldt, og jeg kunne kun i den svage belysning skimte omgivelserne.

Det forekom mig, at kirken var opført i gotisk stil, og min fantasi udfyldte de enkeltheder, der var skjult af det bælgravende mørke. Jeg hørte ligesom lyden af to personers langsomme trin ude i koret. Det svage ekko tydede på, at det måtte være et uhyre stort rum. Jeg var forfærdelig ophidset, og blev skrækkelig angst, da liget, som lå på katafalken, uden at se på mig, sagde i en hviskende tone, der gik mig til marv og ben:

"De kommer for at begrave mig levende. Red mig!"

Det var mig umuligt at give en lyd fra mig eller at bevæge mig, jeg var ganske lammet.

Nu kom de to, som nærmede sig, ud af mørket. Den ene, greven af St. Alyre, gled stille hen til skikkelsens hoved og lagde sine lange, tynde hænder under det. Den ligblege oberst med arret tværs over ansigtet, og med et udtryk af djævelsk triumf, lagde sine hænder under hendes fødder og de begyndte at løfte hende.

Med en overmenneskelig anstrengelse rev jeg mig ud af den afmægtighedstilstand, hvori jeg befandt mig, og sprang op med et sæt.

Jeg blev lysvågen, men noget af drømmen var der. Det var oberst Gaillardes modbydelige, dødblege ansigt, som stirrede på mig fra den anden side af arnestedet.

"Hvor er hun?" mumlede jeg gysende.

"Det kommer an på, hvem hun er," svarede obersten meget høfligt.

"Du godeste Gud," gispede jeg og så mig omkring.

Obersten, som så meget ironisk på mig, sad og drak en lille kop sort kaffe, og fra et glas, som stod på samme bakke, steg en liflig duft af udsøgt cognac op.

"Jeg var faldet i søvn og drømte," sagde jeg, ubehagelig berørt ved den tanke, at jeg muligvis havde talt i søvne, og at han skulle have fundet ud, hvad rolle han selv spillede i min drøm. "Jeg vidste ikke," fortsatte jeg, "hvor jeg var i det øjeblik, jeg vågnede."

"De er den unge herre, som har værelse oven over greven og grevinden af St. Alyre," sagde han og lukkede det ene øje, mens han stirrede på mig med det andet.

"Det tror jeg nok, ja," svarede jeg.

"Så pas på, unge mand, at De ikke får værre drømme end den en anden aften," sagde han flegmatisk og rystede på hovedet. "Ja, værre drømme," gentog han og lo klukkende.

"Hvad mener egentlig hr. obersten?" spurgte jeg.

"Det er netop, hvad jeg selv forsøger at finde ud af," svarede obersten, "og jeg tror nok, det skal lykkes. Hvis bare jeg får den første tomme af tråden imellem pegefingeren og tommelfingeren, så vinder jeg den op, stykke for stykke, lidt efter lidt, følger den snart til højre og snart til venstre, snart op, snart ned og snart helt rundt, indtil jeg har vundet nøglet omkring min tommelfinger, så binder jeg den anden ende, den med hemmeligheden, rigtig godt fast. Opfindsom, det skulle jeg mene. Snedig som fem ræve. Vågen som en væsel. De kan bande på, at hvis jeg havde haft lyst til den beskæftigelse, så skulle jeg nemt have tjent en formue som spion. Det er god vin her?" sagde han og så spørgende på min flaske.

"Meget god," sagde jeg, "vil obersten ikke smage et glas?"

Han tog det største, han kunne finde, fyldte det til randen, løftede det med en let bøjning og drak det langsomt.

"Pøj! Den duer ikke!" udbrød han med et udtryk af væmmelse, men fyldte dog glasset igen. "De skulle have bedt mig om at bestille Deres burgunder, så ville man ikke have bragt Dem det stads der."

Jeg skyndte mig væk fra denne fyr så hurtigt som jeg, uden at være alt for uhøflig, kunne, satte min hat på hovedet, og gik ud uden andet våben end min tykke spadserestok. Jeg kiggede først ind i krogården og så op til vinduerne i grevindens lejlighed. De var desværre lukket, og jeg havde ikke en gang den forholdsvis ringe trøst, at kunne se det lys, som beskinnede den

smukke dame, mens hun skrev eller læste, eller sad og tænkte på – ja, hvem ved hvem?

Jeg bar skuffelsen, så godt jeg kunne, og slog et lille slag ned igennem byen. Jeg skal ikke trætte Dem med måneskinsudgydelser, og heller ikke med en mands følelser, som lige er blevet forelsket ved første øjekast i et smukt ansigt. Kort at melde, min tur varede omtrent en halv times tid, og jeg gik en lille omvej tilbage, over et torv med to høje huse på hver side og en råt udført stenstatue, stærkt medtaget af flere århundredes regnskyl, stående på et fodstykke midt på pladsen. Der stod en slank og temmelig høj mand og så på denne statue, og jeg genkendte ham straks som markis d'Harmonville. Han så også mig og kom leende henimod mig.

"De er nok overrasket ved at finde hr. Droguille stående og stirre på en gammel stenstatue i månelys. Man må gøre noget for at få tiden til at gå. De ser nok, jeg lider af kedsomhed ligesom De. Åh! de er uudholdelige disse små provinsbyer! Du godeste, hvor det må være skrækkeligt at leve i dem til stadighed. Hvis jeg i mine ungdomsforvildelser havde begået en eller anden uhyre forbrydelse, ville jeg have fundet det en passende straf, om man havde anvist mig en sådan by til fremtidigt opholdssted. De rejser videre til Paris i morgen, formoder jeg?"

"Ja, jeg har bestilt heste."

"Ja, jeg for mit vedkommende venter på et brev eller på en persons ankomst. Begge dele er lige godt, men det er mig umuligt at sige, hvornår det vil ske."

"Kan jeg være Dem til nogen nytte?" begyndte jeg.

"Tusinde tak for Deres elskværdighed, men De kan, oprigtig talt, ikke være mig til den ringeste nytte. Det er et skuespil, skal jeg sige Dem, i hvilket alle rollerne allerede er uddelt. Jeg selv er kun amatør; det er en ren opofrelse fra min side og ganske uegennyttigt, at jeg spiller med."

Sådan blev han ved at snakke en tid lang, mens vi langsomt spadserede hen imod *Belle Etoile*. Så blev der et øjebliks pause, som jeg afbrød ved at spørge ham, om han kendte noget til oberst Gaillarde?

"Ja, vist gør jeg det. Han er lidt skør, han har fået nogle slemme slag i hovedet. I gamle dage pinte han embedsmændene i krigsministeriet til døde. Der er altid et eller andet han vil. De skaffede ham ansættelse, men han kunne selvfølgelig ikke få noget regiment at føre før i det sidste napoleonske felttog, hvor der var så mange huller at udfylde. Der blev han virkelig regimentschef. Han har altid været en rasende slagsbroder, og den slags folk trængte man netop den gang til, mere end nogensinde."

Der var i byen en anden kro som hed *L'Ecus de France*, ved indgangen til denne stoppede markien, sagde godnat til mig på en hemmelighedsfuld måde og forsvandt.

Mens jeg vandrede langsomt tilbage til min kro, mødte jeg under en poppelalle opvarteren, som havde bragt mig burgunderen for lidt siden. Jeg kom til at tænke på oberst Gaillarde, og standsede den lille opvarter, idet han passerede mig.

"Sagde De ikke," spurgte jeg, "at oberst Gaillarde en gang opholdt sig i *Belle Etoile* en uges tid?"

"Jo, herre."

"Er han rigtig ved sine fulde fem?"

Det gav et sæt i opvarteren.

"Fuldstændig, herre."

"Har man aldrig nogensinde haft fornemmelsen af, at han var en smule blød?"

"Aldrig, herre. Han er lidt støjende, men han er en meget klog mand."

"Ja, hvad skal man nu tro," mumlede jeg ved mig selv og gik videre.

Snart så jeg lysene i *Belle Etoile*. En vogn med fire heste holdt i måneskinnet ved døren; der lød en forfærdelig larm og støj fra forhallen, og blandt alle stemmerne kunne jeg tydelig genkende oberst Gaillardes hyl. Det overdøvede alle andre lyde.

De fleste unge mænd holder meget af i det mindste at overvære støjende optrin, og rent instinktivt følte jeg, at dette her ville interessere mig ganske særligt. Jeg satte i løb og tilbagelagde hurtigt de halvhundrede alen, som var imellem mig og skuepladsen for tumulten. Det viste sig ganske rigtigt, at det var obersten, som var hovedfigur i det besynderlige drama, som udspilledes. Han stod lige overfor den gamle greve de St. Alyre, der var iført rejsekostume og havde et stort, sort silketørklæde bundet omkring hovedet sådan, at den nederste del af hans ansigt var skjult. Det var øjensynligt, at obersten ville forhindre ham i at nå vognen. Lidt bagved greven stod grevinden, også i rejsedragt, med det tykke, sorte slør trukket tæt for ansigtet og holdende en hvid rose i sine fine fingre. De kan ikke tænke Dem et mere djævelsk billede på had og raseri end obersten. Årerne svulmede på hans pande, øjnene trådte helt ud af deres hulninger, han skar tænder og fråden stod ham

om læberne. Han stod med draget sabel i hånden, og alt mens han hylede op, stampede han i gulvet og svingede sit våben i luften.

Værten i *Belle Etoile* forsøgte at tale ham til rette med blide vendinger, men det var som at slå vand på en gås. To opvartere stod ligblege af frygt, og turde hverken sige buh eller bæ. Som sagt, obersten råbte og tordnede og lod sablen suse.

"Jeg var ikke vis på, at det var Deres røde rovfugl. Jeg tænkte mig ikke muligheden af, at I havde den frækhed at rejse på landevejene og stoppe op i hæderlige kroer, og ligge under samme tag som uberygtede mennesker. I, ja I to vampyrer, blodhunde, hajer! Jeg sværger, at hvis nogen af jer forsøger at gå ud af denne dør, hugger jeg jer til plukfisk."

Jeg stod et øjeblik aldeles himmelfalden. Så gik jeg hen til damen, der greb mig krampagtigt i armen.

"Oh, min herre," hviskede hun i den højeste ophidselse, "se dog den skrækkelige afsindige. Hvad skal vi gribe til – han vil ikke lade os passere, han vil dræbe min mand."

"De skal ikke være bange, frue," svarede jeg med en vistnok latterlig patetisk stemme og romanagtig håndbevægelse. Jeg skred frem og stillede mig imellem greven og Gaillarde.

"Hold nu Deres mund og se at kom væk, De bølle, De kujon, De uopdragne fyr!" brølede jeg.

Uden videre omstændigheder gav obersten sig i lag med mig. Hans sabel glimtede i luften, der var ingen tvivl om, at det var hans hensigt at slå mig ned med det samme.

7. Kampen

Men jeg var for hurtig for oberst Gaillarde. Da han løftede sin sabel uden anden tanke end den, at afstraffe mig for min ubelejlige mellemkomst, kun fast bestemt på at kløve hovedet på mig, slog jeg ham i hjerneskallen med min tunge stok, og idet han vaklede tilbage, langede jeg ham et nyt slag næsten på samme sted, og det slog ham til jorden. Han blev liggende som død.

Det var mig fuldkommen revnende ligegyldigt, om han var død eller ej, jeg var alt for opfyldt af at være sluppet så vel ud af den meget farlige situation, og af den persons nærværelse, for hvem jeg havde kastet mig i brechen.

Jeg brækkede hans sabel over mit knæ og kastede stumperne over i den anden ende af gården. Den gamle greve de St. Alyre trippede forsigtigt, uden at se hverken til højre eller venstre og uden at takke nogen, over gulvet ud af døren, ned ad trapperne og ind i sin vogn. Øjeblikkelig var jeg ved den smukke grevindes side, som nu stod ganske alene, overladt til sig selv. Jeg tilbød hende min arm, som hun modtog, og førte hende til vogns. Hun steg ind og jeg lukkede døren. Det hele foregik uden at der blev sagt en stavelse.

Jeg tænkte på at spørge hende, om der ikke var en eller anden ordre, som hun ville beære mig med at udføre. Min hånd hvilede på kanten af det nedslåede vindue.

Hun lagde sin hånd frygtsomt på min, hendes læber berørte næsten min kind, mens hun hviskede hurtigt:

"Åh, måske ser jeg Dem aldrig mere, men jeg glemmer Dem ingensinde. Gå, farvel! For Gud i himlens skyld, gå!"

Jeg trykkede hendes hånd et øjeblik, hun trak den tilbage, men ikke før hun havde stukket den rose, som hun havde holdt mellem fingrene under den nys afsluttede, ophidsende scene, ind i min.

Mens alt dette skete, gav greven ordrer, bandede over sine tjenere og teede sig i det hele taget som en besat. Jeg lagde ikke mærke til det lige i øjeblikket – først længe efter kom jeg til at tænke på hans besynderlige adfærd – men fart kom der i hans folk, de entrede op på bukken så hurtigt som abekatte, og et øjeblik efter knaldede postillonernes piske, hestene satte i trav og af sted rullede vognen med sin kostbare byrde, henover den lille bys hovedgade, belyst af månens stråler, ind imod Paris. Jeg blev stående, til jeg helt tabte den af syne og ikke længere kunne høre lyden af dem.

Med et dybt suk vendte jeg mig om, lagde min hvide rose i mit silkelommetørklæde; dette lille afskedspant, denne hemmelige, søde og kostbare gunst, som intet dødeligt øje, uden hendes og mit, havde set, at jeg havde fået.

Ved hjælp af værten i *Belle Etoile* og hans hjælperes omsorg var den sårede helt fra hundrede slagmarker, blevet stablet delvis op mod muren. De havde stivet ham af på begge sider med kufferter og puder, havde hældt et glas cognac, som i parentes bemærket blev omhyggelig ført på hans regning, ind i hans store mund, der for første gang i lang tid undlod at nedsvælge den elskede livdrik. En skaldet, lille korpslæge på tresindstyve år med hornbriller, som havde sat syv og firsindstyve ben og arme af efter slaget ved Eylau, og som nu havde trukket sig

tilbage med samt sine knive og sin sav til denne sin fødeby, var arriveret, efter at man havde sendt bud efter ham.

Han troede, at der var sket brud på den tapre obersts hjerneskal; i hvert fald var der en kontusion i hjernen, og om han så lægedes aldrig så hurtigt, mente doktoren, ville han ikke komme på benene i de første fjorten dage.

Jeg begyndte at blive lidt urolig. Det ville i sandhed være en ubehagelig overraskelse, hvis min udflugt, på hvilken jeg skulle knuse spillebanker og hjerter, og som det lod til også hoveder, skulle ende på galejerne eller under guillotinen. Jeg var ikke tilstrækkelig inde i den daværende franske straffelov, til at have nærmere rede på, hvad den sandsynlige følge ville blive.

Obersten blev imidlertid bragt bevidstløs til sit værelse. Jeg traf værten i det værelse, hvor vi havde spist til aften. Jeg bestilte en flaske af hans bedste vin, bad ham om at dele den med mig, og skænkede to glas for ham, hver gang jeg selv tog et. Så sagde jeg ham, at han endelig ikke måtte afslå en ubetydelig erindring fra en gæst, der havde været så henrykt ved alt, hvad han havde set på det berømte hotel, *Belle Etoile*. Jeg ledsagede denne bemærkning med at trykke ham fem og tredive napoleond'orer i hånden. Ved denne berøring forandredes hans udtryk, der på ingen måde havde været spøgefuldt, til et stort solskinssmil. Han tøede op, og idet han lod pengene hastigt glide ned i sin lomme, var jeg fuldkommen på det rene med, at det venskabelige forbindelse var blevet genoprettet imellem os.

Jeg bragte straks oberstens ituslåede hoved på tapetet. Vi blev begge enige om, at hvis jeg ikke havde givet ham det ret kraftige slag af min spadserestok, ville han have slået halvdelen af *Belle Etoile*s beboere ihjel. Der var såmænd ikke en opvarter i huset,

som ikke ville bekræfte sandheden af denne fremstilling med ed, sagde værten.

Jeg havde selvfølgelig andre grunde, foruden ønsket om at slippe velbeholden ud af lovens klør, til at genoptage min rejse til Paris med det mindst mulige ophold. Jeg blev da mildest talt rædselsslagen, da jeg fik at vide, at jeg ikke for nogen som helst sum kunne opdrive heste den aften. Det sidste forspand i byen var blevet lånt fra *L'Ecus de France* af en herre, som havde spist til middag og til aften på *Belle Etoile* og som var nødt til at rejse til Paris med det samme.

Hvem var den herre? Var han allerede rejst? Var det ikke muligt at få ham til at vente til i morgen?

Der blev sagt, at den herre var gået op for at pakke sine sager og at hans navn var hr. Droguille.

Jeg løb op og mødte i mit værelse min tjener St. Clair. Ved synet af ham blev mine tanker et øjeblik vendt i en anden retning.

"Nå, St. Clair," sagde jeg, "sig mig så øjeblikkelig: hvem er den dame?"

"Damen er grev de St. Alyres datter eller kone, det er lige meget hvad, og greven er den gamle herre, som nær var blevet slået ihjel i aften af den general, som herren ved et heldigt tilfælde af skæbnen har fået bragt til sengs, lidende af et apoplektisk anfald."

"Hold din mund, fæ! Pak mine sager og sig mig, hvor hr. Droguilles værelser er?"

Det vidste han selvfølgelig.

En halv time senere rejste hr. Droguille og jeg til Paris i min vogn og med hans heste. Jeg dristede mig til at spørge markis

d'Harmonville, da vi havde kørt lidt, om damen, som ledsagede greven, ganske afgjort var grevinden, om han f.eks. ikke havde en datter?

"Jo, jeg tror han har en meget smuk og yndig datter; men jeg ved ikke rigtig. Muligvis har det været hende. Det er vist en datter af et tidligere ægteskab. Jeg så kun greven selv i dag."

Markien begyndte at blive søvnig, og lidt efter faldt han i søvn i sit hjørne. Jeg døsede og nikkede så småt med hovedet, men markien snorksov som en sten. Han vågnede kun et minut eller to ved den næste poststation, hvor han heldigvis havde sikret sig heste ved at sende sin tjener i forvejen, fortalte han mig.

"De undskylder, at jeg er en så dvask rejsekammerat," sagde han, "men i de sidste seks og tredive timer har jeg kun sovet to. Her vil jeg se at få mig en kop kaffe; nu har jeg haft min lur, tillad mig at anbefale Dem at gøre det samme; deres kaffe her er virkelig udmærket." Han beordrede to kopper sort kaffe, og ventede med hovedet ud af vinduet. "Tak," sagde han, da han fik dem af opvarteren, "vi beholder kopperne og bakken."

Vi blev opholdt lidt, mens han betalte for disse sager, så tog han den lille bakke og rakte mig min kop.

Jeg nægtede at sidde og balancere med bakken, hvorfor han anbragte den på sine egne knæ, som et miniaturebord.

"Jeg kan ikke fordrage at have sådan en fyr stående udenfor og vente, og at skulle skynde mig," sagde han, "jeg holder af at drikke min kaffe langsomt, og at sidde og nippe til den."

Jeg gav ham ret, at det var ganske behageligt. Det var samtidig en ganske udmærket kaffe.

"Jeg har ligesom hr. markien kun sovet meget lidt i de sidste to-tre nætter, og finder det vanskeligt al holde mig vågen. Jeg håber denne kaffe skal gøre vidundere, den forfrisker en sådan."

Før vi var halvt færdige satte vognen sig atter i bevægelse.

En tid lang gjorde kaffen os snaksomme, og samtalen gik meget oplivet.

Markien var i udmærket godt humør, og da han samtidig var en klog mand, var det morsomt at sidde og lytte til hans talen. Han gav mig en udmærket beretning om parisisk liv, forhold og farer, meddelte mig utallige advarsler og vink af den mest værdifulde art.

Trods de morsomme og underholdende historier, som markien fortalte, følte jeg ved mig selv, at jeg blev både ugidelig og søvnig.

Den elskværdige markis, som uden tvivl lagde mærke hertil, lod konversationen dø hen. Vinduet nærmest ved ham stod åbent. Han kastede sin kop ud af det, gjorde det samme med min og slyngede til sidst den lille bakke bagefter. Jeg hørte det falde klirrende mod vejen, hvor det sandsynligvis ville være et værdifuldt fund for en eller anden tidlig vejfarende i træsko.

Jeg lænede mig tilbage i mit hjørne og trykkede min elskede erindring, min hvide rose, tæt ind til mit hjerte. Jeg havde i mellemtiden set mit snit til at få den indsvøbt i et hvidt stykke papir; den inspirerede mig med alle slags romantiske drømmesyner. Skønt jeg følte mig mere og mere søvnig, faldt jeg dog ikke i nogen ligefrem søvn. Jeg så stadig fra mit hjørne med halvtlukkede øjne det indre af vognen.

Jeg ønskede at sove, men det syntes aldeles umuligt at overstige barrieren mellem den vågne tilstand og søvnen, og i

stedet faldt jeg i en ny og ubeskrivelig dvaletilstand.

Markien tog sin brevtaske frem fra bunden af vognen, anbragte den på sine knæ, åbnede den og fremtog derefter en lille lampe, som han hang op ved vinduet med to kroge, der sad fast på lampen. Han tændte den, satte sine briller på og tog et bundt breve frem, som han begyndte at læse meget omhyggeligt.

Vi kom kun meget langsomt fremad. Jeg havde hidtil, utålmodig som jeg var, rejst med fire heste fra bedested til bedested, nu måtte vi være glade og henrykte over at have sikret os blot to, men du godeste, sikken en forskel det dog gjorde i farten.

Jeg blev træt af det ensformige syn af den bebrillede markis, der sad og læste og foldede sammen og lagde i bundter brev efter brev. Det var mit inderlige ønske at blive dette billede, som kedede mig, kvit, men der var noget som forhindrede mig i at lukke mine øjne. Jeg forsøgte atter og atter, men kom til sidst til det resultat, at jeg havde mistet magten til at lukke dem.

Jeg ville have gnedet mine øjne, men jeg kunne ikke løfte hånden. Min vilje kommanderede ikke længere mit legeme. Jeg var ude af stand til at bevæge et led eller en muskel.

Indtil dette øjeblik havde jeg ikke haft nogen følelse af skræk, men nu gik det pludseligt op for mig, at det ikke var noget almindeligt mareridt, som var årsagen til denne tilstand. Jeg blev skrækkelig bange. Var jeg besvimet?

Det værste var næsten at se min venligtsindede rejsekammerat fortsætte så alvorligt med sin beskæftigelse, og vide, at han kunne have slået al min frygt på flugt, blot ved at ruske i mig en eneste gang.

Jeg gjorde en vældig anstrengelse for at råbe, men forgæves. Jeg gentog forsøget flere gange, men uden resultat.

Min ledsager bandt nu sine breve sammen og så ud af vinduet, nynnende en operamelodi. Nu trak han sit hoved tilbage og sagde, idet han vendte sig om imod mig:

"Jeg ser lysene derude. Det varer ikke mere end en to-tre minutter, før vi er der."

Så så han nøjere på mig, med et venligt smil og et let skuldertræk fortsatte han:

"Hvor træt han må have været, hvor fast han sover. Når vognen stopper, vågner han."

Derefter lagde han brevene tilbage i sin brevtaske, lukkede den, puttede sine briller i lommen og kiggede atter ud af vinduet.

Vi var kommet ind i en lille by. Jeg antager klokken må have været over to, da vognen kørte op, og jeg så en krodør åbnes og lys skinne ud fra den.

"Nu er vi der," sagde min ledsager muntert og vendte sig om imod mig, men jeg vågnede ikke.

"Nej, hvor han dog må have været træt," udbrød han, da han ikke fik noget svar.

Min tjener stod ved vogndøren og åbnede den.

"Deres herre sover, han er så træt, og det ville ikke være rigtigt at forstyrre ham. Lad os gå ind, mens de skifter heste, og få en eller anden forfriskning, og så kan vi vælge et eller andet til hr. Beckett, det tager vi med i vognen, for jeg er sikker på, at han vil være mægtig sulten, når han vågner."

Han skruede lampen ned, hældte noget mere olie på den og tog sig vel i agt for at forstyrre mig, tyssede på min tjener med

et venligt smil og steg ud af vognen. Jeg hørte ham snakke med St. Clair, idet de gik ind af krodøren, og der lå jeg i mit hjørne af vognen i den samme tilstand som før.

8. Et tre minutters besøg

Jeg har lidt stærke og gennemtrængende legemlige smerter i forskellige perioder af mit liv, men noget lignende som den elendighedstilstand, hvori jeg i dette øjeblik befandt mig, havde jeg hidtil aldrig kendt. Jeg håber inderligt, at det ikke på nogen måde må ligne døden, som vi jo alle skal lide. Jeg befandt mig ligesom en fængslet mand, og min dødskamp var stum og ubevægelig. Tankens magt var jeg stadig i besiddelse af, og min hjerne arbejdede klart og hurtigt. En dump rædsel opfyldte mit sind. Hvordan ville det ende? Var det virkelig begyndelsen til døden?

Som jeg sagde Dem, havde markis d'Harmonville ikke slukket sin lampe, da han gik ind i landsbykroen. Jeg lyttede anspændt efter hans tilbagekomst, som jeg selvfølgelig længtes meget efter, idet jeg håbede, at det ved et eller andet lykkeligt tilfælde skulle give anledning til at jeg vågnede af min kataleptiske tilstand.

Uden at lyden af fodtrin havde røbet at nogen nærmede sig, åbnedes pludselig vogndøren, og en ung, fuldstændig fremmed person steg sagte ind og lukkede døren.

Lampen lyste omtrent så stærkt som et vokslys, så jeg var i stand til at se den indtrædende fuldstændig tydeligt. Han var en ung mand, klædt i en mørkegrå løsthængende kappe med en slags hætte, som han havde trukket over hovedet. Det forekom mig, at jeg ved en af hans bevægelser skimtede de guldsnore, som prydede en militæruniform under hætten, og i hvert fald er

jeg sikker på, at jeg så uniformsknapper og armsnore på opslaget og ærmerne, som hvert øjeblik kom til syne under de vide kappeærmer.

Den unge mand havde svære moustacher og fipskæg, og jeg lagde mærke til, at der løb et rødt ar fra hans læbe tværs hen over kinden.

Han trådte ind, lukkede døren sagte og satte sig ned ved siden af mig. Det skete alt sammen i løbet af et øjeblik, så lænede han sig over mod mig, og idet han skyggede for sine øjne med sin behandskede hånd, undersøgte han mit ansigt nogle sekunder meget omhyggeligt. Han var så stille som et spøgelse. Alt hvad han foretog sig, udførte han med en hurtighed og en resoluthed, som røbede en vel udtænkt og forudlagt plan. Hans hensigter var uden tvivl af en uhyggelig art; jeg troede, at han ville plyndre mig og måske myrde mig, men jeg lå ikke desto mindre som et lig under hans hænder. Han stak sin hånd ind i min brystlomme, fra hvilken han udtog min dyrebare, hvide rose og alle de breve, der lå deri, hvor iblandt også var et, som var af megen betydning for mig.

Mine breve gik han let hen over, det var øjensynligt ikke dem, han ønskede. Rosen lagde han også til side. Det var snarere det papir, som jeg har omtalt, der interesserede ham, for næppe havde han åbnet det, før han tog en lille notitsbog og en blyant frem, og i en fart gav sig til at tage optegnelser over dets indhold.

Monstro ikke denne mand skulle tilhøre opdagelsespolitiet? Hele hans måde at arbejde på, så koldt, så roligt, så lydløst, kunne antyde, at han var et medlem af denne etat. Han arrangerede atter mine papirer, måske endog i den samme

orden, han havde fundet dem, lagde dem tilbage i min brystlomme og gik derpå sin vej.

Jeg antager, at hans besøg knap varede tre minutter. Ganske kort efter at han var forsvundet, hørte jeg atter markiens stemme. Han trådte ind, og jeg så ham kigge på mig og smile. Formodentlig misundte han mig min gode, sunde søvn. Ak, om han dog blot havde vidst, hvad der var foregået.

Han genoptog sin læsning og sammenlægning af breve ved lyset af den lille lampe, som lige havde været så nyttig for den udspionerende person.

Vi var nu ude af byen, og fortsatte vor rejse med samme beskedne fart som før. Vi var vel omtrent to mil fra stedet, hvor politiundersøgelsen, som jeg kaldte den ved mig selv, havde fundet sted, da jeg pludselig følte et besynderligt smæld i det ene øre og fik fornemmelsen af, at luften passerede igennem det og ind i halsen på mig. Det var ligesom om en luftboble havde dannet sig dybt inde i øret, var svulmet op og bristet derinde. Min hjernes ubeskrivelige fangenskab syntes pludselig at holde op, der var en ubeskrivelig summen i mit hoved, der gik en skælven gennem alle nerver i mit legeme, en lignende fornemmelse som den, man har i et lem, der har sovet. Jeg brød ud i et skrig og sprang halvt op fra mit sæde, så faldt jeg skælvende tilbage med en følelse af dødelig træthed.

Markien stirrede på mig, greb min hånd og spurgte deltagende, om jeg var syg. Jeg var kun i stand til at svare med en uforståelig mumlen.

Men efterhånden kom jeg til mig selv og blev i stand til, skønt meget utydeligt, at fortælle ham, hvor dårlig jeg havde været, og

dernæst at beskrive ham, hvordan mine breve var blevet gennemrodet, mens han havde været borte fra vognen.

"Du godeste Gud!" udbrød han. "Den elendige har vel ikke haft fat i min brevtaske?"

Jeg beroligede ham i så henseende. Så vidt jeg havde set, havde den fremmede ikke været der. Han anbragte tasken på sædet ved siden af sig, åbnede den og undersøgte dens indhold meget omhyggeligt.

"Jo, gudskelov og tak, alt er i orden, urørt," mumlede han, "der er en halv snes breve her, som jeg nødig ville have, visse folk skulle læse."

Han spurgte mig nu med ængstelig bekymring ud om alle symptomerne på min sygdom. Da han havde hørt dem, sagde han:

"En af mine venner havde en gang et anfald, der lignede Deres, som den ene dråbe vand den anden. Det var om bord på et skib, og det var som en følge af en række enerverende og ophidsende optrin. Han var en modig mand, ligesom De, og havde pludselig været nødt til at sætte hele sin kraft og alt sit mod ind på en sag. En time eller to efter blev han overvældet af træthed, og faldt tilsyneladende i en god og rolig søvn, men i virkeligheden var hans tilstand, som han senere beskrev, en ganske lignende som den, De nys har været et offer for."

"Det glæder mig at høre, at mit tilfælde ikke er enestående. Ved De om han nogensinde fik tilbagefald?"

"Jeg har kendt ham i mange år efter den tid, og jeg hørte aldrig at det gentog sig. Det forekommer mig især slående, at de årsager, som gik foran begge tilfælde, er af nogenlunde ens natur. Den pludselige og dristige kamp, som De tilsyneladende

ikke havde megen udsigt til at vinde med en gammel, dreven fægter som denne halvgale dragonoberst, Deres træthed og kort sagt det hele ligner ganske min anden vens tilfælde."

"Men," fortsatte han, "nu var det rart at få at vide, hvem den æsel var, som har undersøgt Deres breve? Det er dog ikke værd at vende tilbage, for vi vil næppe få meget at vide der. Den slags folk går altid meget behændigt til værks. Jeg tror imidlertid ligesom De, at det må have været en politispion. En almindelig landevejsslyngel ville ganske sikkert have udplyndret Dem."

Jeg sagde ikke meget, da jeg både følte mig dårlig og udmattet, men markien vedblev at snakke løs.

"Ja, sådan en rejse kan gøre en til rigtig gode venner," sagde han endelig. "Oplevelserne knytter en ligesom nærmere til hinanden, men husk nu endelig, for øjeblikket er jeg ikke markis d'Harmonville, men kun hr. Droguille, som dog ikke desto mindre, når vi når Paris, kan være Dem til nytte, skønt han ikke ofte kan besøge Dem. Jeg vil nu bede Dem om at give mig navnet på det hotel, hvor De har i sinde at indlogere Dem, for markien er, som De ved, på rejse, og i hotel d'Harmonville findes for øjeblikket kun to eller tre gamle tjenestefolk, som måske slet ikke har set hr. Droguille. Denne sidstnævnte herre vil imidlertid forsøge at skaffe Dem adgang til hr. markiens loge i operaen og muligvis også til andre steder, hvor det er mere vanskeligt at få indpas, og så snart markis d'Harmonvilles diplomatiske mission er til ende, og han atter har lov til at vise sig, som den han er, vil han ikke tage nogen undskyldning for gode varer fra sin ven, hr. Beckett, der en gang for alle har lovet at aflægge ham et besøg til efteråret på slottet d'Harmonville."

De kan være sikker på, jeg takkede markien.

Jo nærmere vi kom til Paris, des mere forstod jeg at værdsætte hans protektion. En betydelig mands bekendtskab på stedet, og det en mand, som viste en fremmed, som han nærmest tilfældigt var løbet på, så megen interesse, kunne gøre mit ophold så uendelig meget behageligere, end jeg havde tænkt mig.

Man kan ikke forestille sig noget mere ridderligt end markiens væsen og udseende, og mens jeg endnu sad og takkede ham, standsede vognen pludselig midt på et torv, hvor forspand og heste ventede os, og hvor, som jeg fik at vide, vi måtte skilles.

9. I Paris

Min begivenhedsrige rejse var endelig forbi. Jeg sad i mit hotelvindue og så ud på det glimrende Paris, der ikke havde været længe om at genvinde al sin munterhed og snarere var mere støjende end tidligere. Enhver kender den ophidselse, som fulgte efter Napoleons fald og Bourbonernes anden genindsættelse, jeg skal derfor ikke trætte Dem med, nu så længe efter, at genkalde og beskrive alle mine indtryk af det besynderligt udseende Paris i disse mærkelige dage. Sandt nok, det var mit første besøg, og man siger jo, at den franske hovedstad altid øver størst tiltrækningskraft, når man kommer første gang; men alligevel, det forekommer mig aldrig, så mange gange jeg har været der siden, at byen har været så henrivende og fuld af liv, så foryngende.

Jeg havde været to dage i Paris og havde allerede set en mængde forskellige ting, men havde derimod ikke været udsat for den grovhed og uforskammethed fra officerernes side, som så mange andre beklagede sig over, og det på trods af at gaderne var myldrende fulde af den besejrede franske armés urolige og opbrusende overbefalingsmænd.

Lad mig tilføje en ting. Min eventyrlige oplevelse havde fuldstændig besat mig, og håbet og udsigten til atter at se mine drømmes genstand, gav mine spadsere- og køreture i gaderne og i byens omegn en hemmelighedsfuld og henrivende spænding. Det samme følte jeg også, når jeg gik på museerne og gallerierne og de store offentlige samlinger.

Jeg havde hverken hørt eller set noget til greven eller grevinden, og heller ikke markis d'Harmonville havde givet noget livstegn fra sig. Jeg havde fuldstændig genvundet mit helbred efter det ubehagelige ildebefindende, som jeg havde lidt af på min natlige rejse.

Det var henimod aften, og jeg begyndte så småt at frygte for, at min nye ven havde glemt mig, da opvarteren overbragte mig et kort med navnet hr. Droguille. Glad blev jeg, og jeg bad den tjenende ånd vise herren op så hurtigt som muligt.

Ind trådte markis d'Harmonville, venlig og elskværdig som altid.

"Jeg er en natteravn for tiden," sagde han, så snart vi havde udvekslet de første almindelige høflighedsfraser, "jeg holder mig i skyggen om dagen, og selv nu tør jeg næppe køre ud i en lukket vogn. Det er mine venner, for hvis skyld jeg har påtaget mig denne temmelig vanskelige mission, som har ordineret det sådan. De tror, det hele er tabt, hvis man får at vide, at jeg er i Paris; men lad mig nu først give Dem disse her billetter til min loge. Jeg er forfærdelig ked af, at jeg i de første fjorten dages tid ikke kan skaffe Dem flere, men sagen er den, at jeg inden min afrejse havde sagt til min sekretær, at han kunne give logen bort når som helst til de af mine venner, som bad om den, og resultatet er blevet det, at jeg nu ikke selv kan disponere over mere end denne ene aften i den nærmeste fremtid."

Jeg takkede ham meget.

"Tillad mig nu en bemærkning i min egenskab af Deres rådgiver. De er selvfølgelig ikke kommet her uden introduktionsbreve?"

Jeg viste ham en halv snes breve, hvis adresser han kiggede på.

"Ja, bryd Dem nu ikke for meget om disse breve," sagde han, "jeg skal nok indføre Dem. Jeg skal selv tage Dem med fra hjem til hjem. En ven ved siden af Dem er mere værd end mange breve; men gør Dem foreløbig ikke for intim med nogen og stift ingen bekendtskaber. Unge folk, som De, må helst have gjort sig bekendt med alle en stor bys offentlige forlystelser, før De bebyrder Dem selv med forpligtelser overfor selskabet. Gå og se alt, hvad vi har at byde på. Det vil optage Dem dag og nat, i det mindste for tre uger. Når det er forbi, skal jeg tage mig den frihed selv at indføre Dem i de glimrende, men forholdsvis rolige samfundslag. Lad blot mig lede Dem, og husk, når De først en gang er blevet optaget i selskabet i Paris, bliver De altid modtaget."

Jeg lovede at følge hans råd ufravigeligt.

Det syntes at fornøje ham og han sagde:

"Nu skal jeg nævne Dem nogle af de steder, hvor De bør tage hen. Tag Deres kort frem og skriv bogstaver eller tal på de steder, som jeg angiver Dem, vi skal lave en hel lille liste. Alt, hvad jeg nævner Dem, er værd at se."

Han gik fuldstændig metodisk til værks, indflettede hist og her en morsom, lille skandaleanekdote, udstyrede mig kort sagt med et katalog og en vejviser, som for den nyankomne, der søgte fornøjelser og morskab, var aldeles uvurderlig.

"I løbet af en fjorten dages tid, måske allerede i løbet af en uge," sagde han, "får jeg tid til af være Dem til virkelig nytte. I mellemtiden vær på Deres post. Særlig må De ikke spille, De vil blive udplyndret, hvis De gør det. Husk, at De her er omgivet af

tilsyneladende hæderlige svindlere og slyngler af enhver art, som lever af at udplyndre fremmede. Stol kun på dem, De kender godt."

Jeg takkede ham atter og lovede at drage hans råd til nytte, men mit hjerte var alt for optaget af den smukke dame fra *Belle Etoile* til, at jeg kunne slutte denne samtale uden at gøre et forsøg på at få noget at vide om hende. Jeg spurgte derfor om grev og grevinde de St. Alyre, som jeg havde haft det held at hjælpe over det yderst ubehagelige optrin i kroens forstue.

Ak! Han havde ikke set dem siden. Han vidste ikke, hvor de boede. De havde et fint, gammelt hus kun nogle få mil fra Paris, men han antog det for sandsynligt, at de ville blive i det mindste nogle få dage i byen, da der uden tvivl krævedes nogle forberedelser efter en så lang fraværelse, før hjemmet var rede til at modtage dem.

"Hvor længe har de været borte?"

"Å, omtrent otte måneder, tænker jeg."

"Jeg synes De sagde, de var fattige?"

"Ja, hvad De ville kalde fattig, men, min herre, greven har en indtægt, som tillader ham på en stille og rolig måde at nyde livets goder og endog noget af dets luksus i dette land, hvor alting er så billigt."

"Så er de måske meget lykkelige?"

"Jeg vil snarere sige, de burde være lykkelige."

"Ja, hvad skulle forhindre det?"

"Han er skinsyg."

"Men hans kone, hun giver ham da ikke nogen anledning?"

"Jeg er bange for, hun gør det."

"Hvad mener De, min herre?"

"Ja, jeg har altid syntes, at hun var lidt for – en hel del for – "

"For hvad?"

"For smuk. Men skønt hun har ualmindelig smukke øjne, sjældent regelmæssige træk og den fineste teint, man kan tænke sig, så tror jeg dog, at hun er en retskaffen kvinde. Har De aldrig set hende?"

"Jo, der var en dame, som var indhyllet i en kappe og et meget tykt slør, forleden aften i *Belle Etoile*s forstue, De ved, da jeg slog hovedet itu på denne fyr, der hylede den gamle greve op i ansigtet, men hendes slør var så tæt, at jeg ikke kunne se trækkene igennem det."

Det forekom mig selv, at jeg havde svaret meget diplomatisk på spørgsmålet, og jeg tilføjede nu yderligere:

"Måske det var grevens datter? Skændes de?"

"Hvem? Han og hans kone?"

"Ja!"

"Af og til."

"Nå, og hvad skændes de så om?"

"Å, det er en meget lang historie. Det er om grevindens diamanter, de er meget værdifulde. Juveleren, la Perelleuse, siger, at de er værd omtrent en million francs. Greven ønsker at sælge dem og gøre dem i kontanter, som han vil anbringe efter hendes forgodtbefindende. Grevinden, som de tilhører, sætter sig imod, og det af en grund, som jeg ikke en gang tror, hun tør sige til ham."

"Sig mig, hvad er det for en grund?" spurgte jeg, ude af stand til at skjule min nysgerrighed.

"Jeg formoder, hun tænker på, hvor godt hun vil se ud med dem, når hun skal giftes med sin anden mand."

"Å ja, det er jo ikke umuligt, men er grev de St. Alyre ikke ellers en udmærket mand?"

"Jo – udmærket og meget klog."

"Jeg ville sætte megen pris på at blive indført hos greven. De siger mig jo, han er så – "

"Så udmærket gift. Men de lever helt væk fra verden. Nu og da tager han hende med i operaen, eller til en eller anden offentlig underholdning, men det er det hele."

"Og jeg er sikker på, at han ved så meget om det gamle regimentes dage og har set mange af scenerne under revolutionen."

"Ja, han er netop en mand for en filosof som Dem, og han falder i søvn efter middag, men det gør hans kone ikke. Men alvorlig talt, han har trukket sig tilbage fra den muntre store verden og er blevet apatisk, og det samme er hans kone, der er ikke noget, som lader til at interessere hende, ikke en gang hendes mand."

Markien rejste sig for at gå.

"Lad så være at risikere Deres penge," sagde han, "der vil snart blive en lejlighed for Dem til at anvende nogle af dem med meget betydelig fordel. Flere samlinger af virkelig udmærkede malerier, som har tilhørt personer, der har været indblandet i den bonapartistiske rejsning, kommer under hammeren i løbet af nogle få uger. De kan gøre vidundere, når disse auktioner begynder, der vil blive glimrende køb at gøre. Sørg for at være ved muffen til den tid, jeg skal nok sørge for at holde Dem bekendt med sagerne. Men det er sandt," sagde han og standsede ganske tæt ved døren, "der er noget, jeg nær havde glemt. I næste uge skal der netop være noget, som vil more

Dem meget, fordi De ser så lidt af den slags ting i England. Jeg mener et karneval. Det skal oven i købet blive mere end almindelig pragtfuldt. Det afholdes på Versailles – al verden kommer der. Der er en rasende rift om billetterne, men jeg tror nok, jeg tør love Dem en. Nå, godaften! Farvel!"

10. Det sorte slør

Jeg talte sproget flydende, mine pengemidler var ubegrænsede, og der var således intet, der forhindrede mig i at nyde alt, hvad der kunne nydes i den franske hovedstad. To dage forsvandt som lige så mange minutter, og da de var gået, kom, omtrent ved samme tid som sidst, hr. Droguille og besøgte mig.

Beleven og munter som sædvanlig fortalte han mig, at karnevalet var bestemt til næste onsdag og at han havde sørget for billetter til mig.

"Hvor forfærdelig uheldigt, jeg var bange for, at jeg ikke var i stand til at gå derhen."

Han stirrede et øjeblik på mig med et mistænksomt og truende udtryk, som jeg ikke forstod, og derpå spurgte han temmelig skarpt:

"Og vil De ikke være så elskværdig, hr. Beckett, at sige mig, hvorfor ikke?"

Tonen overraskede mig lidt, men jeg svarede, som sandt var, at jeg havde aftalt at mødes netop den aften med to eller tre engelske venner, og at jeg derfor ikke så, hvordan jeg skulle være i stand til at gå til karneval.

"Gud, hvor det ligner jer englændere! Sådan er I altid, hvor som helst I kommer. Altid ser I jer om efter jeres egne kedsommelige landsmænd, efter jeres øl og jeres oksekød. I stedet for at forsøge på at lære noget at kende af det folk, I besøger, og som I lader, som om I studerer, så svirer I og ryger og bander i hinandens selskab, og I er ikke mere polerede, når

jeres rejse er forbi, end om I havde ligget hele tiden og sejlet med en båd ved Greenwich."

Han lo ironisk og så forbitret på mig.

"Nå, der er den imidlertid," sagde han og kastede billetten på bordet. "Brug den eller lad den ligge, ganske som De har lyst til. Jeg har haft besvær nok med at skaffe den, og jeg må rent ud sige, at når en mand som jeg, gør mig den ulejlighed at udbede mig en gunstbevisning og skaffer en fordel for et af mine bekendtskaber, så er jeg ikke vant til at blive behandlet sådan af bemeldte bekendtskab."

Han var i færd med at blive uforskammet. Jeg blev forbløffet og fornærmet, og følte dog samtidig en slags samvittighedsnag. Jeg havde måske imod min vilje begået et brud på god tone efter fransk skik og brug, og måske bruddet var så groft, at markiens halvt brutale bebrejdelser var retfærdige og velfortjente.

Mange forvirrede følelser trængte ind på mig, men jeg skyndte mig med at gøre mange undskyldninger, sagde ham, at han måtte endelig ikke misforstå mig, og at jeg fuldt ud forstod at værdsætte den uselviske venlighed, som han havde lagt for dagen ved denne lejlighed.

Jeg sagde ham, at jeg for enhver pris ville afsige den anden aftale, som jeg havde været så uheldig at gøre, og at jeg lige straks havde svaret ham med for lidt omtanke, og at jeg ikke havde takket ham nær nok i forhold til hans venlighed og i forhold til den pris, jeg satte på ham.

"Må jeg være fri for at høre mere. Jeg var kun ked af det for Deres skyld, og det kan såmænd også godt være, at jeg i min ivrighed tog alt for stærkt på veje, men det ved jeg, at De med Deres elskværdige temperament let tilgiver. Folk, som kender

mig bedre, ved, at jeg undertiden siger en hel del mere, end jeg egentlig mener, og at jeg altid bagefter er ked af det. Ikke sandt, hr. Beckett vil glemme, at hans gamle ven, hr. Droguille, et øjeblik tabte humøret for hans skyld, og vi er lige så gode venner som før?"

Han smilede ligesom hr. Droguille på *Belle Etoile* og udstrakte sin hånd, som jeg trykkede hjerteligt.

Vor forbigående strid havde kun gjort os til endnu bedre venner. markien sagde mig, at jeg måtte sørge for at sikre mig en seng i et eller andet hotel ved Versailles, da der ville blive en fuldstændig storm derud, og han rådede mig til at tage af sted allerede næste morgen for at sikre mig plads.

Jeg beordrede heste næste dag til klokken elleve, og efter at jeg havde snakket lidt endnu med markis d'Harmonville, sagde han godnat og løb ned ad trapperne med sit lommetørklæde for mund og næse, og jeg så fra mit vindue, at han sprang ind i sin lukkede vogn igen og kørte bort.

Den næste dag tog jeg altså til Versailles. Da jeg nærmede mig *Hotel de France*s dør, var det klart nok, at det ikke var et øjeblik for tidligt. Det så meget snarere ud, som om jeg allerede var for sent på færde. En mængde vogne holdt foran indgangen, og der var ingen udsigt for mig til at nå derhen, med mindre jeg ville stige ud og bane mig vej imellem køretøjerne. Indgangen var fuld af tjenere og herrer, der råbte til ejeren, som blev ved med at stå og forsikre dem, snart alle sammen og snart hver enkelt, at der ikke var et eneste værelse eller blot rum ledigt i hele hans hus.

Jeg slap ud igen og overlod forhallen til dem, som håbede at de ved at skrige op, ved at forklare og ved at udvikle, skulle få

værten til at arrangere et eller andet for dem.

Jeg sprang ind i min vogn og kørte, så hurtigt mine heste formåede, til *Hotel du Reservoir*. Blokaden var her lige så fuldstændig som ved det andet hotel, og resultatet var det samme. Det var meget kedsommeligt, men hvad skulle jeg gøre? Min kusk havde, mens jeg var inde i forhallen og talte med portieren, fået rykket sine heste skridt for skridt, efterhånden som de andre vogne kørte væk, hen til selve trappen foran hoteldøren.

Arrangementet var meget bekvemt, for så vidt det kun gjaldt om at komme ind i vognen igen, men værre var det, da vi skulle videre. Der var vogne foran og der var vogne bag. Der var ikke mindre end fire rækker af alle slags vogne udenfor. Jeg var den gang meget langsynet, og hvis jeg ikke var utålmodig nok i forvejen, så vil De kunne forestille Dem, hvad jeg følte, da jeg så en åben vogn passere langs den snævre strimmel af vejen, som endnu var åben for trafik på den anden side, og i denne genkendte den tilslørede grevinde og hendes mand. Denne vogns forspand bevægede sig fod for fod, forhindret fra at gå i hurtigere tempo af en bred, gammeldags karosse, der fuldstændig lukkede i fremadgående retning.

Desværre lignede jeg mere Murat end Moltke, og det ville have været klogere af mig, om også jeg var sprunget ud på fortovet og var løbet rundt omkring hele vogntoget, men jeg foretrak et direkte angreb på mit objekt i stedet for at stole på min taktik. Jeg sprang tværs over den vogns bagsæde, som var nærmest min, hvordan ved jeg ikke. Jeg snublede igennem en slags gig, på hvilken en gammel herre sad og halvsov, gik med en uforståelig undskyldning over en åben vogn, hvor fire herrer

sad og skændtes. Ved at gå ud af denne sidste vogn, faldt jeg fladt henover et par hesterygge. Dyrene begyndte straks at stejle og kastede mig på hovedet ned i støvet.

For folk må jeg have set ud, som om jeg var gal. De bandede mig eller lo hånligt af mig; jeg så spottende smil på alle ansigter, da jeg standsede et øjeblik for at børste støvet af mine klæder med et lommetørklæde.

Så hørte jeg pludselig en velbekendt stemme, som sagde:

"Monsieur Beckett."

Jeg så op og opdagede markien, der kiggede ud fra et vognvindue, og jeg må sige, at det var i dette øjeblik et højst velkomment syn.

"De kan lige så godt tage væk fra Versailles," sagde han; "ja, De ved naturligvis, at der ikke er en seng at få i noget af hotellerne, og jeg kan yderligere meddele Dem, at der ikke er et værelse at få i hele byen; men nu har jeg arrangeret noget for Dem, som De kan lade Dem nøje med. Sig til Deres tjener om at sidde op bagpå, og kom selv ind her og sæt Dem ved siden af mig."

"Jeg skal sørge for, at De får et ordentligt sted at bo," sagde markien lidt efter, da vi sad i vognen, "det er kun meget få parisere, der overhovedet aner dets eksistens, men jeg, som vidste hvorledes forholdene var herinde, sørgede for at få et værelse der til Dem. Det ligger kun en fjerdingvej borte, det er en gammel velindrettet kro, som hedder *Den Flyvende Drage*. De kan godt sige, at det var heldigt, at min anstrengende forretning førte mig så tidligt herhen ad i dag."

Da vi havde kørt en halvanden fjerdingvej på den længst bortliggende side af slottet, kom vi ind på en smal gammel vej

med Versailles skovene på den ene side og meget gamle træer, af en størrelse som man sjældent ser i Frankrig, på den anden.

Vi kørte op foran en gammeldags og solid kro, bygget af naturlige sten, i det hele taget opført i en rigere og mere blomstrende stil, end man er vant til at se i den slags huse. Rimeligvis var det oprindelig blevet bygget til privat beboelseshus for en eller anden velhavende person. På murene var udhugget forskellige skjold og våbenholdere, hvilket kunne tyde på, at huset havde tilhørt en adelig familie. Der var et slags fremspring på bygningen, som så ud til at være af senere oprindelse end resten, og i det var udskåret i relief, malet og forgyldt, kroens skilt. Der var en flyvende drage med udspændte vinger, der strålede i røde og gyldne farver, og med en bleggrøn og gylden hale, der var vredet og slynget i mange bugter som endte i en truende, brændende flamme.

"Ja, jeg går ikke med ind, men De vil finde, at det er et rigtig rart sted og i hvert fald bedre end ingenting. De ved, mit inkognito forbyder det. Jeg antager, at det vil more Dem at høre, at det spøger i kroen. For mig ville det, i hvert fald i mine unge dage, have været en tiltrækning mere, men gør ingen hentydninger til det, når De taler med værten, det anses vist for et kildent punkt. Farvel. Det er sandt, hvis De vil være sikker på at more Dem til ballet, så følg mit råd og gå i domino. Jeg håber, jeg får tid til at komme der, og De kan være vis på, at jeg skal også sørge for at optræde i det kostume, men hvordan skal vi genkende hinanden? Lad mig se, vi må holde et eller andet i hånden. En blomst duer ikke, der er så mange folk, der møder med blomster, men kunne De ikke se at få fat i et rødt kors, som er sådan et par tommer langt, og få det syet fast eller sat fast

med en nål foran på Deres domino, så møder jeg med et hvidt. Jo, det går an, og husk så, at ligegyldig hvilken sal De går ind i, så hold Dem i nærheden af døren, indtil vi mødes. Jeg skal se efter Dem ved alle de døre, jeg passerer, og De på samme måde efter mig. Der kan da ingen tvivl være om, at vi snart må finde hinanden. Så er det en aftale? Jeg kan ikke more mig sådant et sted uden med et yngre menneske. En mand i min alder trænger til ungdommelig ledsagelse, for netop at komme i den stemning, som er nødvendig på et karneval."

Han rakte mig endnu en gang hånden og kørte væk.

11. I *Den Flyvende Drage*

Jeg gav mig til at se mig omkring.

Bygningen var malerisk, og træerne gjorde den yderligere dekorativ. Stedets antikke og ejendommelige karakter stod i den besynderligste modsætning til det larmende og støjende parisiske liv, som jeg nys havde været midt i nede i byen.

Så undersøgte jeg det mærkværdige gamle skilt og endelig hele husets ydre noget mere omhyggeligt. Det hvilede på et bredt fundament, og lignede i mine tanker mere et gammelt engelsk gæstgiveri, af den slags som Canterbury-munkene tog ind i, end et fransk forlystelsessted. Der var dog en ting, som mindede om et fransk slot, det var det runde tårn, som knejste på husets venstre fløj.

Jeg trådte ind og meldte mig som hr. Beckett, til hvem der var blevet bestilt et værelse, og jeg blev modtaget med samme hensyntagen, som man ville tage til en engelsk lord med en uudtømmelig pengepung.

Min vært ledsagede mig til mit værelse, der var meget stort, om end lidt mørkt og skummelt, udstyret med mørke egetræspaneler og med møbler, som for længst var gået af mode. Der var et bredt ildsted og en tung kamingesims, på hvilken der var udskåret skjolde, hvis heraldiske insignier formodentlig kunne bringes i overensstemmelse med dem, jeg havde set på ydermurene, men der hvilede en melankolsk, næsten nedtrykkende stemning over det hele. Jeg gik hen til det i stenmuren indhuggede vindue og så ud over et tæt krat, som

dannede baggrunden for et slot, der bar en hel klynge kegleformede tårne. Både krattet og slottet så triste ud. Begge bar spor af at være forsømte, ja næsten forfaldne.

Jeg spurgte min vært om slottets navn:

"Det er Château de la Carque," svarede han.

"Det er skade, at det er så forsømt," bemærkede jeg, "eller rettere sagt, det er skade, at dets ejer ikke har råd til at holde det ved lige."

"Ja måske, hr. – – "

"Måske?" gentog jeg og så på ham, "nå, han er nok ikke meget afholdt."

"Han er hverken det ene eller det andet," svarede han, "jeg mente blot, at man kunne aldrig vide, hvad brug han ville gøre af sine rigdomme."

"Hvem er han?" spurgte jeg.

"Grev de St. Alyre."

"Ah, greven, er De vis på det?" spurgte jeg ivrigt.

Nu var det kroværtens tur til at se forbavset på mig.

"Fuldstændig vis, herre. Det er grev de St. Alyre."

"Ser De meget til ham på disse kanter?"

"Nå, ikke videre, herre. Han er ofte borte for længere tid af gangen."

"Sidder han dårligt i det?" spurgte jeg.

"Jeg betaler min leje til ham for dette hus. Det er ikke meget, men han holder ikke af at vente på den ret længe," svarede han og smilede bittert.

"Efter hvad jeg har hørt, skal han dog ikke være videre dårligt stillet," fortsatte jeg.

"De siger, herre, at han spiller, jeg ved det ikke rigtigt. Han er visselig ikke rig, for omtrent syv måneders tid siden, døde en slægtning af ham på et eller andet fjerntliggende sted. Hans lig blev sendt her til grevens hus og begravet på hans foranstaltning på Père-Lachaise, efter den afdødes eget ønske. Greven arvede efter sigende en smuk sum ved dette dødsfald, men der synes ikke at være noget forslag i penge for ham."

"Han er gammel, formoder jeg?"

"Gammel! Vi kalder ham den evige jøde, og det passer meget godt med undtagelse af, at han ikke altid har de fem skilling i lommen. Ellers er han for resten en modig mand, for han har taget sig en ung og smuk kone."

"Og hun?"

"Er grevinde de St. Alyre."

"Jamen har De ikke andet at fortælle om hende? Hun må da have nogle egenskaber af en eller anden art?"

"Ja tre i det mindste, herre."

"Og hvad er det for nogen?"

"Ungdom, skønhed og diamanter."

Jeg lo. Det morede nok den gamle snu fyr at pirre min nysgerrighed.

"Hør, min ven," sagde jeg, "det lader nok til at De har noget imod – – "

"At komme på kant med greven," fortsatte han; "ja, det kan herren være ganske vis på. Han kunne fortrædige mig på en to-tre forskellige måder. Jeg kunne for resten også godt genere ham, men i det hele taget tror jeg, at vi hver især står sig bedst ved at passe sin forretning, og søge at komme ud af det sammen på en fredelig måde."

Måske havde den gamle slet ikke noget at fortælle. Hvis det modsatte efterhånden skulle vise sig, kunne jeg jo altid forsøge virkningen af et par napoleond'orer.

Værten i *Den Flyvende Drage* var en ældre, mager, klog og bestemt udseende mand med et vist militært tilsnit. Jeg fik senere at vide, at han havde tjent under Napoleon i de første italienske felttog.

"Der er dog en ting, jeg må spørge Dem om," sagde jeg, "som De nok kan svare på uden at komme på kant med greven. Er han hjemme for øjeblikket?"

"Han har så mange hjem, så vidt jeg ved," sagde værten undvigende, "men jeg tror dog nok, jeg tør sige, herre, at jeg tror, at han for øjeblikket bor på Château de la Carque."

Jeg så atter ud af vinduet, endnu mere interesseret end før, over mod de forsømte grunde med deres skumle løvværksbaggrund.

"Jeg så ham i dag i hans vogn i Versailles," sagde jeg.

"Højst naturligt."

"Så er hans vogne, heste og tjenere altså på slottet?"

"Vognen sætter han ind her, herre, og tjenerne er kun fæstet for den tid, han bor her. Der er kun en, som altid sover på slottet. Det må være et skrækkeligt liv for fru grevinden."

Den gamle slyngel, tænkte jeg. Ved at pine hende på den måde, håber han naturligvis at få fat i hendes diamanter. Hvilket liv at skulle kæmpe med skinsyge og begærlighed!

"Nå, St. Clair," sagde jeg, da min tjener trådte ind og begyndte at ordne mine sager, "har du fået en seng?"

"Ja, under hanebjælkerne, herre, mellem edderkopperne, kattene og uglerne, men vi kommer meget godt ud af det

sammen. Det er jo kun en bagatel."

"Jeg vidste ikke, her var så fuldt."

"Å, det er mest tjenere hos de herskaber, der har været så heldige at få værelser i Versailles."

"Nå, og hvad synes du om *Den Flyvende Drage*?"

"*Den flyvende Drage* er en rigtig infam gammel drage. Det er djævelen selv, hvis alt, hvad de fortæller, er sandt. Man siger, der er sket djævelske mirakler i dette hus."

"Hvad mener du? Spøgelser?"

"Næ, slet ikke, herre. Var det bare ikke andet. Næ, man snakker om folk, som aldrig er kommet tilbage, som er forsvundet lige for næsen af en halv snes mennesker, der stod og så på dem."

"Hvad mener du egentlig, St. Clair? Lad os høre historien eller miraklet, eller hvad det nu er?"

"Ja, det er ikke andet, end at en forhenværende staldmester hos den afdøde konge, der, som herren nok husker, mistede hovedet under revolutionen, fik tilladelse under kejser Napoleon til at vende tilbage til Frankrig. Han boede her på denne kro en månedstid og derefter forsvandt han, som jeg fortalte, lige for næsen af en halv snes troværdige mennesker. Så var der en russisk adelsmand, som stod midt i salen nedenunder og fortalte syv herrer om Peter den Stores sidste øjeblikke. Han stod netop med en kop kaffe i den ene hånd og et glas cognac i den anden, da han forsvandt på selv samme måde. Hans støvler blev fundet på gulvet, hvor han havde stået, og den herre, som havde stået på hans højre side, fik til sin forfærdelse den forsvundnes kop kaffe i hånden, mens herren på hans venstre side kom til at stå med hans glas cognac."

"Som han i sin forvirring slugte," indskød jeg.

"Det har været opbevaret her i tre år mellem husets kuriositeter, men det blev slået itu af præsten, mens han sad og snakkede med en mademoiselle Fidone i husholderskens værelse. Til den russiske adelsmand har man siden hverken set eller hørt noget; men jeg håber dog, når vi forlader *Den flyvende Drage*, at det må blive igennem døren. Det er for resten postillonen, som kørte os, der fortalte mig det hele, må herren vide."

"Ja, så er det naturligvis sandt," sagde jeg muntert; men samtidig begyndte jeg at føle, hvor uhyggelig udsigten mod slottet og værelset, hvori vi befandt os, egentlig var. En forudfølelse af kommende fare greb mig, og min muntre tone blev nedstemt.

12. Troldmanden

Man kan ikke tænke sig et mere glimrende skuespil end dette karneval. I den lange række af saloner var der trængsel af maskerede personer i alle tænkelige kostumer. Der var ikke et eneste tomt værelse, og i det uhyre store spejlgalleri, som ved denne lejlighed var oplyst med fire tusinde vokslys, var virkningen næsten overvældende. Overalt lød musik, stemmers summen, farver strålede og juveler glimtede. Jeg havde aldrig før set noget, der kunne sammenlignes i pragt med denne fest. Jeg bevægede mig langsomt frem gennem menneskemængden i min domino og maske, standsede nu og da for at høre en vittig samtale, en munter sang eller en underholdende monolog, men jeg så mig dog stadigvæk omkring efter min ven i den sorte domino med det lille hvide kors på brystet; især ved alle dørene, sådan som jeg havde aftalt det med markien, holdt jeg skarpt udkig, men endnu havde jeg dog ikke fået øje på ham.

Mens jeg var optaget heraf, så jeg en forgyldt bærestol eller snarere en kinesisk palankin, udstyret med Det himmelske Riges fantastiske dekorationer. Den blev båret frem af fire rigt klædte kinesere, som holdt de forgyldte bærestænger. I spidsen gik en mand med en tryllestav i hånden, og tæt ved siden af den gik en højtideligt udseende skikkelse med et langt, sort skæg og en høj fez, af den slags som dervisherne bruger. Han bar et rigt broderet klædebånd over skuldrene, påsyet med besynderlige skrifttegn. Klædningen var sammenholdt omkring hans liv med et bredt guldbælte, og han havde røde strømper og sko,

broderet med guld. På østerlandsk vis var de spidse og krummede opad i tåspidserne. Under armen bar han en mærkeligt udseende bog og i hånden en sort, poleret tryllestav. Han gik frem, med hagen hvilende på brystet og øjnene fæstede på gulvet. Manden i spidsen for toget gjorde fagter til højre og venstre for at bane vej for bærestolen, hvis gardiner var nedrullet. Det hele var et så underligt og fantastisk optog, at jeg øjeblikkelig følte mig tiltrukket af det.

Nogle få alen fra mig satte bærerne deres byrde på jorden, og de to mænd med tryllestavene gav sig til at klappe i hænderne og begyndte at danse rundt om palankinen med stive, automatiske bevægelser. Af og til klappede de atter i hænderne og råbte: Ah, hå, hå.

En hånd lagde sig på min arm, og da jeg vendte mig om, så jeg en sort domino med hvidt kors ved siden af mig.

"Å, hvor jeg er glad over at have fundet Dem," sagde markien, "og netop i dette øjeblik. Det er det bedste optog i alle salene. De må tale med troldmanden. For en times tid siden brændte jeg på dem inde i en anden sal og rådspurgte oraklet. Jeg forsikrer Dem for, at det var aldeles forbløffende. Skønt hans svar var lidt forblommet, var det dog ganske indlysende, at han kendte alle enkelthederne i den affære, som ingen på hele jorden uden jeg og to eller tre andre meget diskrete folk ved besked med. Det gav et sæt i mig, og jeg så andre mennesker, som rådspurgte ham, blive lige så overraskede og endnu mere angste end jeg. Jeg kom sammen med grev og grevinde de St. Alyre."

Han nikkede hen til en mager skikkelse, der også var klædt i domino. Det var greven.

"Kom," sagde han til mig, "lad mig præsentere Dem?"

Markien forestillede mig med en behændig turneret hentydning til min lykkelige mellemkomst i *Belle Etoile*, og greven overøste mig med høflige talemåder og sagde sluttelig:

"Grevinden er lige her ved. Hun sidder i det næste værelse og taler med sin gamle veninde, hertuginde d'Argensaque. Jeg skal straks gå ind og hente hende, så hun kan gøre deres bekendtskab, og endnu en gang tak for den hjælp, De så modigt ydede os, da vi blev så ubehageligt forstyrrede."

"De må virkelig tale med troldmanden," sagde markien til grev de St. Alyre, "det vil more Dem meget. Jeg har gjort det, og jeg forsikrer Dem for, at jeg havde ikke drømt om at få de svar, jeg fik. Jeg ved virkelig ikke rigtig, hvad man skal tro."

"Virkelig! Så lad os for Gud i Himlens skyld forsøge," svarede han.

Vi nærmede os alle tre den side af palankinen, hvor den sortskæggede troldmand stod. En ung herre i spansk dragt, som stod sammen med en ven, havde lige haft en samtale med oraklet, og han sagde nu, idet han gik forbi os:

"Det er en genial mystifikation. Hvem er den fyr? Det lader til, han kender alle."

Greven gik i sin maske og domino frem foran os andre henimod palankinen. Tilskuerne trængte sig om os i en ring. En af kineserne, som hjalp med til at holde en cirkel fri omkring bærestolen, strakte sine tomme hænder ud imod os.

"Penge?" spurgte greven.

"Guld!" sagde den anden.

Greven lagde et pengestykke i hans hånd, og markien og jeg måtte også bløde, inden vi fik lov til at komme ind i cirklen.

Troldmanden stod ved siden af bærestolen med det røde silkegardin i sin hånd. Hans hage med det kulsorte skæg hvilede på hans bryst, hans øjne var ligesom før sænket mod jorden og hans ansigt syntes fuldstændig livløst.

Det første spørgsmål, greven rettede mod ham, var:

"Er jeg gift eller ugift?"

Troldmanden trak hurtigt gardinet til side og lænede sig ned mod en pragtfuldt klædt kineser, som sad inde i bærestolen, og derpå vendte han sig om mod greven og sagde:

"Gift."

Han gentog dette hver gang han skulle svare på et spørgsmål. De næste to-tre svar syntes at more markien meget, men jeg, der ikke kendte noget til grevens sædvaner og eventyr, kunne ikke se noget mærkeligt i dem.

"Elsker min kone mig?" spurgte han muntert.

"Så meget, som De fortjener."

"Hvem elsker jeg højest i verden?"

"Dem selv."

"Nå, det tænker jeg nu, at de fleste gør her i verden; men er der noget her på jorden som jeg holder mere af end min kone?"

"Hendes diamanter."

"Nå sådan," sagde greven.

Jeg kunne se, markien lo.

"Det er sandt," sagde greven, der skyndte sig med at komme væk fra disse kildne punkter, "har der stået et slag ved Neapel?"

"Nej, i Frankrig."

"Nej virkelig," sagde greven ironisk og så sig omkring, "må jeg spørge, mellem hvilke magter og hvad drejede slaget sig om?"

"Mellem grev og grevinde de St. Alyre og om et dokument, som de underskrev den 25. juli 1811."

Markien fortalte mig senere, at det var den dag, de havde underskrevet deres ægteskabskontrakt.

Greven stod som naglet til pletten et øjeblik. Man troede næsten at kunne se hans ansigt blusse igennem masken.

Ingen uden vi to vidste, at spørgeren var grev de St. Alyre. Jeg antog han var lidt i forlegenhed med at finde en genstand for sit næste spørgsmål, og at han måske nu stod og fortrød, at han havde indviklet sig i en ubehagelig situation. Hvis det var tilfældet, så befriede markien ham. Han berørte hans arm og hviskede: "Se, hvem der kommer der til højre." Også jeg vendte mig i den angivne retning, og så en kæmpemæssig figur komme stavrende hen imod os. Den bar ingen maske, ansigtet var groft, arret og blegt. Med andre ord, det var oberst Gaillardes hæslige træk. Han var klædt som korporal i den kejserlige garde, og hans venstre ærme var arrangeret sådan, at det så ud, som om underarmen var bortskudt. Der var strimler af rigtigt hæfteplaster over hans øjenbryn og tinding, hvor min stok havde efterladt sine mærker.

Man kunne ikke tænke sig et mere glimrende skuespil end dette karneval.

13. Oraklet fortæller mig mærkelige ting

Jeg glemte aldeles, at jeg havde maske og domino på, og var forberedt på en varm omgang med den gamle feltsoldat. Det var naturligvis dog kun et øjeblik, men greven havde øjensynlig en lignende fornemmelse, for han trak sig lidt tilbage, da gascogneren nærmede sig.

"Penge, guld, bah, hvor tror De, en fattig soldat, som kun er vant til at føre sværdet, skulle få penge fra?"

"Han skal intet guld betale," sagde troldmanden, "han er invalid."

"Bravo, hr. profet, bravissimo, her er jeg, må jeg begynde straks med det samme for ikke at spilde tiden med at spørge Dem ud?"

Uden at vente på svar, begyndte han med stentorstemme.

Efter at have stillet en halv snes spørgsmål og fået svar, spurgte han:

"Hvem forfølger jeg for tiden?"

"To personer."

"Ha, to personer – hvem er det?"

"En englænder, som, hvis De får fat i ham, vil dræbe Dem, og en fransk enke, som vil gøre nar ad Dem."

"Den herre taler lige ud af posen og ved, at hans dragt beskytter ham. Lige meget! Hvorfor forfølger jeg dem?"

"Enken har såret Dem i hjertet – englænderen har såret Dem i hovedet. Hvor for sig er de Dem for stærke – tag Dem i agt for, at Deres forfølgelse ikke får dem til at forene sig mod Dem."

"Bah! Hvordan skulle det gå til?"

"Englænderen er en damernes ridder. Ser hun ham, vil hun ægte ham, for han er ung, og en korporal kan snart blive en oberst."

"Jeg skal skære halsen over på den hanekylling," udbrød han med en ed, "men hvor er *hun*?"

"Nær nok til at måske at høre alt."

"De har ret – jeg må finde hende. Farvel og tak, hr. profet."

Og idet han strakte sin lange hals op over mængden og så sig omkring, forsvandt obersten i trængslen.

Jeg havde imidlertid forsøgt at få et glimt at se af den person, som sad i bærestolen, men det lykkedes mig kun et øjeblik at få et nogenlunde ordentligt kig på vedkommende. Han var meget større end den troldmand, som stod udenfor. Hans øjne var lukkede, og ansigtet var fuldstændig apatisk, men dets farve var blodrød, hvilket jeg antog stammede fra, at lyset kom ind gennem de røde silkegardiner, men som sagt, det var kun et øjeblik, at jeg kunne gøre mine iagttagelser, nu var der ikke flere i cirklen, og markien gav mig et puf.

"Nu er det Deres tur – fremad, unge mand."

Da jeg nåede hen til troldmanden, kastede jeg et forsigtigt blik bagud for at se om greven var i nærheden, men heldigvis stod han nogle alen bagude, og han og markien lod til at snakke om helt andre ting, hvilket unægtelig gjorde, at jeg følte mig lettere om hjertet. Denne troldmand havde øjensynlig den vane at plapre ud med hemmeligheder, og nogle af mine ville måske

ikke more greven. Jeg ville rigtig prøve profeten. En mand, der bekender sig til den engelske episkopale kirke, var en sjælden fugl i Paris.

"Hvad er min religion?" spurgte jeg.

"Et smukt kætteri," svarede oraklet øjeblikkeligt.

"Og dens navn?"

"Kærlighed."

"Ah, nå sådan. Og jeg elsker formodentlig mange?"

"Nej, én."

"Men alvorlig talt," spurgte jeg med et forsøg på at drage samtalen ind i en anden retning, "har jeg nogensinde hørt nogen sige mig virkelige kærlighedsord?"

"Ja."

"Kan De gentage Dem?"

"Kom nærmere."

Så hviskede han mig tydeligt følgende sætninger, som jeg øjeblikkelig genkendte:

"Jeg ser Dem måske aldrig mere, men jeg vil ingensinde glemme Dem. Gå, farvel, for Guds skyld gå!"

Det gav et sæt i mig, da jeg hørte dem. Det var jo netop de sidste ord, som grevinden havde hvisket til mig. Du godeste Gud, hvor mirakuløst. Det var ord, som ingen sjæl på jorden uden hun og jeg havde hørt. Jeg så på troldmandens ubevægelige ansigt. Det lod aldeles ikke, som om han havde bevidstheden om, at de ord, han havde sagt, på mindste måde kunne interessere mig.

"Hvad længes jeg mest efter?" spurgte jeg, uden egentlig at vide, hvad jeg sagde.

"Paradis."

"Og hvad forhindrer mig i at nå det?"

"Et sort slør."

Det blev værre og værre. Svarene tydede på det intimeste bekendtskab med alle enkelthederne i mit lille eventyr, som ikke en gang markien kendte noget til. Her stod jeg, spørgeren, demaskeret og røbet på en sådan måde, at ikke min egen broder kunne have gjort det bedre.

"De sagde, der var en, jeg elskede. Er jeg genelsket?" spurgte jeg.

"Lad det komme an på en prøve."

Jeg talte sagtere end før, og stod ganske tæt ved den mørke mand med skægget for at forebygge, at han talte højt.

"Er der nogen, som elsker mig?" gentog jeg.

"Hemmeligt."

"Meget eller lidt?" spurgte jeg.

"For meget."

"Hvor længe vil den kærlighed vare?"

"Til rosens blade falder."

Rosen! Endnu en allusion.

"Til mørket falder på," sukkede jeg. "Ja, ja, så vil jeg leve i lys så længe."

"I lyset af violette øjne."

Alt dette ville jeg, hvis det var gået ud over en anden, rimeligvis have leet af, men da det nu angik mig selv, gjorde det et mægtigt indtryk på mig. Det opflammede min kærlighed, omtågede min hjerne og havde endog indflydelse på hele min optræden.

Troldmanden gjorde et håndbevægelse som tegn på, at jeg skulle trække mig tilbage. Da jeg var kommet ud af den

hemmelighedsfulde cirkel, så jeg ham pludselig løfte sin hånd, og med en bydende bevægelse gav han ordre til udråberen, som gik i spidsen. Denne berørte gulvet med sin tryllestav, og råbte derpå med en gennemtrængende stemme:

"Den store Confu er tavs i en time."

Øjeblikkelig trak bærerne et slags bambuspersienne ned, og derpå begyndte manden med den høje fez at danse en slags dervishdans. Mændene med de forgyldte stave deltog også i dansen, og sluttelig dannede bærerne en ydre ring om dem, sådan at selve bærestolen blev stående i midten, omgivet af to ringe af højtidelige dansere, hvis trin dog efterhånden blev hurtigere og hurtigere, indtil de optrædende syntes at flyve rundt som møllehjul. Publikum klappede, og efter en halv snes minutters forløb opløstes optoget og dets enkelte deltagere blandede sig i mængden. Jeg nærmede mig markis d'Harmonville, der straks begyndte at snakke.

"Greven er lige gået for at se at finde sin kone. Det var skade hun ikke var her for at rådspørge profeten. Det ville have været ganske morsomt at se, hvordan greven ville have taget det; men lad os gå og følge efter ham. Jeg har bedt ham om at præsentere Dem."

Med bankende hjerte fulgte jeg markis d'Harmonville.

14. Frøken de la Vallière

Markien og jeg vandrede igennem salene. Det var på ingen måde let at finde en ven i disse overfyldte værelser.

"Sæt Dem ned her," sagde markien, "jeg vil se at finde ham. Det kan være, hans skinsyge har advaret ham imod at præsentere Dem for hans kone, og jeg bliver måske nødt til at se at snakke ham til fornuft, da det nu en gang lader til, at De så forfærdelig gerne vil præsenteres for hende."

Dette foregik i den sal, som hedder *Salon d'Apollon*.

Jeg satte mig ned på en sofa og så mig omkring. Foruden mig sad der endnu tre eller fire andre på det rummelige, forgyldte møbel. De snakkede alle meget muntert sammen, undtagen den person, der sad nærmest mig. Det var en dame. Der var næppe en halv snes alen imellem os. Damen sad øjensynlig henfaldet i drømmerier. Hun var meget nydelig, hendes kostume var det samme som mademoiselle de la Vallières på Collignans kendte legemsstore portræt. Det er, som De måske erindrer, ikke alene overdådigt, men også elegant. Hendes hår var pudret, men man så dog, at dets naturlige farve var mørkebrunt. Hendes lille fod kom til syne under kjolen, og hendes hånd var fin og smal.

Jeg var overbevist om, at hun var smuk. På et karneval har man lov til at tale til alle og enhver uden at være præsenteret. Jeg benyttede mig af denne min ret og begyndte:

"Det er ikke let at narre mig, frøken."

"Så meget des bedre for Dem," svarede den maskerede roligt.

"Jeg mener," sagde jeg, "at det er vanskeligere at skjule skønhed, end frøkenen formoder."

"Da er det lykkedes Dem meget vel," sagde hun i den samme ligegyldige tone.

"Jeg ser De er i mademoiselle de la Vallières smukke kostume, kun at faconen overgår hendes. Jeg løfter mine øjne og ser en maske, og dog genkender jeg damen. Skønhed er som den kostelige sten i tusind og en nats eventyr, den lyser og skinner, lige meget hvor skjult og hvor godt gemt den end er."

"Jeg kender historien," sagde den unge dame, "det var lyset, der forrådte stenen, men husk på, den lå ikke i solskinnet, men i mørket, og jeg synes, her er så glimrende oplyst, at juvelen næsten ikke kan skinne. Synes De ikke også, her er et herligt lys, her, hvor en vis grevinde bevæger sig?"

Det var en højst ubehagelig hentydning. Hvad skulle jeg svare på den? Måske var denne dame en intim veninde af grevinde de St. Alyre, det var derfor bedst at være så forsigtig som muligt. Jeg spurgte ganske skødesløst:

"Hvilken grevinde?"

"Hvis De kender mig, så må De også vide, at hun er min bedste veninde. Er hun ikke smuk?"

"Ja, hvad skal jeg svare, der er virkelig så mange grevinder."

"Enhver, der kender mig, ved, hvem min bedste veninde er, men så kender De mig altså ikke? Men hvem var det for resten, De talte med for nylig?"

"En herre, en ven," svarede jeg.

"Ja, jeg så ham, selvfølgelig var det en ven, men jeg synes, jeg skulle kende ham. Var det ikke en markis?"

Det var et andet højst ubehageligt og nærgående spørgsmål.

"Der er så mange slags folk her. Undertiden taler man med en, undertiden med en anden, så at – –"

"Så at en samvittighedsløs person har let ved at undgå et simpelt spørgsmål som mit. Må jeg i øvrigt komplimentere Dem, min herre, for Deres diskretion."

"De ville sikkert foragte mig, frøken, hvis jeg var mere åbenmundet."

"Men De narrer ikke mig, De er lige så diplomatisk som Deres ven. Jeg hader diplomatiet, det er falskt og fejt. Tror De virkelig ikke jeg kender ham, den herre med det hvide kors på brystet? Jo, jeg kender markis d'Harmonville udmærket, og nu forstår De vel, at Deres snedighed er spildt?"

"Jeg er ikke i stand til at svare Dem hverken ja eller nej."

"Det forekommer mig heller ikke, at det var rigtig høfligt, at De lod, som om De kendte mig, og som om De antog mig for en anden, men naturligvis, ingen kan være fuldkommen her på jorden, og sandhed og oprigtighed er en sjælden vare."

"De har dannet Dem en fuldstændig fejlagtig mening om mig, frøken."

"Og De også om mig. De vil for eksempel finde mig mindre dum, end De tror. Jeg ved for eksempel udmærket godt, for hvem De havde bestemt Deres komplimenter og Deres patetiske deklamering."

"Må jeg spørge, hvem De mener?"

"På en betingelse."

"Og det er?"

"At De vil indrømme det, hvis jeg gætter rigtigt?"

"Jeg lover det."

"De må love det på Deres æresord?"

"Godt, på æresord."

"Det er grevinden af St. Alyre."

Jeg blev uimodsigelig overrasket og ubehagelig berørt, men mit løfte tro sagde jeg:

"Det er virkelig grevinden af St. Alyre, som jeg havde håbet at blive præsenteret for i aften, men jeg forsikrer Dem, at hun ikke har den svageste tanke om, hvad jeg har i sinde, og at hun rimeligvis ikke en gang husker, at jeg eksisterer. Jeg havde den ære, at gøre hende og greven en ubetydelig tjeneste, alt for ubetydelig er jeg bange for, til at blive erindret om dagen."

"Verden er ikke så utaknemlig, som De tror. Jeg kan forsikre Dem for, at grevinden af St. Alyre aldrig glemmer en venlighed. Hun viser ikke alt, hvad hun føler, for hun er ulykkelig og kan ikke."

"Ulykkelig! Ak, jeg var bange for, at det var tilfældet, men at hun skulle erindre mig, betragter jeg som fri fantasi, frøken."

"Sagde jeg Dem ikke, at jeg var en veninde af grevinden, og følgelig vil De forstå, at jeg kender hendes karakter. Der er et ligefremt fortrolighedsforhold imellem os, og måske ved jeg mere, end De aner, om disse ubetydelige tjenester, som De tror er glemt."

Jeg blev opmærksom. Jeg ville have givet meget for at høre, om hun virkelig erindrede den fyr, som for hendes skyld havde kastet sig foran den rasende dragonofficers sabel, og havde sejret blot med en stok i hånden.

"De sagde, at grevinden var ulykkelig," begyndte jeg igen, "hvad grund har hun til det?"

"Mange grunde. Hendes mand er gammel, skinsyg og tyrannisk. Er det ikke nok? Selv når hun en gang imellem er fri

for hans ledsagelse, føler hun sig alene."

"Men er De da ikke hendes veninde?" indskød jeg.

"Synes De, en veninde er nok?" spurgte hun. "Hun har kun en, som hun kan åbne sit hjerte for."

"Er der ikke plads for en anden ven?"

"Forsøg."

"Hvordan?"

"Hun vil hjælpe Dem."

"Hvordan?"

Hun svarede med et spørgsmål.

"Har De sikret Dem værelser på noget af hotellerne i Versailles?"

"Nej, jeg kunne ikke. Jeg har indlogeret mig i *Den flyvende Drage*, som ligger på Château de la Carques enemærker."

"Ja, men det er endnu bedre. Jeg behøver ikke at spørge, om De har mod på et eventyr, eller om De er en mand af ære. En dame kan uden frygt stole på Dem. Godt. De kan møde hende endnu i nat klokken to i parken ved Château de la Carque. Hvilket værelse har De i *Den flyvende Drage*."

Jeg var aldeles forbløffet over denne unge piges forvovenhed og raske beslutsomhed, eller drev hun måske løjer med mig?

"Jeg kan beskrive det nøjagtigt," sagde jeg. "Mit værelse ligger ud mod husets bagside. Jeg bor yderst til højre nærmest hjørnet, to afsatser oppe fra indgangen."

"Nå, så har De måske lagt mærke til, når De så ind i parken, at der ligger to eller tre grupper af kastanje- og lindetræer, der vokser så tæt sammen, at de danner ligesom en slags løvhytte. De må nu vende tilbage til Deres hotel, skifte dragt og uden at mæle et ord til nogen om, hvor eller hvorfor De går, forlade *Den*

flyvende Drage, og klatre uset over parkmuren. De vil let finde den løvhytte, som jeg taler til Dem om, og der vil De møde grevinden, som vil tilstå Dem nogle få minutters samtale, og som forventer den største hemmelighedsfuldhed fra Deres side. Hun vil endvidere i nogle få ord forklare Dem en hel del, som jeg ikke så godt kan sige Dem her."

Det er mig aldeles umuligt at beskrive den følelse, som disse ord vakte i mit hjerte. Først blev jeg aldeles stum af forbavselse, dernæst tvivlende. Det var mig aldeles umuligt at tro på disse pirrende ord.

"De kan være overbevist om, frøken, at hvis jeg blot turde tro, at en så stor lykke og ære virkelig var bestemt for mig, kunne De gøre regning på min taknemmelighed for livstid, men jeg antager, at frøkenen snarere taler ud fra Deres eget gode, sympatetiske hjerte, end ud fra en bestemt viden om, at grevinden af St. Alyre virkelig vil tilstå mig en så stor ære."

"De tror altså, min herre, at jeg enten ikke er en så god veninde af grevinden, som jeg påstår at være, eller også at jeg holder Dem grueligt for nar, men om det så var mit sidste ord, så sværger jeg, at jeg har hendes fortrolighed. Er det Dem nok?"

"Nok," gentog jeg, "mere end nok. Jeg takker tusinde gange."

"Og da jeg sådan har hendes fortrolighed, er jeg selvfølgelig hendes veninde, og når jeg er hendes veninde, ville jeg vel ikke misbruge hendes kære navn, blot for at holde Dem, en mig næsten ukendt person, for nar."

"Jeg beder Dem mange gange undskylde, frøken, De har fuldstændig overbevist mig."

"De vil altså indfinde Dem på det sted, jeg har beskrevet Dem, klokken to?"

"Ganske afgjort," svarede jeg.

"Og De vil ikke udeblive af angst? Nej, De behøver ikke at forsikre mig, De har allerede bevist Deres mod."

"Enhver fare ville i et sådant tilfælde kun være mig velkommen."

"Men var det ikke bedre for Dem, min herre, om De gik nu og fandt Deres ven."

"Jeg lovede at vente her, indtil min ven kom tilbage. Greven af St. Alyre sagde, at han ville præsentere mig for grevinden."

"Og De er så enfoldig at tro ham?"

"Hvorfor skulle jeg ikke det?"

"Fordi han er skinsyg og grusom. Det vil De nu få at se: han vil aldrig præsentere Dem for sin kone. Han kommer og siger, at han ikke kan finde hende og lover at gøre det en anden gang."

"Ja, der synes jeg, at han kommer sammen med min ven, og der er ingen dame med dem."

"Det sagde jeg Dem jo. De kan komme til at vente længe på den lykke, hvis De skal opnå den ved hans hjælp. For resten er det bedst, at han ikke ser Dem så nær ved siden af mig. Han ville straks tro, at vi har talt om hans kone, og det vil give ny næring til hans skinsyge og skærpe hans årvågenhed."

Jeg takkede min ukendte veninde og trak mig et par skridt til siden, og kom ved et par behændige vendinger bagfra hen til greven.

Jeg smilede under min maske, da han udtalte sin beklagelse over, at hertuginde Requeme havde taget grevinden med sig, men at han håbede meget snart at skulle få lejlighed til at præsentere mig.

Jeg undgik så vidt muligt markis d'Harmonville, som fulgte greven. Jeg var bange for, at han skulle finde på at ledsage mig hjem, og brød mig ikke videre om at komme med forklaringer.

Jeg lod derfor, som om jeg forsvandt i mængden, og gik den modsatte vej af den, jeg havde set greven og markien gå.

15. *Den flyvende Drages* besynderlige historie

Der var trykkende varmt i salene, især for folk som havde masker på. Jeg tog derfor min af, ligesom jeg havde set andre gøre, der ikke brød sig om at bevare deres inkognito. Jeg havde næppe fået den af og begyndt at ånde friere, før jeg hørte en velkendt, engelsk stemme, som råbte mit navn. Det var Tom Whistlewick af det ellevte dragonregiment. Han havde også demaskeret sig, og hans ansigt var blussende rødt. Han var en af heltene fra Waterloo, som hele verden, med undtagelse af Frankrig, ærede. Han havde kun en slem fejl, og det var, at han var ganske umådeholdende med drikkevarer ved alle festlige og selskabelige sammenkomster. Jeg mærkede også nu, straks da han præsenterede mig for sin ven, hr. Carmaignac, at han var lidt tyk i mælet. Hr. Carmaignac var en lille, sværlemmet, men rank fyr; han var skaldet, brugte snus, bar briller, og indtog, som jeg senere fik at vide, en offentlig stilling.

Det var ikke helt let at forstå Tom i det humør, han var. Han løftede øjenbrynene, skar grimasser med munden og viftede sig rasende med sin maske. Jeg var derfor på ingen måde ked af, da han endelig tav stille og indskrænkede sig til at lytte efter, hvad jeg snakkede om. Han satte sig med megen forsigtighed på en bænk ved siden af os, og det lod til, at han havde vanskelighed ved at holde øjnene åbne.

"Jeg synes, De sagde," begyndte den franske herre, "at De havde lejet et værelse i *Den flyvende Drage*, omtrent en halv mils vej herfra. Da jeg var ansat i et andet politidepartement for omtrent fire år siden, hændte der to meget mærkelige tilfælde i forbindelse med det hus. Det ene overgik en meget rig emigrant, som havde fået tilladelse til at vende tilbage til sit land af kej... – af Napoleon. Han forsvandt. Det andet lige så mærkelige tilfælde hændte en russer, også rig og fornem. Han forsvandt ligeledes på en højst hemmelighedsfuld måde."

"Min tjener," sagde jeg, "fortalte mig noget broget tøjeri, og så vidt jeg husker omtalte han netop de samme personer, en fransk emigrant og en russisk herre, men hele historien lød så forunderlig, for ikke at sige overnaturlig, at jeg må tilstå, at jeg ikke troede et muk af den."

"Nej, der var ikke noget overnaturligt i den, men ikke så lidt uforklarligt," sagde den franske herre. "Man formoder forskellige ting, men noget rigtigt fik man aldrig at vide. Så vidt jeg ved, blev der ikke kastet noget lys over den sag."

"Å, lad mig høre den historie," bad jeg, "jeg synes, jeg har en vis ret til det, da den angår mit logi. Har De ingen mistanke til værtsfolkene?"

"Oh nej, stedet har skiftet ejere siden den gang, men det er, som om der var noget skæbnesvangert ved et vist bestemt værelse."

"Kan De beskrive mig det værelse?"

"Ja, det kan jeg sagtens. Det er et rummeligt, paneleret soveværelse, to trappeafsatser op, der vender ud mod husets bagside, yderst til højre, når De ser ud af vinduet."

"Nå, det må jeg sige, det er netop det samme værelse, som jeg har," sagde jeg, og begyndte at interessere mig levende for historien, ja måske følte jeg mig en lille bitte smule ubehageligt berørt. "Døde folkene eller blev de ligefrem manet væk?"

"Nej, de døde ikke, men de forsvandt på en meget uhyggelig måde. Jeg skal fortælle Dem sagens enkeltheder. Jeg kender dem tilfældigvis temmelig nøje, fordi jeg i embeds medfør måtte aflægge et besøg i huset for at samle vidnesbyrd. Jeg har affattet det officielle brev til de forsvundne folks slægtninge. De havde nemlig henvendt sig til regeringen for at bede den foretage undersøgelser i sagen. Vi har haft breve fra de samme slægtninge over to år senere, og de meddeler os, at de savnede mænd aldrig er kommet tilbage."

Han tog en pris tobak og så stift på mig.

"Aldrig! Nu skal De høre alt, hvad der hændte, så vidt vi opdagede. Den franske adelsmand var en chevalier Château Blassemare og havde i modsætning til de fleste emigranter været forudseende. Han havde solgt en hel del af sine ejendomme før revolutionen og trukket sig tilbage med en meget betydelig kapital. Han havde med sig omtrent en halv million francs, størsteparten i franske papirer, men en endnu større sum var anbragt i østrigske ejendomme og sikkerheder. Læg nu altså mærke til, at denne herre var rig, og at der ikke var noget som tydede på, at han havde tabt penge eller i det hele taget befandt sig i nogen som helst forlegenhed. Er De med?"

Jeg nikkede.

"Denne herres vaner var ikke særlig flotte i forhold til hans indtægter; han boede på et meget ordentligt hotel i Paris, og en tid lang gik han til selskaber, teatre og underholdt sig på anden

måde. Han spillede ikke, han var midaldrende, holdt af at agere ung og var lidt forfængelig, som den slags folk gerne er, men for resten var han en behagelig og høflig person, som ikke gjorde en kat fortræd, og som man ikke skulle tro kunne skaffe sig mange fjender på halsen."

"Nej, det har De såmænd ret i," sagde jeg.

"Tidligt i sommeren 1811 fik han et brev med tilladelse til at kopiere et billede i en af salonerne, og tog derfor her ned til Versailles. Hans arbejde gik langsomt fra hånden. Efter nogen tids forløb forlod han sit hotel her, og skiftede opholdssted til *Den flyvende Drage*. Der valgte han selv at bo i det soveværelse, som nu ved et tilfælde er blevet Deres. Fra det øjeblik ser det ud, som om han kun malede lidt, og sjældent tog ind til sin lejlighed i Paris. En aften kom han ned til værten i *Den flyvende Drage*, og fortalte ham, at han tog ind til Paris i en meget vigtig forretning og blev der en dags tid eller to. Hans tjener skulle ledsage ham, men han ville beholde sit værelse i *Den flyvende Drage* og vende tilbage om nogle få dage. Han lod sine klæder blive tilbage, men pakkede en kuffert, tog sit toiletskrin med og kørte med tjeneren på bagsædet til Paris. Lægger De mærke til, hvad jeg siger?"

"På det nøjeste," svarede jeg.

"Nå! Ser De, da de nærmede sig hans lejlighed, lod han pludselig vognen holde og sagde til sin tjener, at han havde bestemt sig om. Han ville sove et andet sted den nat, han havde meget vigtige forretninger i Nordfrankrig, ikke langt fra Rouen, han ville rejse før daggry og vende tilbage i løbet af en fjorten dages tid. Han kaldte på en droske, tog en lædertaske i hånden, som tjeneren sagde var lige stor nok til at indeholde et par

skjorter og en frakke, men den var ikke desto mindre uhyre tung, hvilket han kunne bevidne, da han havde holdt den i hånden, mens hans herre tog sin pung frem og optalte seks og tredive napoleond'orer, som tjeneren skulle aflægge regnskab for, når han kom tilbage. Derefter sendte han ham videre med vognen, og gik, som jeg sagde, selv ind i drosken. Så langt er fortællingen fuldstændig tydelig."

"Fuldstændig," sagde jeg.

"Nu kommer mysteriet," sagde hr. Carmaignac. "Efter den tid blev Château Blassemare aldrig mere set af sine bekendte eller venner, så vidt vi har kunnet bringe i erfaring. Vi fik at vide, at hans vekselerer dagen i forvejen, efter hans ordre, havde solgt alt, hvad han havde i franske papirer, og givet ham rede penge i stedet. Han havde givet ham den samme grund som tjeneren. Han havde sagt, at han skulle til Nordfrankrig for at købe grunde, og at han ikke vidste nøjagtig, hvor meget han kom til at bruge. Tasken, hvis vægt havde overrasket tjeneren, indeholdt uden tvivl en stor sum i guld. Vil De ikke prøve min snus?"

Han åbnede høfligt sin snustobaksdåse og jeg tog en pris, mere for en forms skyld end fordi jeg egentlig yndede det.

"Der blev udsat en belønning," fortsatte han, "for den, som kunne give nogen som helst underretning om mysteriet. Der kom blandt andet cirka halvandet hundrede droskekuske, men ikke en eneste af dem var den rigtige mand. Ikke desto mindre fik vi dog et højst mærkeligt spor eller rettere tegn på ham fra en hel anden kant. – Hvilket infamt spektakel den Harlekin dog gør med sit sværd."

"Ja, utåleligt," råbte jeg.

Harlekinen forsvandt snart og han genoptog sin fortælling.

"Ja, det kom fra en omtrent tolv år gammel dreng, som kendte den forsvundne meget godt af udseende; han var nemlig ofte blevet brugt af ham til at løbe ærinder. Han aflagde det vidnesbyrd, at han klokken halv tolv om natten den samme aften – læg mærke til, at det var klart måneskin den aften – blev sendt af sted for at hente jordemoderen til sin moder, der pludselig var blevet syg. Fødselshjælpersken boede ikke længere end et stenkast borte fra *Den flyvende Drage*. Hans faders hus, som han var gået ud fra, lå en fjerdingvej eller længere borte fra kroen. Han måtte passere slotsparken ved Château de la Carque, den løber for et stykke langs med den gamle kirkegård St. Aubaine, som kun er skilt fra vejen ved et meget lavt stakit og to eller tre gamle træer. Drengen var en smule nervøs, da han nærmede sig denne gamle kirkegård, da han i det klare månelys så en mand, som han tydeligt genkendte som Blassemare, som de hjemme hos ham plejede at kalde 'den smilende mand'. Han så imidlertid ikke glad ud i det øjeblik, og sad ved siden af en gravsten, på hvilken han havde lagt en pistol. Drengen listede sig forsigtig nærmere på tåspidserne og stirrede stadig væk på Blassemare eller den mand, som han antog for Blassemare. Hans dragt var ikke den samme som han plejede at have på, men vidnet svor på, at der ikke kunne være tvivl om, at det var ham. Han sagde, at han så alvorlig og mørk ud; hvis det var ham, så var det den sidste gang, han blev set, man har aldrig hørt noget om ham siden. I omegnen af Rouen lykkedes det ikke at efterspore ham; hans død er ikke konstateret og der er intet tegn til, at han lever."

"Det er virkelig et højst besynderligt tilfælde," svarede jeg, og skulle lige til at stille et par spørgsmål eller to, da Tom Whistlewick, som, uden at jeg havde lagt mærke til det, havde taget sig en skraber, vendte tilbage, betydelig mere vågen end før. "Ja, nu er det sent, Carmaignac, og jeg må se at komme af sted, af den grund jeg fortalte Dem før. Jeg håber, vi snart må ses igen."

"Ja, det gør mig ondt, min herre," sagde Carmaignac, "at jeg ikke får tid til at fortælle Dem det andet tilfælde, som hændte en, der boede i det samme værelse. Det var ellers en endnu uhyggeligere og mere hemmelighedsfuld sag, end den jeg lige har omtalt, det hændte samme år om efteråret."

"Vil ikke begge De herrer komme og spise til middag hos mig i morgen i *Den flyvende Drage*."

De lovede det begge.

"Ved Gud," udbrød Whistlewick, da vi på vej ud passerede spejlgalleriet, "se, der står palankinen, og ingen af vagterne er ved den. Jeg kan ikke forklare mig, hvorledes de kunne kende alverden her og deres inderste tanker. Mon det skulle være sigøjnere? Jeg vil gå hen og kigge ind til profeten."

Han forsøgte det også, men det var ikke så let, da der jo var persienner foran de røde gardiner.

Da han atter kom hen til os, sagde han: "Jeg kunne kun dårligt se den gamle fyr derinde – alting var mørkt. Han er belagt med farve og forgyldning, har en hat på som en mandarin og stinker som en ilder. Fy for en dejlig parfume!"

Ingen af os havde lyst til at se efter. Vi skiltes, efter at de havde gentaget deres løfter om at komme til middag hos mig. Snart kørte jeg langsomt alene tilbage til *Den flyvende Drage* på

den ensomme vej under de gamle træer i det blege måneskin. Det slog pludselig ned i mig, at det var et vanskeligt foretagende, jeg var inde i, og en ubehagelig følelse af, at noget rædselsfuldt forestod mig, greb mig. Jeg ønskede, at jeg aldrig var kommet ind i denne labyrint, hvis udgange jeg ikke kunne skimte, men det var for sent at tænke på det nu.

16. Parken

Der var ingen fare for, at dørene i *Den flyvende Drage* ville blive lukket ved en lejlighed som denne, før klokken tre eller fire om morgenen. Der boede så mange store folks tjenere, og de ville ikke få lov til at gå, før ballet var helt forbi, og kunne følgelig ikke vende hjem til deres logi i Dragen.

Der var da god tid for mig til min hemmelighedsfulde udflugt, før at nogen kom hjem og kunne udspejde mig. Jeg sendte min vogn væk, løb op af den brede trappe med min maske i hånden og min domino flagrende om mig, og trådte ind i det store soveværelse. De sorte paneler og det gammeldags møblement i forbindelse med de mørke gardiner om den meget høje himmelseng gjorde, at natten herinde syntes mørkere.

Der faldt en månestribe ind på gulvet fra vinduet, som jeg skyndte mig henimod. Jeg kiggede ud på landskabet, som lå og sov i de sølverne stråler. Der stod omridsene af Château de la Carque med dets skorsten og mange tårne, mørke mod den bløde, grå himmel. Der, mere i forgrunden, omtrent midt imellem vinduet, som jeg stod ved, og slottet, men lidt til venstre, opdagede jeg de tæt sammenstående træer, som damen i masken havde udpeget som det sted, hvor jeg og den skønne grevinde skulle mødes om natten.

Men tiden gik og den fastsatte time var allerede nær. Jeg kastede min kjole på en sofa, fik fat i et par støvler, som jeg tog på i stedet for de tynde, hæleløse sko, jeg havde brugt ved ballet. Før jeg tog min hat på, stak jeg et par ladte pistoler til mig, og

derpå må jeg tilstå, at jeg spejlede mig for at se, hvordan jeg tog mig ud i måneskinnet. Jeg var vel fornøjet med mig selv og løb ned ad trapperne.

I forhallen kaldte jeg på min tjener.

"St. Clair," sagde jeg, "jeg har i sinde at drive lidt omkring i måneskinnet, blot en halv snes minutter eller så, du må ikke gå i seng, før jeg kommer tilbage. Hvis natten er meget smuk, kan det godt være, det varer lidt længere."

Da jeg var kommet et par hundrede alen bort fra *Den flyvende Drage*, så jeg på mit ur, at der kun manglede otte minutter til den fastsatte tid. Parkmuren var bevokset med efeu og roser, men med en kniv skar jeg tornene væk, og snart stod jeg inde i parken. Foran mig rejste sig løvhytten, der syntes at vokse for hvert skridt jeg nærmede mig den, og kaste en stadig bredere og mørkere skygge henimod mig; men jeg gik på med godt mod, og følte mig egentlig nærmest lettet, da jeg dumpede ind i skyggen, som skjulte mig. Midt i hytten var der en åbning, og på det sted stod der, omgivet af en række trin, et smalt græsk tempel med en figur på midten. Det var bygget af hvidt marmor med korintiske søjler, og græsset voksede livligt i alle sprækker; på fodstykket og i hjørnerne lå der mos. Det så i det hele taget temmelig forsømt og forfaldent ud. Nogle få fod foran trinene klukkede en stedserindende kilde, som faldt ud i et hvidt marmorbassin. Den halvt ruinagtige karakter, som dette sted havde, gjorde det kun smukkere. Jeg var imidlertid alt for optaget af at vente på damen, som jeg mente ville komme i retning fra slottet til at lægge videre mærke til disse ting; men netop det halvfordøjede indtryk af omgivelserne gjorde det hele umådelig romantisk.

Mens jeg stod og kiggede, talte en stemme pludselig til mig bag min venstre skulder, og da jeg vendte mig om med et sæt, stod den maskerede person, der var klædt som frøken de la Vallière, der.

"Grevinden kommer straks," sagde hun, "i mellemtiden skal jeg fortælle Dem nogle små besynderligheder ved hendes stilling. Hun er ulykkelig, elendig, med en skinsyg tyran, som nu kun interesserer sig for at sælge hendes diamanter, der er – "

"Værd tredive tusinde pund sterling, jo, jeg har hørt det fra en ven. Kan jeg hjælpe grevinden i hendes ulige kamp, sig mig kun hvordan, og jo større faren eller offeret er, jo lykkeligere ville jeg føle mig. Kan jeg hjælpe hende?"

"Hvis De foragter en fare, som dog endnu ikke er nogen fare, og hvis De er ridderlig nok til at ville vie Dem en dames sag, uden anden belønning end hendes fattige taknemmelighed – hvis De kan gøre alt det for at hjælpe hende, så vil hun betragte Dem som sin ven."

Med disse ord vendte damen med masken sig omkring og syntes at græde.

"Jeg sværger, at jeg vil være grevindens villige slave, men," tilføjede jeg, "De sagde, at hun snart ville komme."

"Det kommer an på, om ikke greven af St. Alyre har passet hende op."

"Ønsker hun at se mig?" spurgte jeg.

"Ja, lad mig først høre, om De virkelig har tænkt på hende, mere end en gang imellem, siden eventyret i *Belle Etoile*."

"Hun er aldrig ude af mine tanker, dag og nat ser jeg hendes dejlige øjne for mig og hører hendes yndige stemme."

"Man siger, at min ligner hendes," sagde masken.

"Det gør den også," sagde jeg, "men det er kun en lighed."

"Og så er min da smukkere?"

"Undskyld mig, frøken, det sagde ikke jeg. De har en nydelig stemme, men Deres er lidt højere."

"Å lidt skarpere, mener De formodentlig?"

"Nej, ikke skarpere. Deres stemme er ikke skarp, men den er ikke patetisk sød som hendes."

"Det er fordom, min herre, det passer ikke."

Jeg bukkede. Jeg kunne selvfølgelig ikke modsige en dame.

"Det forekommer mig, at De ler af mig, min herre. De tror, jeg er forfængelig, fordi jeg påberåber mig i visse henseender at ligne grevinden af St. Alyre, men en ting vil jeg dog have, at De skal indrømme mig, nemlig, at min hånd i det mindste er ligeså smuk som hendes."

Med disse ord trak hun sin handske af og strakte sin hånd, med bagen opefter, frem i månelyset.

Dette her blev ubehageligt, de kostbare øjeblikke gik, og det så ud til, at der ikke skulle blive noget ud af min sammenkomst med grevinden.

"De indrømmer altså, at min hånd er lige så smuk som hendes?"

"Det er mig desværre umuligt at indrømme, frøken," sagde jeg stærkt irriteret. "Jeg vil ikke indlade mig på at anstille sammenligninger med grevinden, som i alle henseender er den smukkeste dame, jeg nogensinde har truffet."

Masken lo og sagde derefter med et suk i en blid tone:

"Jeg vil bevise alt, hvad jeg siger."

Idet hun sagde det tog hun masken af, og grevinden af St. Alyre, smilende, skamfuld forvirret, skønnere end nogensinde,

stod for mig.

"Gud i himlen," udbrød jeg, "jeg har været dum som en okse. Det var altså til fru grevinden, at jeg talte så længe i salonen," fremstammede jeg, og stirrede derefter tavs på hende.

Med en sagte, yndig latter strakte hun sin hånd ud, som jeg tog og trykkede til mine læber.

"Nej, det må De ikke gøre," sagde hun, "vi kender ikke hinanden nok til det, men nu har jeg overbevist mig om, at De husker grevinden fra *Belle Etoile*, og at De er en tro og frygtløs kavaler. Havde De givet efter for mademoiselle de la Vallières fristende pression, ville De aldrig mere have set grevinden af St. Alyre; men nu ved jeg, at De er lige så trofast, som De er tapper. Og De på Deres side ved, at jeg ikke har glemt Dem, og at dersom De vil vove Deres liv for mig, så er jeg heller ikke bange for at sætte noget på spil, det gør jeg langt hellere, end jeg ville miste en sådan ven for bestandig; men jeg har kun nogle få øjeblikke at være her i, vil De komme her igen i morgen aften et kvarter over elleve, så vil jeg være her; men De må gøre alt for at forhindre, at man mistænker Dem for at komme her, det skylder De mig."

Jeg svor atter og atter, at jeg hellere ville dø, end at noget ord om denne hemmelighed skulle undslippe mine læber.

Det forekom mig, at hun blev skønnere og skønnere for hvert minut, der gik, og min begejstring steg i forhold dertil.

"De må komme i morgen aften ad en anden vej," sagde hun, "og hvis De kommer igen, kan vi skifte på ny en gang til. På den anden side af slottet er der en lille kirkegård med et forfaldent kapel. Omegnens beboere er bange for at gå der om natten, vejen er øde der, men der snor sig dog en sti henover den, kryds

den, så finder De et tæt krat, som ikke er mere end halvtredsindstyve alen borte fra dette sted."

Jeg lovede selvfølgelig at følge hendes anvisninger på det nøjeste, og hun fortsatte:

"Jeg har tilbragt over et år i en hel dødskamp af ubeslutsomhed, nu har jeg endelig taget min bestemmelse. Jeg har levet et trist og sorgfuldt liv, ensommere end om jeg havde været i kloster. Jeg har ikke haft nogen at betro mig til, ikke nogen at rådspørge og ikke nogen til at frelse mig ud af de rædsler og plager, der forbitrer mig tilværelsen, men nu har jeg endelig fundet en modig og ærlig ven. Kunne jeg nogensinde glemme det heltemodige optrin i *Belle Etoile*? Har De virkelig glemt den rose, jeg gav Dem, da vi skiltes? De behøver ikke at sværge, jeg tror Dem. Richard, hvor ofte har jeg ikke i ensomhed hvisket dit navn, som jeg har fået at vide af min tjener. Richard, min helt, o Richard, o min Richard, jeg elsker dig."

Jeg ville have knuget hende til mit hjerte og kastet mig for hendes fødder, men den ligeså ubestandige som skønne kvinde stødte mig tilbage.

"Nej," sagde hun, "lad os ikke spilde tiden på den måde. Forstå ret, hvordan min sag er, vid, at den, som ikke elsker sin husbond, hader ham. Greven, som ellers er latterlig i et og alt, er rædselsvækkende i sin skinsyge. Jeg skal fortælle dig mere i morgen, jeg har grunde for alt, hvad jeg gør, men det skal jeg forklare dig senere. Farvel, gå, forlad mig!"

Samtalen havde ikke varet mere end en halv snes minutter. Jeg kravlede atter over parkmuren og nåede *Den flyvende Drage*, før dørene blev lukkede.

Jeg lå vågen i min seng, brændende af ophidselse, og det var højlys dag, før jeg gled over i en slags halvdvale, i hvilken tilstand jeg bestandig så den smukke grevinde af St. Alyre og altid klædt i mørkt.

Nej, det må De ikke gøre," sagde hun, "vi kender ikke hinanden nok til det."

17. Begravelseskontoret

Den næste dag aflagde markien mig et besøg, endnu mens min sene frokost stod på bordet.

"Han var kommet," sagde han, "for at bede mig om en tjeneste. Hans vogn var kommet noget til i trængslen, da han var kørt fra ballet, og han bad mig om, hvis jeg tog til Paris, at overlade sig en plads i min."

Jeg bad ham gå med op på mine værelser, og hvad skildrer min overraskelse, idet jeg åbnede døren for ham, ved at se en herre siddende i en lænestol med ryggen imod os, læsende i en avis. Han rejste sig op. Det var greven af St. Alyre, med guldbriller på næsen og med den sorte paryk med de fedtede krøller sluttende tæt til det fuldkomment skaldede hoved. Han havde det sorte bind om ansigtet og hans højre arm var i slynge. Han smilede.

"Jeg har tilladt mig at aflægge Dem et besøg, hr. Beckett, i håb om at finde Dem hjemme. Da jeg ikke traf Dem, var jeg så fri at vente. Nu, da jeg ser min ven, markis d'Harmonville, behøver jeg ikke at ulejlige Dem, for han vil sikkert yde mig den tjeneste, som jeg først havde tænkt at bede Dem om."

"Med største fornøjelse," sagde markien, "men ikke før efter klokken seks. Jeg skal til et møde med tre eller fire herrer, som det ikke går an at narre, og jeg ved, at vi bliver ikke færdige før."

"Hvad skal jeg dog gøre," udbrød greven, "det hele kunne være gjort på en time."

"Jeg står til Deres tjeneste," sagde jeg.

"Hvor det dog er elskværdigt af Dem," sagde han, "jeg burde næsten ikke håbe det, men det er en sørgelig forretning, hr. Beckett, for en så munter og livsglad mand som Dem. Vær så elskværdig at læse dette brev, som jeg fik i morges."

Det var sandt at sige ikke morsomt. Der stod kort og godt, at liget af grevens fætter, hr. de St. Amand, i overensstemmelse med hans testamentariske bestemmelser, skulle begraves på Père-Lachaise, og med grevens tilladelse ville arrivere til Château la Carque klokken to den påfølgende aften. St. Amand var død på sit slot Claisu.

"Jeg har ikke set den stakkels fyr mere end to gange i mit liv," sagde greven, "men jeg kan vanskeligt undslå mig for det, hvor ubehageligt det også er, og nu må jeg gå op på begravelseskontoret for at få de nødvendige formaliteter ordnet. Så er der hændet noget andet ubehageligt; jeg har forstuvet min tommelfinger, og kan ikke skrive mit navn i de første otte dage, dog er naturligvis det ene navn lige så godt som det andet, Deres eller mit, så hvis De vil være så elskværdig at gå med mig, går sagen nok i orden."

Vi kørte væk. Greven opgav mig den afdødes for- og efternavn, hans alder, sygdommen, han døde af og andre nødvendige oplysninger, gravens dimensioner blev beskrevet, og den skulle ligge mellem to gravsteder, som tilhørte familien St. Amand. Begravelsen skulle finde sted klokken halv et i overmorgen nat, og det til omkostningerne nødvendige beløb fik jeg overrakt med det samme.

"På hvis navn skal kvitteringen udstedes?" spurgte jeg.

"Ikke på mit, kære ven. De vil have, at jeg skal være eksekutor, og det afslog jeg skriftligt i går. Man fortæller mig nu

imidlertid, at hvis kvitteringen udstedes til mig, som nærmeste slægtning, er jeg juridisk forpligtet til at være eksekutor. Jeg vil derfor bede Dem, hvis De ikke har noget imod det, om at lade den udstede til Dem; det medfører selvfølgelig ikke nogen yderligere forpligtelser for Dem."

Jeg samtykkede.

"Jeg skal nok senere sige Dem, hvorfor jeg er nødt til at omtale alle disse enkeltheder."

Nu faldt greven sammen i vognen, trak hatten ned over øjnene, skubbede det sorte silkebind op til næsen, og sådan sad han endnu, da jeg vendte tilbage.

Denne forretning var foregået i Paris. Jeg havde skyndt mig med den, så meget jeg kunne, for jeg længtes tilbage til mit rolige værelse i *Den flyvende Drage*, til de vemodige skove ved Château de la Carque, og efter at være i nærheden af den, som var hovedpersonen i mit eventyr.

Jeg blev opholdt i nogen tid hos min bankier, hvor jeg havde nogle forretninger at besørge. Han sagde mig blandt andet, at nogle papirer, jeg havde, ville stige i løbet af nogle få dage, og at det ikke var værd at disponere over dem netop i dag.

Da jeg kom tilbage til *Den flyvende Drage*, fandt jeg i min dagligstue mine to gæster, som jeg fuldstændig havde glemt. Indvendig bandede jeg mig selv over min dumhed, som havde bebyrdet mig med deres ubehagelige selskab, men nu var der ikke noget at gøre ved det, jeg havde blot at give opvarteren ordre til at dække middagsbordet. Tom Whistlewick var i udmærket humør, og begyndte straks med en meget mærkelig historie. Han fortalte mig, at pagoden, som han vedblev at kalde bærestolen, var blevet efterladt i salen på det sted, vi

havde set den sidst. Hverken troldmanden, besværgeren eller portørerne var vendt tilbage. Da ballet ophørte og folk endelig trak sig tilbage, havde tjenerne, som slukkede lysene og lukkede dørene, endnu fundet den stående der. Man bestemte dog at lade den blive stående til næste morgen, da man tænkte, at ejeren så ville lade den afhente.

Men der kom ingen, og tjenerne var så blevet beordret til at tage den bort. De havde straks mærket, at den var overordentlig tung, hvilket havde mindet dem om, at der var blevet efterladt et menneskeligt væsen i den. Døren var blevet sprængt, og tænk deres rædsel, da de opdagede ikke en levende mand, men et lig. Man kunne se, at personen i den kinesiske tunika og den malede hue måtte være død for en tre, fire dage siden. Nogle tror, at det skal være en uforskammethed mod de allierede magter, til hvis ære ballet blev foranstaltet; andre, at det er en kynisk og dristig spøg af nogle unge mennesker; atter andre, det er rigtignok de færreste, påstår, at liget var nødvendigt til optoget, og at de overraskende svar, som oraklet gav, beroede på nekromanti.

"Sagen er imidlertid," bemærkede hr. Carmaignac, "overgivet i politiets hænder, og det vil ikke være det korps, det var for to, tre måneder siden, hvis det ikke skulle komme på sporet."

"Det var virkelig en original spøg, skønt ikke videre renlig," sagde Whistlewick.

"Den er såmænd ikke en gang original," sagde Carmaignac. "Omtrent den samme ting er hændt for over hundrede år siden ved et regeringsbal i Paris, og slynglerne, som spillede pudset, blev aldrig nogensinde fundet."

Jeg har senere fundet ud, at hr. Carmaignac talte sandt. I nogle gamle franske anekdoter og memoirer har jeg set tilfældet omtalt.

Mens vi således sad og snakkede sammen, kom opvarteren og meldte, at middagen var serveret. Mine gæsters snaksomme munterhed under indtagelsen mere end bødede på min tavshed.

18. Kirkegården

Middagen var virkelig udmærket og vinen ligeledes, bedre i denne afsidesliggende kro end i mange prætentiøse hoteller i Paris. Virkningen af den udeblev ikke; vi kom alle i udmærket godt humør og befandt os såre vel.

"Ja," sagde Carmaignac, i fortsættelse af en samtale med Whistlewick, hvis begyndelse jeg ikke havde hørt, "der var et endnu besynderligere tilfælde, end det med den russiske adelsmand. Jeg huskede navnet i morges, men nu kan jeg ikke komme på det, han boede i dette selv samme værelse. Det er sandt, min herre," sagde han og vendte sig om mod mig, halvt spøgende og halvt alvorlig, "var det ikke lige så godt, De så at få Dem et andet værelse, nu da huset ikke længere er overfyldt. Det vil sige, hvis De da har i sinde at blive her i længere tid."

"Ja tusinde tak, men det behøves ikke. Jeg tænker netop på at skifte hotel, og jeg kan jo let tage ind til byen om aftenen. Jeg har rigtignok i sinde at blive her i nat; men jeg tror dog næppe at jeg skal forsvinde ligesom de andre. Men De sagde, at der var et andet eventyr af samme slags, og i forbindelse med det samme værelse. Lad os høre det, men få først et glas vin."

Historien, han fortalte, var besynderlig.

"En fransk herre," sagde Carmaignac, "hvis navn jeg som sagt ikke kan huske – han var søn af en købmand – indlogerede sig i *Den flyvende Drage*, og fik af værten anvist samme værelse, som vi har talt om, Deres værelse, min herre. Han var på ingen måde ung, han var over fyrretyve år, og han så heller slet ikke godt ud.

Folkene her siger, at han var den grimmeste, men mest godmodige mand, som nogensinde har eksisteret. Han spillede violin, sang og skrev digte. Undertiden sad han hele dagen på sit værelse, optaget af disse beskæftigelser, og gik først ud om aftenen på en spadseretur. En excentrisk mand. Han var ikke millionær, men havde en solid formue, forstår De, lidt over en halv million francs. Han snakkede med sin vekselerer om at anbringe sine penge i fremmede papirer, og tog hele sin formue ud af en bank. Sådan stod sagerne, da katastrofen indtraf."

"Så fyld dog Deres glas," sagde jeg.

"Ja, vi må drikke os mod til," sagde Whistlewick og fyldte sit eget, "ellers kan vi ikke tåle at høre enden på historien."

"Se, det var nu det sidste, man nogensinde hørte til hans penge," optog Carmaignac fortællingen, "nu skal De høre, hvad der blev af ham selv. Aftenen efter denne finansoperation fik han et poetisk anfald. Han sendte bud efter kroværten, og fortalte ham, at han længe havde haft et episk digt på stablen, og at han havde i sinde at begynde i aften, og at han ikke under noget som helst påskud ville forstyrres før klokken ni om morgenen. Han havde to voksstabler hos sig, en smule kold aftensmad, skrivebordet åbnet og papir nok til at indeholde hele Iliaden, og desuden en hel forsyning af penne og blæk.

Siddende ved sit skrivebord blev han set af opvarteren, som bragte ham en kop kaffe klokken ni. Tjeneren sagde, at han skrev så hurtigt, at der let kunne gå ild i papiret – sådan udtrykte han sig. Han havde ikke set op. Han syntes at være alt for optaget, men da opvarteren kom igen, en halv time senere, var døren lukket, og digteren råbte inde fra, at han ikke ville forstyrres.

Opvarteren gik sin vej, og da han næste morgen klokken ni atter bankede på døren og ikke fik noget svar, kiggede han ind igennem nøglehullet. Lysene brændte stadigvæk og vinduesskodderne var lukkede. Han blev ved at banke, bankede højere, men der kom stadig intet svar. Han rapporterede denne vedblivende og foruroligende tavshed til kroværten, som opdagede, at hans gæst ikke havde ladet nøglen blive siddende i låsen. Efter noget besvær lykkedes det ham at finde en anden, som kunne åbne. Som de trådte ind, var lysene i færd med at slukkes, men man kunne dog tydeligt se, at værelsets beboer var gået. Sengen var ikke bragt i uorden og vinduesskodderne var fast tilskruet. Han må have lukket sig selv ud, låst døren udvendig fra, stukket nøglen i lommen og være gået ud af huset. Mod denne formodning talte det, at alle døre og porte i *Den flyvende Drage* blev lukket klokken tolv. Efter den tid kunne ingen forlade huset uden at have lånt nøglen til at lukke sig selv ud med.

Nu var det sket, at nogen tid efter at portene var blevet lukket, omtrent klokken halv et, havde en tjener, som ikke havde hørt digterens ordre om ikke at blive forstyrret, set et lys skinne gennem nøglehullet, og havde derpå banket på for at spørge om der var noget, gæsten ønskede. Han var blevet skældt huden fuld der inde fra, og det var også blevet pålagt ham ikke oftere at forstyrre i løbet af natten. Som De ser, er det altså uomstødelig bevist, at han var i huset, efter at portene var blevet lukket og spærret. Kroværten havde selv nøglerne, og han har aflagt ed på, at de hang om morgenen på væggen ved hans hovedgærde på den sædvanlige plads, og at ingen kunne have taget dem bort uden at vække ham.

Det var alt, hvad vi kunne opdage. Greven af St. Alyre, som huset tilhører, satte himmel og jord i bevægelse, og var meget ked af tilfældet, men man fik aldrig noget at vide."

"Vil De virkelig sige, at man aldrig siden har hørt tale om den episke digter?" spurgte jeg.

"Absolut intet! Han har aldrig vist sig siden. Jeg formoder han er død; men alt, hvad vi ved for sikkert er, at han, efter at have boet i det værelse, som De nu har, forsvandt, uden at nogen ved hvordan, og uden at nogen har hørt om ham siden."

"De har nu omtalt tre tilfælde og alle fra det samme værelse."

"Tre, ja, alle lige uforståelige. Når folk bliver myrdet, er det altid mordernes store øjeblikkelige vanskelighed at skjule liget. Det er meget svært at forstå, hvordan tre personer skulle blive myrdet i det samme værelse og deres lig så vel skaffet af vejen, at man end ikke har fundet det mindste spor af dem."

Samtalen gled nu over til andre emner, og den før så alvorlige hr. Carmaignac underholdt os med en samling vidunderlige skandalehistorier, som hans ansættelse i politietaten havde gjort ham bekendt med. Mine gæster skulle heldigvis begge træffe bekendte i Paris og forlod mig omtrent ved titiden.

Jeg gik op på mit værelse og kiggede ud på Château de la Carque. Månen brød af og til frem gennem skyerne, og synet af parken i den skiftende belysning var yderligere trist og fantastisk. De besynderlige beretninger om værelset, som jeg boede i, dukkede atter og atter frem for mig. Jeg så mig omkring, og havde en næsten ubehagelig følelse. Her var uhyggeligt i dette blå blege lys. Jeg stak mine pistoler til mig med en ubevidst følelse af, at de måske kunne komme mig til nytte, før jeg vendte tilbage, men denne følelse kølnede dog ikke

på nogen måde min lyst til stævnemødet, tværtimod. Min iver og længsel var på kogepunktet.

Jeg drev en stund omkring i mit værelse. Jeg vidste nøjagtig, hvor den lille kirkegård lå. Det var omtrent en fjerdingvej borte, og jeg ønskede ikke at komme der før nødvendigt.

Lidt efter listede jeg stille ud, og gik langsomt ad vejen til venstre og derefter ind på en snævrere sti, stadig til venstre. Den løb langs parkmuren, gjorde en cirkelformet bue, var kranset af gamle, store træer og løb til sidst ud på kirkegården. Denne indtog et areal af en halv tønde land på den venstre side af vejen, som går imellem den og Château de la Carques park.

Her på dette ensomme sted standsede jeg og lyttede. Det var dødstille. En tæt sky havde formørket månen, så at jeg ikke mere end lige kunne skimte omridsene af de nærmeste ting, og det endda meget utydeligt; undertiden lysnede en gravstens hvide overflade frem i den sorte tåge. Da jeg vidste, at jeg var lidt for tidligt på færde, satte jeg mig ned på kanten af en gravsten for at vente, for jeg tænkte mig, at den smukke grevinde havde vægtige grunde til at ønske, at jeg ikke skulle betræde slottets enemærker før det tidspunkt, hun havde fastsat. I den lyttende tilstand, som gerne følger med at vente, sad jeg der med mine øjne stift hæftet på en genstand foran mig, og som så ud til at være en tuja. Den stod lige foran mig, omtrent en halv snes skridt borte.

Månen begyndte nu at slippe ud under skydækket, som så længe havde skjult dens ansigt, og som lyset efterhånden blev stærkere, begyndte træet, som jeg havde stirret så stift på at antage en ny skikkelse. Det var ikke længere et træ, men en mand, som stod ubevægelig; klarere og klarere blev månelyset

og tydeligere og tydeligere billedet, indtil det endelig stod fuldstændig skarpt for mig. Det var oberst Gaillarde.

Heldigvis så han ikke hen imod mig. Jeg havde ham blot i profil, men der kunne ikke være tale om nogen fejltagelse. Det var den hvide knebelsbart, det vilde ansigt og den kæmpemæssige seks fods skikkelse. Der stod han med skulderen vendt imod mig, lyttende og spejdende, øjensynligt efter et signal eller en person, som skulle komme fra den kant, mod hvilken han havde vendt sig.

Hvis han ved et eller andet tilfælde skulle vende sit blik i retning af mig, kunne jeg gøre sikker regning på en øjeblikkelig genoptagelse af kampen i *Belle Etoile*. Under alle omstændigheder kunne skæbnen ikke have anbragt en mere farlig og ondskabsfuld vogter på dette sted og denne tid.

Nu løftede han sin arm og fløjtede sagte. Del blev besvaret af en anden lige så sagte fløjten, og til min lettelse gik obersten i retning af lyden, så afstanden imellem os blev større ved hvert skridt, og umiddelbart efter hørte jeg samtale, der blev ført i en forsigtig og hviskende tone, men jeg genkendte dog Gaillardes mærkelige stemme.

Jeg listede mig sagte frem i den retning, hvorfra lyden kom, og måtte naturligvis anvende den største forsigtighed. Det forekom mig, at jeg så en hat over et stykke af en sammenfalden mur og derefter en anden – ja, jeg så to hatte, hvis ejermænd talte sammen. Desværre fjernede de sig snart, ikke i retning af parken, men af vejen, og jeg lagde mig fladt ned på græsset og kiggede ud over en jordvold, som en soldat på forpost, der er i gang med at observere fjenden. Begge personerne kom ud på landevejen og blev bedre belyst.

Obersten, som kom til sidst, stod en stund på jordforhøjningen og så sig omkring, og sprang derefter ned på vejen. Jeg hørte deres skridt og tale, mens de gik bort sammen med deres ryg vendt imod mig, i en retning, som førte dem fjernere og fjernere fra *Den flyvende Drage*.

Jeg ventede, indtil disse lyde var døet fuldstændig hen i det fjerne, inden jeg gik ind i parken. Jeg fulgte de instruktioner, jeg havde modtaget af grevinde de St. Alyre og banede mig vej mellem buskvækster og krat, til jeg var i nærheden af tempelruinen, og krydsede så hurtigt over det korte resterende rum af åben grund. Jeg stod nu atter under de gigantiske linde- og kastanjetræer. Månen skinnede nu til stadighed, øsende et væld af stråler ned på det bløde bladnet og dæmpende de grønne farver under mine fødder. Jeg nåede trinene. Jeg stod imellem de slidte marmorafsatser. Hun var ikke der, heller ikke i det allerinderste hellige. Damen var endnu ikke kommet.

19. Nøglen

Jeg stod nu spejdende og lyttende efter trinene. Efter et eller to minutters forløb, hørte jeg det knage over afbrækkede grene og nedfaldne blade, og da jeg så hen i retningen af lydene, fik jeg øje på en skikkelse, som kom gående sig mellem træerne, indsvøbt i en kappe. Jeg nærmede mig ivrigt. Det var grevinden. Hun talte ikke, men rakte mig sin hånd, og jeg førte hende hen, hvor vi havde haft vor sidste samtale. Hun lagde en dæmper på mit glødende væsen med en blid, men sikker fasthed. Hun slog sin hætte tilbage, og så på mig med bedrøvede og glødende øjne og sukkede dybt. Noget forfærdeligt syntes at tynge hende.

"Richard, jeg må tale lige ud. Mit livs krise er kommet. Jeg er sikker på, du vil forsvare mig. Jeg tror, du har medlidenhed med mig; måske du endogså elsker mig?"

Ved disse ord blev jeg veltalende, som alle unge fusentaster i mit sted ville være blevet, men hun tyssede på mig med den samme sørgmodige fasthed.

"Hør efter, dyrebare ven, og sig, om du kan hjælpe mig. Hvor afsindigt, at jeg stoler på dig, og dog siger mit hjerte mig, hvor klogt. At møde dig her, hvilken galskab synes det ikke! Hvor du må ringeagte mig, men når først du kender alt, vil du dømme mig anderledes. Uden din hjælp kan jeg ikke fuldføre mit forsæt, og hvis det ikke kan fuldføres, så må jeg dø. Jeg er lænket til en mand, som jeg afskyr, som jeg har rædsel for. Jeg har bestemt mig til at flygte. Jeg har juveler, hovedsagelig diamanter, for hvilke man har tilbudt mig tredive tusinde pund

i dine engelske penge. De er min særlige ejendom, i følge min ægteskabskontrakt, dem vil jeg tage med mig. Du forstår dig uden tvivl på juveler; jeg har bragt dette her med mig for at du kunne se."

"Det er pragtfuldt," udbrød jeg ved synet af et diamanthalsbånd, som blinkede og lynede i måneskinnet, holdt ud af hendes skønne fingre. Jeg tror endog, at hun forlængede synet, selv i dette tragiske øjeblik, med den glæde, som kvinder føler over disse glimrende stykker legetøj.

"Ja," sagde hun, "jeg vil skille mig ved dem alle sammen. Jeg vil gøre dem i penge, og for bestandig bryde de unaturlige og infame lænker, som binder mig i sakramentets navn til en tyran. En mand, ung, smuk, ædelmodig og tapper som du, er næppe rig. Richard, du siger, du elsker mig. Du skal dele alt dette med mig. Vi vil flygte til Schweiz, vi vil undgå forfølgelse. Mine formående venner vil lægge sig imellem og få en skilsmisse arrangeret, og jeg skal til sidst blive lykkelig og belønne min helt."

De kan forestille Dem i hvilken blomstrende og heftig stil, jeg lod min taknemmelighed strømme frem. Jeg svor hende hengivenhed for hele livet og stillede mig absolut til hendes disposition.

"I morgen nat," sagde hun, "vil min mand overvære sin fætter, hr. de St. Amands bisættelse på Père-Lachaise. Ligvognen vil køre af sted klokken halv ni siger han, du må være her på dette sted klokken ni."

Jeg lovede at adlyde punktlig.

"Jeg kan ikke møde dig her, men du vil se et rødt lys i tårnvinduet, i det hjørne der af slottet."

Jeg nikkede.

"Jeg sætter det der i morgen aften, du kan ikke tage fejl. Så snart det rosenfarvede lys kommer til syne i det vindue, skal det være et signal for dig om, at ligtoget har forladt slottet, og at du uden fare kan nærme dig. Kom så hen til vinduet, jeg vil åbne det og lade dig ind. Fem minutter efter vil en rejsekaret med fire heste køre frem i vognporten. Jeg vil overgive mine diamanter i din varetægt, og så snart vi sidder i vognen, begynder vor flugt. Vi vil få i det mindste fem timers forspring, og med dygtighed, klogskab og penge frygter jeg intet. Er du rede til at vove alt det for min skyld?"

Jeg svor atter, at jeg ville være hendes slave.

"Den eneste vanskelighed er," sagde hun, "hvordan jeg hurtigt skal få omsat mine diamanter i rede penge. Jeg tør ikke tage dem væk, så længe min mand er i huset."

Her var netop den lejlighed, jeg havde ønsket. Jeg fortalte hende, at jeg havde hos min bankier en sum på ikke mindre end tredive tusinde pund, som jeg ville komme med i guld og banknoter, og således kunne vi undgå at disponere over hendes diamanter i huj og hast, hvilket ville medføre et betydeligt tab.

"Du godeste Gud," udbrød hun i høj grad skuffet. "Du er altså rig, jeg skal altså ikke have den lykke, al gøre min ædelmodige ven til en formuende mand, men siden det nu en gang er sådan, så lad os da hver især bidrage ligeligt til vort fælles hjælpefond. Bring du dine penge, jeg bringer mine juveler. Selv det at lade mine hjælpekilder flyde sammen med dine, er en lykke."

Nu gav hun mig en meget vigtig oplysning.

"Jeg har bragt med mig en nøgle, hvis brug jeg må forklare dig."

Del var en dobbeltnøgle, et langt, smalt skaft med en nøgle i hver ende. Den ene var omtrent af størrelse som en almindelig dørnøgle, den anden så lille som nøglen til et toiletteskrin.

"Du kan ikke være for forsigtig i morgen aften. En afbrydelse ville tilintetgøre alle mine forhåbninger. Jeg har hørt, at du bor i det forheksede værelse i *Den flyvende Drage*. Det er netop i det værelse, jeg helst ville have, at du skulle bo. Jeg vil fortælle dig hvorfor. Der går et sagn om en mand, som havde lukket sig selv inde i det værelse en nat og forsvandt før morgen. Sandheden er, antager jeg, at han ønskede at undslippe fra sine kreditorer, og at værten i *Den flyvende Drage,* som den gang var en stor slyngel, hjalp ham med at forsvinde. Min mand undersøgte sagen og fandt, hvordan han var sluppet ud; det var ved hjælp af denne nøgle. Her er et kort og en beskrivelse af, hvordan den skal anvendes. Jeg har taget den fra grevens skrivepult, og for resten vil jeg så overlade til din egen opfindsomhed, hvordan du vil mystificere beboerne i *Den flyvende Drage*. Pas på at prøve nøglen først for at se om låsen lukkes let op. Jeg vil have mine juveler parat, og du gør også bedst i at bringe dine penge med, for det kan vare mange måneder, før du atter vender tilbage til Paris. Sørg for vore pas, på ligegyldigt hvilke navne du har lyst, og nu, elskede Richard," – hun lagde sine arme om min hals og så mig med ubeskrivelig lidenskab ind i øjnene – "selve mit liv er i din hånd, jeg har sat alt ind på din troskab." Ved de sidste ord blev hun pludselig dødbleg og gispede: "Du godeste Gud, hvem er her?"

I samme øjeblik trak hun sig tilbage gennem døren i marmortemplet, hun havde stået ved, og bag hvilken der var et værelse uden tag. Dets vindue var helt blindet af en tæt masse

af efeu. Jeg så mig om, henimod det, som havde gjort hende så forfærdet. Det var intet under, at hun var blevet angst, ganske tæt ved os, ikke tyve alen borte, nærmede sig med tunge skridt oberst Gaillarde og hans ledsager. Skyggen af et fremspring i muren skjulte mig uden at jeg anede det, og jeg ventede hvert øjeblik et af hans rasende hyl, og at han ville springe frem for at overfalde mig.

Jeg tog et skridt tilbage, trak en af mine pistoler frem af lommen og spændte den, men han havde ikke set mig.

Jeg stod med fingeren på aftrækkeren, fast bestemt på at skyde ham ned, hvis han skulle forsøge på at gå ind der, hvor grevinden var. Ganske vist ville det have været et mord, men jeg så ingen anden udvej.

"Der er statuen," sagde obersten i sin korte, skælvende tone, "det er figuren."

"Som der hentydes til i digtet?" spurgte hans ledsager.

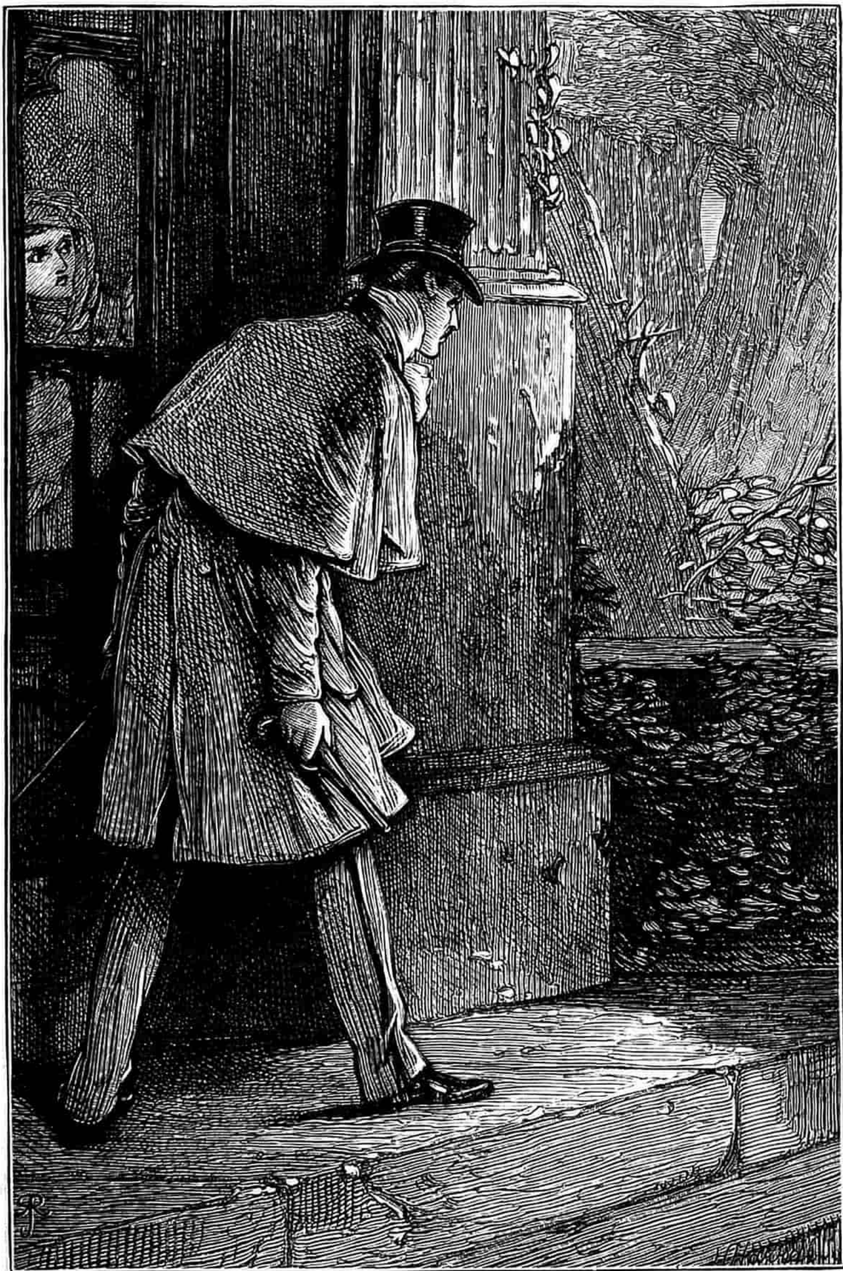
"Den selv samme. Vi vil få mere at se næste gang. Fremad, lad os gå!"

Til min uendelige lettelse drejede den tapre oberst om på hælen og marcherede af sted imellem træerne over græsset med ryggen vendt mod slottet, henimod parkmuren, som de sprang over, ikke langt fra *Den flyvende Drage*s jorder.

Jeg fandt grevinden skælvende i en på ingen måde påtaget, men virkelig rædsel. Hun ville ikke høre tale om, at jeg ledsagede hende til slottet, men jeg sagde hende, at jeg ville forhindre, at den gale oberst vendte tilbage, og at hun ikke fra den kant behøvede at frygte noget. Hun samlede sig hurtigt sammen, bød mig et ømt og varmt farvel og forlod mig. Jeg stod og stirrede efter hende med nøglen i hånden, og så

ophidset, at jeg næsten må have været fra mine fulde fem. Her stod jeg, parat til at trodse alle farer, lovene og al menneskelig fornuft til at styrte mig ind i mord, til at indvikle mig i ting, som kunne have de skrækkeligste følger, for en kvindes skyld, som jeg intet kendte til, uden det, at hun var skøn og letsindig!

Jeg har ofte siden takket himlen for, at den ledte mig gennem denne labyrint, hvori jeg var faret vild.

Jeg stod med fingeren på aftrækkeren, fast bestemt på at skyde ham ned.

20. Den onde fe

Jeg var nået ud på vejen og var en to, tre hundrede alen fra *Den flyvende Drage*. Jeg var glad over, at jeg havde mine pistoler hos mig. Ingen slyngler skulle slå mig ned uden efter en hård kamp. Det var mig umuligt at tænke ganske klart, begivenhederne var fulgt så hurtigt på hinanden, og jeg var sådan indviklet i dramaets handling, at jeg knap mere kendte mig selv eller troede på min egen eksistens. Jeg nærmede mig langsomt den endnu åbne dør i *Den flyvende Drage*. Der var hverken noget synligt eller hørligt tegn til obersten. Jeg forespurgte mig ved indgangen. Der var ingen herre kommet til kroen i den sidste halve time. Jeg så ind i gæstestuen, den var tom. Klokken slog tolv, og jeg hørte tjeneren bolte den store port. Jeg tog min lysestage. Lysene i dette landlige gæstgiveri var på dette tidspunkt slukket, og huset så ud, som om det skulle sove i mange dage. Idet jeg åbnede døren til mit værelse, mødte jeg en meget gammel kvinde med et af de længste ansigter, jeg nogensinde har set. Hun bar en høj bondehue, hvis hvide bort stod i en mærkelig modsætning til hendes brungule hudfarve. Hendes ansigt var modbydeligt – furet, gammelt og rynket, som det var; hun rettede lidt på den krogede ryg, og så mig ind i ansigtet med unaturligt sorte og skinnende øjne.

"Jeg har tændt et lille bål til herren, fordi natten er kølig."

Jeg takkede hende, men hun gik ikke, hun blev stående med sit lys i sine skælvende fingre.

"Undskyld en gammel kvinde, herre," sagde hun, "men hvad kan det dog være, som frister en ung engelskmand, der kan få hele Paris for sine fødder, til at opholde sig i *Den flyvende Drage*?"

Hvis jeg havde levet i eventyrenes tid dage og havde plejet daglig omgang med den smukke grevinde d'Aulnois, kunne jeg have troet, at denne rynkede skabning havde været stedets onde fe, og at det var ved en stampen fra hendes fod, at beboerne af dette ilde berygtede værelse var forsvundet fra tid til anden, men feernes tid var forbi. Den gamle kones mørke øjne var stift hæftet på mine. Det var mig straks klart, at hun kendte min hemmelighed. Jeg blev både forlegen og urolig, og tænkte ikke på at spørge hende, hvad det kom hende ved.

"Disse gamle øjne så Dem i slotsparken i aften."

"Mig?" begyndte jeg og lod så overrasket, som det på nogen måde var mig muligt.

"Det kan ikke nytte at ville skjule det, herre. Jeg ved, hvorfor De er her, og jeg råder Dem til at komme væk. Forlad dette hus i morgen tidlig og kom aldrig tilbage."

Hun løftede den hånd, hun havde fri, og så på mig med rædsel i blikket.

"Hvad i himlens navn er det, De står og prædiker?" spurgte jeg. "Hvad skulle De bryde Dem om mig?"

"Nej, jeg bryder mig ikke om Dem, gode herre, men om en gammel families ære, som jeg har tjent i lykkeligere dage, da det at være fornem var det samme som at være hæderlig, men jeg skal ikke spilde mine ord; De er uforskammet imod mig. Jeg vil beholde min hemmelighed og De Deres, men den tid kommer snart, da De vil fortryde det."

Før jeg havde bestemt mig til at sige noget, gik den gamle kvinde langsomt ud af værelset og lukkede døren, og jeg blev stående på det samme sted, hvor hun havde forladt mig, i næsten fem minutter. Grevens skinsyge, tænkte jeg, forekommer naturligvis denne gamle skabning, det forfærdeligste her på jorden, men hvor meget jeg end foragtede alle de farer, som denne gamle kvinde således havde fremmanet, var det på ingen måde behageligt at vide, at en så farlig hemmelighed blev blot så meget som anet af en fremmed, og at denne fremmede var en af greven af St. Alyres undergivne.

Burde jeg ikke, trods al risiko, forsøge at underrette grevinden, der så ædelmodigt havde stolet på mig, om den kendsgerning, at vi var mistænkte, men var faren ikke langt større ved at sætte sig i forbindelse med hende?

Hvad mente dette kreatur med:

"Behold Deres hemmelighed, og jeg vil beholde min."

Jeg stillede mig selv tusinde forvirrede spørgsmål, men fandt ingen udvej. Jeg lukkede min dør og satte mig ned foran mit bord med et lys på hver side, bredte tegningerne og anvisningerne om, hvordan nøglen skulle benyttes, frem foran mig.

Da jeg havde studeret dem en stund, begav jeg mig på opdagelse. Hjørnet af værelset på højre side af vinduet var skåret af i en skæv vinkel. Jeg undersøgte det omhyggeligt, og ved et tryk på den gamle træramme gled den til side, og et nøglehul kom til syne. Da jeg trak min finger tilbage, gled den tilbage på sin gamle plads af sig selv. Så vidt havde jeg forstået mine instruktioner fortræffeligt. En lignende undersøgelse ved

gulvet og direkte under dette, blev belønnet med en lignende opdagelse. Den mindste af nøglerne passede her, som den havde passet i det øverste nøglehul; med to eller tre hårde omdrejninger af nøglen åbnede en dør i panelet sig, og en stribe af den nøgne mur kom til syne samt en snæver, buet gang, i hvis baggrund jeg skimtede en vindeltrappe af utilhuggede sten.

Med lyset i hånden gik jeg ind. En ækel lugt af indeklemt luft og gammelt murværk slog mig i møde. Mit lys oplyste kun svagt den nøgne stenmur, som omsluttede trappen, hvis fod jeg ikke kunne se. Jeg gik ned, og nogle få omdrejninger bragte mig ned på stengulvet. Her var der en anden dør, en almindelig gammel egetræs, som var sunket dybt i hængslerne. Den brede ende af nøglen passede her, låsen var trang, og jeg satte mit lys ned på gulvet og brugte begge hænder. Med stort besvær fik jeg den drejet om, og idet slåen gik fra udstødte jeg uvilkårligt et skrig, som straks forskrækkede mig selv, idet jeg blev bange for, at jeg selv dermed skulle have røbet min hemmelighed.

Jeg blev stående stille i nogle minutter. Lidt efter tog jeg mod til mig og stødte døren op. Natteluften, som strømmede ind, slukkede lyset. Der var et tykt krat lige ved døren, så tæt som en urskov. Jeg ville have stået i bælgravende mørke, hvis ikke en svag glans af månen var trængt igennem de højeste grene.

Jeg listede mig sagte igennem vildnisset, for at ingen skulle opdage mig. Jeg fandt, at krattet gik et godt stykke vej op i parken, og løb i et med den skov, som omgav det lille tempel, jeg har omtalt.

Ingen general kunne have valgt en mere lønlig udgang fra *Den flyvende Drage* til det skjulested, hvor jeg havde mødt

afgudsbilledet for min forbryderiske kærlighed.

Idet jeg vendte mig om og så på den gamle kro, opdagede jeg, at trappen, som jeg var kommet ned af, var omgivet af et af disse gamle smukke tårne, som dekorerer den slags bygninger. Fuldstændig tilfreds med min undersøgelse, banede jeg mig vej tilbage til døren, gik atter op i mit værelse, lukkede mine hemmelige døre, kyssede nøglen, som hendes hånd havde berørt endnu i denne aften, og anbragte den under min pude, på hvilken jeg meget snart efter lagde mit trætte hoved og faldt i søvn.

21. Jeg ser tre mænd i et spejl

Jeg vågnede meget tidligt næste morgen, og var alt for ophidset til at kunne sove igen. Jeg gik ned for at tale med min vært, så tidligt jeg kunne uden at vække opsigt. Jeg fortalte ham, at jeg tog til byen om aftenen og at jeg derfra skulle et andet sted hen, hvor jeg skulle træffe nogle forretningsvenner. Jeg bad ham om at sige det til eventuelle besøgende. Endvidere meddelte jeg ham, at jeg ville komme tilbage i løbet af en uges tid, og at min tjener St. Clair i mellemtiden ville beholde nøglen til mine værelser og passe på mine sager.

Efter at jeg således havde mystificeret min vært, kørte jeg ind til Paris, og udførte den finansielle del af affæren. Det gjaldt jo om at få de tredive tusinde pund, som jeg havde stående på min konto, omsat således, at de ikke blot var lette at transportere, men også gyldige, hvor som helst jeg rejste hen, uden at jeg behøvede at korrespondere eller give noget livstegn fra mig, som kunne røbe mit opholdssted. Det gik imidlertid let i orden, drevne og dygtige som mine bankierer var. Jeg skal ikke besvære Dem med at fortælle om, hvordan jeg arrangerede mig på paskontoret, men kort og godt fortælle Dem, at jeg valgte et af de smukkeste og mest bekendte badesteder i Schweiz til vort fremtidige opholdssted.

Jeg ville ikke tage nogen bagage med mig. I den første større by, som vi nåede den næste morgen, ville jeg købe de nødvendige klædningsstykker og toiletgenstande. Klokken var

nu to, kun to. Hvordan i himlens navn skulle jeg få has på den resterende del af dagen?

Jeg havde endnu ikke set Notre Dame-kirken, og der kørte jeg så hen. Jeg tilbragte over en time inde i den pragtfulde domkirke, og tog så til Palais de Justice og til det smukke Sainte-Chapelle. Der var endnu stadig megen tid tilbage, og jeg drev derfor omkring i de snævre gader, som støder op til kirken. Jeg husker endnu, at jeg i en af disse gader så en indskrift på muren i et gammelt hus, der sagde så meget som, at Canon Fulbert, Heloïses onkel, havde boet der.

Gud ved, om de for resten eksisterer mere, disse besynderlige gamle gader, hvor jeg så så mange rester af gamle gotiske kirker, der nu var indrettet til lagerbygninger. Blandt andre steder, gik jeg ind til en antikvitetshandler, hvor der var fuldt op af gamle malerier, våben, porcelæn og møbler. Den var mørk, støvet og lavloftet. Ejeren var fuldt optaget af at pudse et indlagt våben, men gav mig lov til at gå omkring i butikken og undersøge de mærkelige gamle sager. Jeg drev igennem hele lokalet, og nåede op til den væg, der var modsat indgangen. Her var der kun et stort vindue med mange små ruder af matte, farvede glas, der ikke havde været pudset i umindelige tider. I en krog stod et stort spejl i en gammeldags, smudsig ramme, i det spejlede sig, hvad man i gammeldags huse kalder for en niche, hvor der blandt andre ting stod et bord, ved hvilket der sad tre personer, som syntes optaget af en alvorlig samtale. To af disse personer genkendte jeg øjeblikkelig, den ene var oberst Gaillarde, den anden markis d'Harmonville. Den tredje, som sad og legede med et penneskaft, var en bleg, koparret mand med tyndt, sort hår, som så ualmindelig skurkagtig ud.

markien så op, og øjeblikkelig gjorde de to andre det samme. Jeg betænkte mig et øjeblik på, hvordan jeg skulle forholde mig, men da jeg så, at de ikke genkendte mig, hvad de også meget vanskeligt kunne have gjort, så mørkt som her var, lod jeg som ingenting og drev langsomt tilbage igen i butikken, og efter et par intetsigende bemærkninger til ejermanden, skyndte jeg mig ud. Det kom jo ikke mig ved, hvad oberst Gaillarde og markien havde at forhandle sammen på dette skumle, smudsige sted, eller hvem den slyngel var, som sad og bed i sin gåsepen. Den slags forretninger, som markien havde for, medførte jo, at han undertiden måtte bevæge sig i blandet selskab.

Omtrent ved solnedgang nåede jeg *Den flyvende Drage*, og sendte vognen bort, som havde kørt mig derover. I min hånd havde jeg en solid kuffert, der var vidunderlig lille i forhold til, hvad den indeholdt; den var overtrukket med læder, og ingen ville let kunne gætte, hvad den skjulte.

Da jeg kom op på mit værelse, sad St. Clair og ventede. Jeg fortalte ham omtrent det samme, som jeg allerede havde fortalt min vært, og gav ham halvtredsindstyve pund, med den udtrykkelige ordre, at han ikke skulle spare noget på sig selv og sørge for at betale mine værelser, indtil jeg kom tilbage. Jeg indtog derefter en let og hurtig middag.

Kroværten mødte mig i forhallen og spurgte mig, om jeg ville have en vogn til Paris. Jeg var forberedt på dette spørgsmål, og svarede uden tøven, at jeg havde i sinde at gå til Versailles og tage en vogn derfra. Til St. Clair sagde jeg:

"Tag du og drik en flaske vin med dine venner, jeg skal kalde på dig, hvis der er noget, jeg ønsker. Jeg skal skrive et par breve,

så pas på at ingen forstyrrer mig i den første halve time. Her har du nøglen til mit værelse. Det er meget muligt, at du, når du kommer, vil se, at jeg allerede er taget af sted til Versailles. Hvis du ikke finder mig i værelset, kan du være sikker på, at jeg er rejst. Men sørg nu for alting og luk døren."

St. Clair sagde mig farvel, ønskede mig lykke på rejsen og glædede sig uden tvivl til en fornøjelig tid på min bekostning. Der var nu kun fem minutter tilbage til den fastsatte tid. Jeg tror nok, jeg tør sige, at jeg ikke er fej af naturen, men jeg må indrømme, at da det afgørende øjeblik nu nærmede sig, havde jeg en lignende fornemmelse, som en soldat, der rykker frem i ildlinjen. Skulle jeg trække mig tilbage? Ikke for al verdens gods og guld!

Jeg iførte mig min grå overfrakke og anbragte en pistol i hver lomme. Jeg stak nøglen i den hemmelige lås, åbnede døren på klem, tog min kuffert under armen, slukkede lyset, lyttede et øjeblik, om ingen nærmede sig, gik hastigt over gulvet gennem den hemmelige dør og trak den til efter mig. Jeg stod på vindeltrappen i bælgmørke med nøglen i hånden. Så vidt var foretagendet lykkedes godt.

22. I slottet

Med mere forsigtighed og mindre støj end den foregående aften åbnede jeg døren og trådte ud i det tætte krat. Der var næsten lige så mørkt derude, som inde på vindeltrappen.

Da jeg havde lukket døren, banede jeg mig vej gennem buskene, som snart blev mindre tætte; derefter gik det lettere ad en sti, der løb nær ved udkanten af skoven. Endelig så jeg, omtrent halvtredsindstyve alen borte marmortemplet hæve sig som et spøgelse foran mig, mellem de gamle træstammer. Over stubbe og trærødder nåede jeg stedet, hvor jeg lagde min skat i en vinduesfordybning, jeg lænede mine arme på den og gav mig til at stirre stift i retning af slottet. Man kunne knap se bygningens konturer, som næsten løb i et med den disede luft, der var heller intet lys i noget af vinduerne. Det var klart, at jeg skulle vente.

Mens jeg stod her og stirrede ud på den kæmpemæssige skygge, som slottet lignede, forekom der mig, midt i min brændende længsel efter hende, som jeg elskede, en sær og ubehagelig følelse. Det forekom mig pludseligt, at mørket blev endnu dybere og at en iskulde slog mig i møde.

Sæt at jeg forsvandt ligesom disse andre mænd, hvis historie jeg havde lyttet til. Havde jeg ikke gjort mig al tænkelig umage for at udslette ethvert spor af, hvad jeg havde for og for at vildlede alle dem, jeg havde talt med, med hensyn til den vej, jeg var rejst. Som en slimet slange stjal frygten sig gennem mit sind, men forsvandt med det samme.

Bankede ikke den vidunderlige, ungdoms blod i mine årer? Var jeg ikke kæmpestærk, smidig, forelsket, forfulgt? Var det ikke eventyret, hvor i himlens navn fandtes det da? Og hvad kunne der ske? Her var et par dobbeltløbede pistoler, som i mine hænder betød lige så meget som fire liv blæst ud. Hvor var det ligegyldigt, om greven, som jeg havde set ryste for den rasende, skrydende oberst, lagde sig imellem eller ikke, og det var vel omtrent det værste, der kunne ske, men det var jo også umuligt med en så begavet og modig allieret, som min skønne grevinde. Pokker i vold med al frygt og bekymring, sagde jeg og lo ved mig selv.

Netop nu tændtes signallyset. Det var et rosenfarvet lys, kærlighedens farve, en lykkelig dags morgenrøde. Klart og vedvarende skinnede lyset fra vinduerne, murposterne syntes sorte imod det. Jeg mumlede nogle forelskede ord, mens jeg stirrede på signalet, og skyndte mig så hurtigt jeg kunne over mod Château de la Carque. Alt syntes uddøet. Ingen menneskelig stemme, ingen lyd af fodtrin, ingen gøen af hunde afbrød stilheden. Et gardin var rullet ned, og da jeg nærmede mig det høje vindue, så jeg, at der førte en halv snes trappetrin op til det, og at et bredt gitter, som øjensynlig var anbragt i stedet for en dør, var åbent.

En skygge faldt på gardinet, det blev trukket op, og idet jeg steg op ad trapperne, hørte jeg en blid stemme mumle:

"Richard, elskede Richard, kom, å kom! Hvor jeg dog har længtes efter dette øjeblik."

Aldrig havde hun været skønnere. Min kærlighed voksede til en rasende lidenskab, og jeg ønskede blot, at der var en virkelig fare forbundet med dette eventyr. En fare, der var værdig en

sådan skabning. Da de første stormende hilsener var ovre, fik hun mig til at sætte sig ved siden af sig på en sofa. Der sad vi og talte sammen i et par minutter. Hun fortalte mig, at greven var rejst, og at han allerede måtte være over en fjerdingvej borte med ligtoget til Père-Lachaise. Her var hendes diamanter. Hun viste mig hastigt en lille taske, som hun åbnede og lukkede, og jeg fik et glimt af et væld af store brillanter.

"Men hvad er det?" spurgte hun.

"Det er en kuffert, som indeholder tredive tusinde pund," svarede jeg.

"Du godeste, så meget," udbrød hun.

"Hverken en sou mere eller mindre."

"Var det ikke unødvendigt at bringe så meget?" sagde hun og klappede på tasken med diamanterne. "Det ville have været smukkere, om du ville have tilladt mig at sørge for os begge, i det mindste en tid. Det ville have gjort mig endnu lykkeligere, end jeg er."

"Elskede, højmodige engel, du glemmer, at det måske bliver nødvendigt i lang tid at holde os skjult, og at det bliver umuligt for os at sætte os i forbindelse med nogen."

"Og så har du taget den enorme sum med dig; men er du også vis på – har du talt dem?"

"Ja, selvfølgelig, jeg har lige hentet dem i dag," svarede jeg, og jeg tror nok, at mit ansigt viste tegn på en let overraskelse, "jeg talte dem naturligvis, da jeg hævede dem hos min bankier."

"Ja, jeg er lidt ængstelig ved at rejse med så mange penge, og disse juveler skal ikke gøre faren ringere. Sæt dem nu her ved siden af hinanden, og når vi skal gå, tag så din grå overfrakke af og forsøg at skjule dem begge med den. Jeg ville ikke sætte pris

på, at kusken skulle få mistanke om, at vi medførte en så stor skat. Vær nu så venlig at trække gardinerne helt fra det vindue der og luk skodderne."

Jeg havde næppe gjort det, før der hørtes en banken på døren.

Jeg så, at hun ikke følte sig urolig. Hun gik sagte hen til døren og førte en hviskende samtale med en udenfor.

"Det er min trofaste kammerpige, som skal rejse med os. Hun siger, at det vil ikke være sikkert at tage af sted før om fem minutter, og at hun har sat noget kaffe ind til os i det andet værelse."

Hun åbnede døren og kiggede ind.

"Jeg må sige til hende, at hun ikke må tage for megen bagage med; hun er så tåbelig. Bliv, hvor du er, det er bedre, at hun ikke ser dig."

Hun gik ud af værelset med en advarende håndbevægelse. Der var ligesom foregået en forandring med denne skønne kvinde. I de sidste minutter havde der lagt sig en skygge over hende, hun så åndsfraværende og mistænksom ud. Hvorfor var hun så bleg? Hvorfor var der kommet dette mørke blik i hendes øjne? Hvorfor var endog hendes stemme en anden? Var der pludselig hændt noget? Truede en eller anden fare?

Nonsens, selvfølgelig. Hvis der var sket noget af den slags, ville hun naturligvis have fortalt mig det. Det var jo kun rimeligt, at hun blev mere og mere nervøs, eftersom det afgørende tidspunkt nærmede sig.

Hun vendte ikke tilbage så hurtigt, som jeg havde ventet, og for en mand i min situation er absolut rolighed næsten umulig. Jeg gik hvileløs omkring i det lille værelse, hvor der var en dør

på hver side. Jeg åbnede rask den ene og lyttede, men der var fuldstændig stille. Jeg var så ophidset, at jeg et øjeblik glemte alting omkring mig, og i stedet for, som jeg burde have gjort, øjeblikkelig at lukke den dør som jeg aldrig skulle have åbnet, tog jeg i stedet for et lys og gik ind i det tilstødende værelse.

Der gjorde jeg en ganske uventet og højst uhyggelig opdagelse.

23. En kop kaffe

Der var intet tæppe på gulvet i værelset, derimod lå der en hel del høvlspåner og nogle mursten. På et smalt bord var anbragt en genstand; ved synet af den strømmede blodet fra mit hjerte. Jeg nærmede mig og trak det lagen, som kun dårligt skjulte genstandens form, væk. Nej, det var ingen fejltagelse! Det var en kiste, og på låget var fæstet en plade med følgende inskription på fransk:

Pierre de la Roche St. Amand
Agée de XXIII Ans.

Nå, ligtoget var altså, når alt kom til alt, endnu ikke draget af sted. Her lå liget, jeg var altså blevet ført bag lyset, og det var vel også grunden til, at grevinden så øjensynlig var i høj grad forlegen. Det ville have været klogere af hende, om hun havde fortalt mig sagernes sande tilstand.

Jeg trak mig tilbage fra dette sørgelige værelse og lukkede døren. Det, at hun ikke havde betroet mig, hvad der var sket, var i mine øjne omtrent noget af det værste, hun kunne have begået. Der er ikke noget så farligt, som en misforstået hensyntagen. I min fuldstændige uvidenhed om forholdet, var jeg gået ind i værelset, og jeg kunne lige så godt have stødt på netop de personer, som vi skulle gøre os al mulig umage for at undgå. Mine betragtninger blev imidlertid afbrudt, næsten ligeså hurtigt som de var begyndt, ved grevinden af St. Alyres

tilbagekomst. Jeg så øjeblikkelig, at hun i mit ansigt opdagede spor af, hvad der var sket, og hun kastede et ængsteligt blik henimod døren.

"Har du set noget? Har noget foruroliget dig, elskede Richard? Har du været ude af dette værelse?"

Jeg svarede hende lige rent ud ja, og fortalte hende åbent og ærligt, hvad der var passeret.

"Ja, jeg ville nødig gøre dig mere urolig end nødvendigt. Desuden er det uhyggeligt og forfærdeligt, liget er der, men greven er rejst for over et kvarter siden, da jeg tændte den farvede lampe og gjorde i stand til at modtage dig. Liget kom først otte eller ti minutter efter at han var rejst. Han var bange for, at folkene på kirkegården skulle tro, at begravelsen blev opsat. Han vidste, at stakkels Pierres jordiske levninger aldeles bestemt ville ankomme hertil i aften, og at der kun kunne være tale om en uventet kortere forsinkelse. Desuden har han ganske bestemte grunde til at ønske, at begravelsen skal have fundet sted før i morgen. Ligvognen kører sikkert herfra om mindre end ti minutter, og så snart den er af sted er vi fri og vor eventyrlige og lykkelige rejse kan begynde. Både vognen og hestene holder allerede i vognporten, og lad os nu ikke tænke mere på det uhyggelige derinde."

Hun pegede på døren og gyste.

Grevinden låste døren, og da hun atter kom tilbage, var det med det skønneste udtryk af anger i hver en mine, og jeg var straks parat til at kaste mig for hendes fødder.

"Det er sidste gang," sagde hun i en sørgmodig og bedende tone, "at jeg skal forsøge at narre min tapre og skønne Richard, min helt! Kan du tilgive mig?"

Nu fulgte der en scene med lidenskabelige udgydelser og kærlighedserklæringer, som dog kun fremmumledes sagte, for det tilfælde, at nogen skulle lytte ved dørene.

Endelig løftede hun pludselig hånden og gik hen imod døren til det værelse, hvor kisten var anbragt, og lagde øret til nøglehullet. I den stilling blev hun stående åndeløs nogle få minutter. Da kun kom tilbage, hviskede hun til mig:

"De er i færd med at flytte kisten. Kom med mig!"

Jeg gik med hende ind i det værelse, fra hvilket hendes pige havde talt til hende. På en sølvbakke stod der kaffe og nogle gamle porcelænskopper, som forekom mig særdeles smukke, desuden nogle glas og en flaske, som indeholdt likør, på en bakke for sig.

"Jeg skal selv sørge for dig, jeg skal være din tjener. Jo, lad nu mig gøre, som jeg vil. Jeg tror ikke, at min elskede har tilgivet mig, hvis han ikke vil rette sig efter mig i et og alt."

Hun skænkede mig en kop kaffe og rakte mig den med venstre hånd, mens hun kærligt lagde sin arm rundt omkring min skulder, og strøg mit hår med sine fingre. Så hviskede hun:

"Drik det, min skat, jeg skal også have mig noget, inden vi rejser."

Den var udmærket, og da jeg havde drukket den, rakte hun mig et glas likør, som jeg også drak.

"Kom tilbage, kæreste, til det andet værelse," sagde hun, "nu må disse skrækkelige folk være gået, og vi vil være i større sikkerhed dér for øjeblikket, end her."

"Du skal lede og jeg vil adlyde. Du skal befale over mig, ikke blot nu, men altid og i alle forhold, min skønne dronning," mumlede jeg.

"Tag et glas til," sagde hun muntert, og løb ud og vendte tilbage med endnu et glas, som jeg, efter at have holdt en øm tale, førte op til mine læber og slubrede langsomt i mig.

Jeg kyssede hendes hånd, jeg kyssede hendes læber, jeg stirrede ind i hendes smukke øjne og kyssede hende atter, uden at hun gjorde modstand.

"Du kalder mig Richard, men hvad skal jeg kalde dig, min skønne guddom?" spurgte jeg.

"Kald mig Eugenie, det er mit navn, men kun, hvis du elsker mig så højt, som jeg elsker dig."

Det endte med, at jeg fortalte hende, hvor utålmodig jeg var efter at begynde rejsen, og mens jeg udgød mig over dette tema, blev jeg pludselig grebet af en ubehagelig fornemmelse. Det var slet ikke, som om jeg just skulle besvime; det er mig umuligt at beskrive den, det var nærmest som et pludseligt krak i hjernen.

"Elskede Richard, hvad er der i vejen?" udbrød hun med rædsel i blikket, "for Gud i himlens skyld er du dårlig? Jeg beder dig, sæt dig ned, sæt dig i denne stol."

Hun næsten tvang mig ned i den, og jeg var ikke i stand til at gøre den mindste modstand. Jeg lå tilbagelænet i stolen ude af stand til at sige en stavelse eller lukke mine øjenlåg, bevæge øjnene eller røre en muskel. I løbet af få sekunder var jeg gledet over i den selv samme tilstand, som jeg havde været i i de frygtelige timer, da vi nærmede os Paris, på den natlige køretur med markis d'Harmonville.

Grevinden skreg og jamrede sig, det så ud til, at hun pludselig havde mistet al frygt for sine omgivelser. Hun kaldte mig ved navn, rystede mig i skulderen, løftede min arm og lod

den falde, anråbte mig i et væk om at give blot det svageste tegn på liv, og svor, at hvis jeg ikke gjorde det, ville hun gøre en ende på sig selv.

Men disse udbrud holdt pludselig op efter et par minutters forløb. Hun blev fuldstændig tavs og rolig, og på en helt forretningsmæssig maner, tog hun lyset og stillede sig op foran mig. Hun var bleg, endog meget bleg, men udtrykket i hendes ansigt var blot undersøgende. Hun bevægede lyset langsomt frem og tilbage foran øjnene af mig, øjensynlig for at se virkningen. Derefter satte hun det fra sig og ringede to eller tre gange kraftigt med en håndklokke, så anbragte hun de to tasker, sin egen med juvelerne og min den solide med pengene side om side på bordet. Derpå så jeg hende omhyggeligt lukke døren ind til det værelse, i hvilket vi før havde drukket kaffe.

24. Håb

Hun havde næppe sat min tunge kuffert, som det kostede hende en betydelig anstrengelse at løfte, op på bordet, før døren blev åbnet fra det værelse, hvor jeg havde set kisten, og en højst uventet person kom til syne.

Det var greven af St. Alyre, som nu allerede skulle være et godt stykke på vej til kirkegården Père-Lachaise. Han stod ligesom et portræt, indrammet af dørkarmen og med mørket som baggrund. Hans høje skikkelse var klædt i den dybeste sorg, han havde et par sorte handsker i hånden og der var sørgeflor rundt om hans hat.

Skønt han ikke talte straks, bar hans ansigt dog tydeligt spor af ophidselse, hans mund bevægede sig krampagtigt. Han så forfærdelig ængstelig ud.

"Nå, min kære Eugenie; nå, barn. Nå, går det godt?"

"Ja," svarede hun i en sagte, hård tone, "men Planard skulle ikke have ladet den dør der stå åben." Hun talte i en meget alvorlig tone. "Han gik derind og så alt, hvad han havde lyst til. Det var et rent held, at han ikke løftede låget af kisten."

"Det skulle Planard have sørget for," sagde greven skarpt, "jeg kan da for pokker ikke være overalt."

Han gik igen en halv snes korte skridt ind i værelset hen imod mig, og satte sine briller på næsen.

"Hr. Beckett!" råbte han højt et par gange, "kan De ikke kende mig?"

Så kom han endnu nærmere og stirrede mig tæt ind i ansigtet, løftede min hånd og rystede den, kaldte på mig igen, lod den falde og sagde:

"Det har jo virket vidunderligt, hvornår begyndte det?"

Grevinden kom hen og stillede sig ved siden af ham, og så stift på mig i nogle sekunder.

De kan ikke gøre Dem nogen forestilling om, hvordan disse to par onde øjne virkede; det var skrækkeligt. Grevinden så nu hen på et ur, der stod på et marmorbord; så bevidst var jeg over alle indtryk, at jeg tydeligt hørte urets tikken.

"Fire – fem – seks og et halvt minut," sagde hun.

"Bravo, bravissimo, min smukke dronning, min lille Venus, min Jeanne d'Arc, min heltinde, du dygtigste af alle kvinder."

Han så smilende på mig, og undersøgte mig nysgerrigt, mens han stak sine tynde, brune fingre bagud for at få fat på sin kones hånd, men hun, som formodentlig ikke satte videre pris på hans kærtegn, trak sig lidt tilbage.

"Kom, min kære, lad os tælle disse rare ting. Hvad er det? Lommebog? Eller – eller – hvad?"

"Det er det," sagde grevinden og pegede med afsky på kufferten, som lå på bordet.

"Ih nej dog, lad os se – lad os tælle – lad os se –" sagde han og gav sig til at spænde remmene op med sine skælvende fingre, "vi må tælle dem, vi må se dem. Jeg har blyant og lommebog, men hvor er nøglen?"

Han stillede sig op foran grevinden, stampede med foden og strakte hænderne og krummede fingrene.

"Jeg har den virkelig ikke, hvor skulle jeg få den fra, den er selvfølgelig i hans lomme," sagde grevinden.

I næste nu borede den elendige forbryder sine fingre ned i mine lommer, og udtog alt, hvad der var, blandt andet nogle nøgler.

Jeg lå nøjagtig i den selv samme tilstand, som jeg havde været i under min køretur til Paris. Denne slyngel, vidste jeg, var i færd med at plyndre mig, men jeg kunne ikke forstå hele dramaet endnu, og navnlig ikke grevindens rolle i det. Jeg kunne ikke blive på det rene med, om grevens tilbagekomst var en overraskelse for hende, og om der ikke ville følge et større opgør mellem ægtefællerne, så snart greven havde undersøgt min kuffert. Det skulle imidlertid ikke vare længe, før situationen blev fuldstændig klar, og inden jeg forstod til punkt og prikke den forfærdelige situation, jeg befandt mig i.

Som jeg allerede har sagt, var jeg ude af stand til at dreje øjnene blot så meget som et hårsbred, men prøv en gang at anbringe Dem i den ene ende af et værelse og forsøg, hvor bred Deres synsvidde er uden at dreje øjnene det mindste, og De vil opdage, at De kan se alt, i selv et meget stort værelse.

Der var da heller ikke noget som helst af, hvad der foregik i værelset, som var skjult for mig.

Den gamle kavaler havde på dette tidspunkt fundet nøglen, det udvendige læderfutteral var blevet åbnet og den indvendige jernkasse ligeledes. Han væltede nu hele dens indhold ud på bordet.

"Ruller på hundrede napoleond'orer hver, en, to, tre, ja. Skriv et tusinde napoleond'orer. En, to, ja rigtigt, et tusinde til, skriv."

Sådan blev han ved, indtil guldet hurtigt var talt. Så kom sedlerne.

"Ti tusinde francs, skriv ti tusinde francs til, er det skrevet? Igen ti tusinde francs, har du det? Små sedler ville have været bedre. De skulle have været mindre. Disse her kan man nemt komme i forlegenhed med. Luk den dør, Planard går fra sans og samling, hvis han ser, hvor meget her er. Hvorfor sagde du ikke til ham, at han skulle sørge for at få små papirspenge. Nå, lige meget, nu kan det ikke forandres. Skriv ti tusinde francs – ti tusinde – ti tusinde."

Sådan blev han ved, til hele min skat var talt, lige for næsen af mig, mens jeg så og hørte alt med den største tydelighed.

Efterhånden som han talte, lagde han sedlerne og rullerne tilbage i kufferten, og da han havde opgjort totalsummen, lukkede han den og satte den tilbage i læderfutteralet, åbnede en dør i panelet og anbragte grevindens juveltaske og min kuffert herinde. Da han havde aflåset døren, begyndte han atter at beklage sig over, at Planard var så sent på færde, han lukkede en af dørene til et af de tilstødende værelser op, kiggede ind i mørket og lyttede, lukkede så atter døren og vendte tilbage. Han havde ligefrem feber af utålmodighed.

"Jeg har lagt ti tusinde francs til side til Planard," sagde greven og klappede på sin vestelomme.

"Vil han være tilfreds med det?" spurgte grevinden.

"Så skulle fanden tage ham," råbte greven, "ellers måtte han jo ikke have nogen samvittighed. Jeg vil aflægge ed på, at det er det halve af hele gevinsten."

Han og grevinden kom atter og så ængsteligt på mig i nogen tid, og så begyndte den gamle greve igen at skælde over Planard, og at sammenligne sit lommeur med det, der stod i stuen. Grevinden syntes mindre utålmodig, hun så nu ikke

længere på mig, men stirrede ud i rummet, og sad således, at jeg havde hende i profil.

Ak, hvor var hun forandret, skummel og uhyggelig så hun ud. Mit sidste håb døde væk, da jeg så det forbryderiske ansigt, fra hvilket masken var faldet. Det var klart, at de havde i sinde at lægge mord til deres tyveri. Hvorfor gjorde de det ikke af med mig med det samme? Hvad grund kunne der være til at udsætte katastrofen? Ak, det er mig umuligt, at huske alle de rædsler, jeg gennemgik. Forestil Dem et virkeligt mareridt. Jeg mener, et mareridt, hvor faren er virkelig, og hvori de personer, som jager Dem, er levende væsener af kød og blod.

I denne frygtelige tilstand, i hvilken jeg ikke kunne give det fjerneste tegn fra mig, så jeg døren fra det værelse, hvori kisten havde stået, blive langsomt åbnet, og markis d'Harmonville træde ind.

25. Fortvivlelse

Et øjebliks håb, et voldsomt og flygtigt håb, et håb, som var næsten en pine, så kom der en samtale, og med den rædsel og fortvivlelse.

"Nå gudskelov, Planard, at du endelig kom," sagde greven og trak ham med begge hænder hen til mig. "Se på ham, det er alt sammen gået udmærket lige indtil nu. Skal jeg holde lyset for dig?"

Men ven, d'Harmonville, Planard eller hvad han nu hed, kom hen til mig og trak mine handsker af, som han stak i lommen.

"Hold lyset lidt til den side," sagde han, lænede sig lidt frem over og så mig alvorligt ind i ansigtet. Han berørte min pande, lod sin hånd glide hen over den og stirrede mig derpå stift i øjnene.

"Nå, doktor, hvad tror du?" hviskede greven.

"Hvor meget gav De ham?" sagde markien, som pludselig var blevet forvandlet til en doktor, henvendt til grevinden.

"Halvfjerdsindstyve dråber," sagde grevinden.

"I varm kaffe?"

"Tres i en kop varm kaffe og ti i likør."

Hendes stemme, der var sagte og hård, forekom mig at skælve en smule. Der skal en lang forbryderbane til, for fuldstændig at døve samvittigheden og til helt at udelukke disse ydre tegn på, at alle bedre følelser er udslukt.

Doktoren derimod behandlede mig lige så roligt, som om jeg var et lig, der skulle anbringes på dissektionsbordet til en

forelæsning.

Han så mig atter ind i øjnene en stund, tog mit håndled og lagde fingrene på min puls.

"Den banker ikke mere," sagde han til sig selv og holdt et instrument hen foran mine læber, idet han samtidig sørgede for at holde sit eget hoved så langt borte, at hans egen ånde ikke kunne virke på apparatet.

"Ja," sagde han til sig selv meget sagte.

Så åbnede han min skjorte, og anbragte sit stetoskop, som han uopholdelig flyttede fra sted til sted. Han lyttede anspændt, og løftede så hovedet og sagde stille til sig selv:

"Lungerne er foreløbig ude af stand til at fungere."

Så fortsatte han:

"Halvfjerdsindstyve dråber, det skulle holde ham i seks og en halv time. Det må være tilstrækkeligt. I vognen forsøgte jeg kun med tredive dråber, og han viste en i høj grad modtagelig hjerne. Det ville ikke være rigtigt at slå ham ihjel, forstår De. De er sikker på, at De ikke brugte mere end halvfjerds?"

"Fuldstændig," sagde grevinden.

"Ja, for ser De, hvis han skulle dø, ville fordampningen blive forstoppet, og man ville så kunne finde noget giftigt stof i maven på ham. Så, hvis De er i tvivl, må vi hellere pumpe ham lidt ud med mavepumpen."

"Kæreste Eugenie, tal rent ud af posen," sagde greven indtrængende.

"Jeg er fuldstændig sikker i min sag," sagde grevinden.

"Hvor længe er det nøjagtigt siden? Jeg bad Dem om at tage tiden."

"Det gjorde jeg også. Minutviseren var nøjagtig der under den Cupidos fod."

"Nå, så vil det rimeligvis vare i syv timer endnu, så vil han komme til sig selv. Fordampningen vil blive fuldstændig og ikke et gran af fluidummet vil forblive i maven."

Det var i hvert fald beroligende at høre, at de ikke havde til hensigt at myrde mig. Ingen, som ikke har prøvet det, kan forestille sig den rædsel man føler, når døden nærmer sig, mens tanken er klar og alle livsinstinkter sunde og friske.

"Og hvor tager De hen, må jeg spørge?"

"Det har jeg ikke afgjort endnu," svarede han hurtigt.

"Det kan De vel nok fortælle en god ven?"

"Jeg kan ikke, før jeg ved det. Dette her har vist sig at være en dårlig forretning."

"Det skal vi nok komme ud af om lidt."

"Var det ikke på tide, at vi fik ham anbragt?" sagde greven og pegede på mig med en finger?

"Ja, vi må gå hurtig til værks nu. Er hans natskjorte og natkappe – De forstår nok, hvad jeg mener – her?"

"Det er parat," sagde greven.

"Og nu, frue," sagde doktoren og vendte sig om imod grevinden med et buk, "var det på tide, om De trak Dem tilbage."

Hun gik bort ind i det værelse, hvor jeg havde drukket den forgiftede kaffe, og jeg så ikke mere noget til hende under det følgende.

Greven tog et lys og gik igennem den dør, som lå ved værelsets længst bortliggende ende, og kom tilbage med en pakke linned under armen.

Derefter begyndte de i stilhed at klæde mig hurtigt af, hvilket ikke tog dem ret mange minutter. Det, som doktoren havde kaldt en natskjorte, var et langt klædningsstykke, der nåede mig til under fødderne, og huen lignede fuldstændig en kvindelig natkappe, der blev anbragt på mit hoved og bundet under min hage.

"Nu," tænkte jeg, "nu lægger de dig formodentlig i en seng, for at du kan se at komme dig, som du kan bedst, og i mellemtiden stikker slynglerne af med deres bytte, og det vil være forgæves at forsøge på at forfølge dem."

Det var det bedste, jeg kunne håbe i øjeblikket, men det gik snart op for mig, at de havde ganske andre planer.

Greven og Planard gik nu ind i det værelse, som lå lige foran mig. Jeg hørte dem tale sagte sammen og derpå en lyd af slæbende fodtrin, så et vældigt bump, og nu blev det atter stille. Det begyndte igen, det blev ved, og side om side kom de ind ad døren med ryggen vendt imod mig.

De slæbte noget langs gulvet, som hoppede og bumpede ustandseligt, men deres skikkelser var imellem mig og genstanden, så at jeg ikke kunne se den, før de havde fået slæbt den næsten helt hen ved siden af mig. Du forbarmende Gud i himlen, nu så jeg den tydeligt nok. Det var den samme kiste, som jeg nys havde betragtet i det tilstødende værelse, den stod nu på selve gulvet med kanten lænet mod den stol, som jeg sad i.

Planard løftede låget. – Kisten var tom!

26. Katastrofen

"Det lader til at være gode heste, vi har fået fat i, og vi kan ydermere skifte forspand på vejen," sagde Planard. "De må give folkene en napoleond'or eller to, for vi må være færdig med det i løbet af tre timer og et kvarter, men kom nu og tag fat. Jeg vil løfte ham ret op, så at hans fødder kan komme i den rigtige stilling i kisten; imens må De holde dem sammen og sørge for at trække den hvide skjorte godt ned over dem."

I løbet af få sekunder var jeg blevet anbragt, som han foreskrev. Jeg blev holdt oppe i Planards arme, og stod oprejst på kistens bund, hvorefter de langsomt lagde mig tilbage, til jeg lå udstrakt i hele min fulde længde. Derpå strakte den mand, som blev kaldt Planard, mine arme ned langs siderne, og arrangerede omhyggeligt den krusede krave på mit bryst og folderne på ligklædningen. Han stillede sig ned ved fodenden af kisten og tog et overblik over hele min person. Han syntes at være veltilfreds med resultatet.

Greven, der ligesom Planard hele tiden havde arbejdet, som om det var en livløs genstand, han havde med at gøre, tog nu mine klæder, som de lige havde afført mig, lagde dem hurtigt sammen og lagde dem ind i en af de tre hemmelige paneldøre.

Jeg forstod nu hele deres frygtelige plan. Denne kiste var blevet lavet ekspres til mig. St. Amands begravelse var pure opspind fra ende til anden for at lede alle efterforskninger på vildspor. Jeg havde selv givet ordre til begravelsen på kontoret, havde underskrevet papirerne og betalt omkostningerne for

bisættelsen af den ikke eksisterende Pierre de St. Amands jordiske levninger. Jeg skulle selv agere denne herre, skulle ligge i hans kiste med hans navn indprentet på låget, og med mindst en ton ler skovlet ned over mig. Når jeg havde ligget i timevis i graven, ville jeg vågne fra denne afmægtige tilstand, og så ville jeg komme til at lide en så frygtelig død, at ikke selv den mest fantastiske indbildningskraft kan udmale sig den.

Hvis kisten siden hen af en eller anden grund, tilfældighed, nysgerrighed eller opdukkende mistanke skulle blive åbnet, og liget, som den gemte, blive obduceret, så ville ingen kemiker kunne opdage spor af gift, og selv den mest omhyggelige undersøgelse ville ikke fremvise det ringeste mærke af voldelig overlast.

Jeg havde selv anstrengt mig til det yderste, for at mystificere mine omgivelser for det tilfælde, at min forsvinden skulle vække opsigt. Jeg havde endog skrevet til nogle få bekendte i England for at fortælle dem, at de ikke skulle vente brev fra mig i de første tre uger. Døden havde lagt sin hånd på mig midt i mit overmod, og der var ingen frelse mulig. Jeg forsøgte at bede til Gud i min overjordiske rædsel, men det var mig umuligt at få andre tanker frem, end om evig pine, evig domfældelse og forbandelse, og om min opvågnen i graven.

Men hvad, det kan ikke nytte, at jeg vil forsøge at beskrive Dem de mangeartede følelser af dødsangst, som gennemløb min hjerne. Jeg vil simpelt hen indskrænke mig til at fortælle de enkeltheder, som jeg endnu husker så tydeligt, som om de var blevet skåret ind i min erindring med et knivsblad af stål:

"Bedemandens folk venter nede i forstuen," sagde greven.

"De må ikke komme ind, før vi er færdige," svarede Planard, "vær så god at tage fat i den nederste ende, så skal jeg løfte her."

Kun et øjeblik havde jeg at spekulere på, hvad det var, som nu skulle foregå. I løbet af få sekunder gled noget hen over mig i et par tommers afstand fra mit ansigt. Lyset forsvandt fuldstændigt og enhver lyd dæmpedes, så at jeg hørte alt, ligesom i lang frastand. Meget tydeligt hørte jeg dog, at der arbejdedes med en skruetrækker, og hvordan skruerne borede sig ind i kisten. Det var den forfærdeligste lyd, jeg nogensinde har hørt.

Resten vil jeg fortælle Dem, ikke i den ufuldstændige form, som det den gang nåede mine øren, men som det senere er blevet mig fortalt af andre folk.

Da kistelåget var blevet skruet på, gjorde de to herrer værelset i stand, og anbragte kisten, så at den stod fuldstændig lige på båren, særlig greven var meget omhyggelig for, at det ikke skulle se ud, som om man havde haft hastværk, og for at alt skulle være i orden i værelset.

Da det var gjort, sagde doktor Planard, at han ville gå ned i forstuen og hente folkene, som skulle bære kisten ud på ligvognen. Greven trak sine sorte handsker på, holdt sit hvide lommetørklæde i hånden og påtog sig en meget sørgende mine. Han stod lidt bag ved hovedenden af kisten, og ventede på ligbærernes ankomst. Snart hørtes deres tunge trin at komme nærmere.

Planard kom først. Han trådte ind i værelset fra den stue, hvor kisten først havde været anbragt. Hans væsen var noget forandret. Det var ligesom om han brystede sig noget mere end før.

"Hr. greve," sagde han, mens han majestætisk skred gennem døren, fulgt af en halv snes personer, "det gør mig meget ondt, at måtte gøre Dem bekendt med en højst kedsommelig afbrydelse. Denne herre her er hr. Carmaignac, som er ansat ved politiet, han påstår, at der er indløbet efterretning til politikontoret om, at store kvantiteter af engelske og andre udenlandske varer er blevet indsmuglet her til landet, og er blevet fordelt her i nabolaget. En del af disse sager skal efter hans mening være skjult her i huset. Jeg har allerede sagt ham, at jeg, som er så velkendt med familien, tør sværge på, at denne efterretning er fuldstændig grebet ud af luften, og at de med fornøjelse vil tillade ham at undersøge hvert eneste værelse, skab og skuffe på hele slottet."

"Selvfølgelig," udbrød greven med høj stemme, men ligbleg i ansigtet. "De skal have tak, min kære ven, for at De er kommet mig i forkøbet. Jeg vil stille mit hus og mine nøgler fuldstændig til hans disposition, så at han kan opfylde sit hverv." Derpå fortsatte han henvendt til politiembedsmanden: "Når De blot vil være så god at underrette mig om, hvad det er for en slags kontrabande, De kommer for at efterspore."

"De må undskylde mig, grev de St. Alyre," svarede Carmaignac temmelig tørt, "men mine instruktioner forbyder mig at gøre Dem meddelelser i så henseende. Jeg har blot ordre til at foretage en fuldstændig husundersøgelse. Her er min fuldmagt. Jeg håber hr. greven finder, at den er tilstrækkelig fyldestgørende."

"Jeg formoder, at hr. Carmaignac," afbrød Planard, "vil tillade, at grev de St. Alyre sørger for sin slægtnings begravelse. Han ligger, som De ser, der" – han pegede på inskriptionen på

kistelåget – "og at De ligeledes vil tillade ham at ledsage den afdøde til Père-Lachaise. Ligvognen holder netop i dette øjeblik lige nedenfor døren."

"Det gør mig ondt at måtte sige, at jeg ikke kan tillade det. Jeg kan ikke gå uden om mine ordrer, men jeg håber ikke, at forsinkelsen skal blive af lang varighed. Hr. greven forstår jo nok, at jeg ikke et øjeblik har Dem mistænkt, men vi udfører vore ordrer, og jeg må lade, som om jeg anså Dem for skyldig. Når jeg har fået ordre til at undersøge, så undersøger jeg. Sådanne ting er undertiden skjult på de mest besynderlige steder. Jeg kan for eksempel ikke sige, hvad den kiste der kan indeholde."

"Liget af min kære slægtning, hr. Pierre de St. Amand," svarede greven med påtaget, rørt stemme.

"De har altså set ham?"

"Ja, set ham? Ofte, meget ofte."

Greven blev tilsyneladende mere og mere bevæget.

"Jeg mener liget!"

Den adspurgte kastede et hurtigt blik på Planard.

"Nej, min herre, det har jeg ikke – det vil sige – kun et øjeblik –" Han kastede igen et hurtigt blik på Planard.

"Men dog længe nok, formoder jeg, til at De genkendte ham?" spurgte Carmaignac.

"Selvfølgelig, selvfølgelig! Øjeblikkelig. Fuldstændigt. Skulle jeg ikke kende Pierre de St. Amand ved første øjekast, min herre. Ak, ak! Den stakkels fyr, jeg kendte ham desværre alt for vel."

"De ting, som jeg søger efter," sagde Carmaignac, "kunne meget nemt ligge i sådan en snæver kiste, og tjenestefolk er

undertiden så opfindsomme, ved De. Lad os bare løfte låget."

"Undskyld mig, min herre," sagde greven så værdigt som muligt, og skred frem hen imod kisten. Han lagde sine arme over den. "Jeg kan ikke tillade en sådan forhånelse af den dødes fred. Det er vanhelligelse, det er gudsbespotteligt!"

"Det er aldeles ikke noget af den slags, min herre. Vi ønsker simpelt hen at løfte låget, og De har tilladelse til at forblive i værelset. Hvis det skulle vise sig, som vi alle håber, at der ikke er noget i vejen, så får De fornøjelsen af endnu en gang, en allersidste gang, at kaste et blik på Deres elskelige slægtning."

"Det kan jeg ikke tåle, min herre!"

"Men jeg har mine bestemte ordrer – jeg må!"

"For resten," sagde greven, "gik skruetrækkeren itu, da den sidste skrue blev skruet i. Jeg giver Dem mit æresord som adelsmand på, at der er intet undtagen liget i kisten."

"Jeg tvivler ikke på, at greven er i god tro, men De kender nu en gang ikke så godt som jeg alt det hokuspokus, tjenestefolk, som giver sig af med at smugle, kan finde på. Å, Philippe, vær så god at tage det låg af denne kiste."

Greven protesterede, men Philippe, en skaldet mand med et sortsmudset ansigt, ikke ulig en grovsmed, anbragte en lædertaske med værktøj på gulvet. Han tog ligesom mål af kisten, pillede med sin negl ved skruernes hoved, udvalgte sig en skruetrækker, og med et par raske, behændige drejninger på hver skrue, fik han dem snart til at stå i vejret, som en række champignons.

Jeg så atter lyset, som jeg troede jeg havde set for sidste gang, men jeg var i den samme tilstand som før. Jeg så Carmaignacs ansigt bøjet over mig på en undersøgende måde. Det forekom

mig ikke, at jeg kunne læse nogen genkendelse i hans øjne. O, kunne jeg blot have udstødt et eneste skrig! Dernæst så jeg den lille, modbydelige greve stirre mistænksomt ned på mig fra den anden side, også den foregivne markis kastede et gennemborende blik på mit ansigt.

"De har ret, De har ret," sagde Carmaignac og trak sig tilbage, "der er ikke noget af den slags der."

"Så vil De måske være så elskværdig, at beordre Deres folk til atter at lægge låget på kisten og til at skrue det til igen," sagde greven, der fik nyt mod, "for nu må ligvognen virkelig afgå. Desuden kan man ikke være bekendt overfor folk, der kun har en dårlig betaling for deres nattearbejde at holde dem sådan time efter time over tiden."

"De skal komme til at gå om ganske kort tid, grev de St. Alyre; jeg skal om et øjeblik give ordre om kisten."

Greven så henimod døren og opdagede en gendarm og bag ved ham endnu et par stykker i den samme stålglinsende uniform. Han følte sig i høj grad ubehagelig berørt ved dette syn, og blev mere og mere urolig.

"Da denne herre lader til endnu at gøre ophævelser, ser jeg nok, at jeg bliver forhindret fra at vise min afdøde slægtning den sidste ære. Jeg vil så bede Dem, Planard, om at følge ligvognen i mit sted."

"Om nogle få øjeblikke," svarede den uforstyrrelige Carmaignac, "men jeg må først ulejlige Dem med at åbne den hemmelige paneldør der."

Han pegede lige på knappen, der sad i den næsten usynlige dør, bag hvilken mine klæder var blevet gemt.

"Det har jeg selvfølgelig – selvfølgelig ikke noget imod," sagde greven, "hvorfor skulle jeg det. Kun må jeg sige Dem, at de skabe har ikke været brugt i en evighed, jeg skal beordre en af mine folk til al lede efter nøglen."

"Hvis De ikke har den hos Dem, så er det ganske ligegyldigt. Philippe, vil De forsøge Deres patentdirk på den paneldør, jeg vil have den åbnet."

Da skabet i løbet af et øjeblik var blevet åbnet, tog Carmaignac den klædning ud, som var blevet hængt derind for knap ti minutter siden og spurgte:

"Hvis klæder er det?"

"Det ved jeg virkelig ikke," svarede greven. "Jeg kender ikke det mindste til, hvad det skab indeholder. En slyngel af en tjener, der hed Lablois, som jeg kastede på døren for omtrent et år siden, havde nøglen. Jeg har ikke set det blive åbnet i de sidste ti år, klæderne er formodentlig hans."

"Der ligger visitkort, og se, der er et lommetørklæde. Hvad er det, der står på det, R. B., han må have stjålet del fra en person ved navn Beckett – R. Beckett. Mr. Beckett, Berkeley Square, står der på kortet, og vil man se, her er et ur og et signet, ja endog mange signeter hænger der ved det, og et af dem har initialerne R. B. Denne tjener Lablois må rigtignok have været en grådig fyr."

"Det var han også, det har De ret i," stammede greven.

"Hvem ved," fortsatte Carmaignac, "om han ikke muligvis skulle have stjålet klæderne fra den mand i kisten, som i så tilfælde ville være hr. Beckett og ikke hr. de St. Amand. Og forunderligt nok, hr. greve, uret går endnu. Jeg tror slet ikke, den mand i kisten er død, men at han simpelt hen er forgivet.

Og for at have røvet og forsøgt på at myrde ham, arresterer jeg Dem, Nicholas de la Marque, greve af St. Alyre, herre til grevskabet de la Carque."

I næste nu var den gamle slyngel arresteret. Jeg hørte hans gennemtrængende stemme, snart skrigende i den højeste ophidselse, snart protesterende værdigt, snart truende og snart anråbende den Gud, som kender menneskenes hemmeligheder. Mens han endnu råbte således op, blev han bragt ud af værelset, og anbragt i en vogn sammen med den allerede arresterede grevinde. Med to gendarmer siddende ved siden af dem, blev de øjeblikkelig kørt i rasende fart til politikammeret.

Der blandede sig nu to højst forskellige stemmer i koret. Den ene var den bralrende oberst Gaillardes, som man kun med største vanskelighed havde kunnet holde i baggrunden indtil nu. Den anden var min muntre ven Whistlewicks, han var kommet for at identificere mig.

Jeg blev lagt i et varmt bad efter Planards anordninger; han var lige så stor en skurk som de andre, men nu altså på lovens side. Jeg blev derpå lagt i en varm seng, og vinduerne i værelset blev åbnet. Disse simple forholdsregler bragte mig på ret køl i løbet af omtrent tre timer, mens jeg i modsat fald ikke kunne være kommet mig på mindre end syv timer.

Det infame komplot havde arbejdet med største klogskab og hemmelighedsfuldhed. Deres ofre havde selv været behjælpelige med at udslette alle spor, og med at gøre deres egen ødelæggelse både hurtig og simpel.

Der blev selvfølgelig anstillet efterforskninger, flere grave blev åbnet på Père-Lachaise, men ligene havde ligget alt for længe og var allerede så opløste, at de ikke kunne genkendes.

Kun et blev identificeret. Anmeldelsen om begravelsen var i dette specielle tilfælde blevet underskrevet af Gabriel Gaillarde, der også havde betalt omkostningerne. Den embedsmand, som havde ordnet sagerne vedrørende begravelsen med ham, kendte ham. Den selv samme fælde, som var blevet stillet op for mig, havde virket til fuldkommenhed i hans tilfælde. Den person, til hvem graven var blevet bestilt, var fuldstændig opdigtet, og Gabriel Gaillarde blev selv lagt i den kiste, som var blevet forsynet med falsk navn. Dette navn fandtes også på ligstenen, der lå på gravstedet.

Den måde, han blev identificeret på, var højst mærkelig. Omtrent fem år før hans mystiske forsvinden, var han på en ridetur faldet af en løbsk hest og havde slået sig slemt. Han mistede det ene øje og nogle tænder ved dette ulykkestilfælde, desuden brækkede han sit højre ben umiddelbart over anklen. Den skade, hans ansigt havde lidt, havde han forsøgt at skjule for sine omgivelser. Han havde ladet forfærdige sig et glasøje, som var blevet anbragt i øjenhulingen i stedet for det, han havde mistet. Det var så godt lavet, at kun få anede, at han havde et falsk øje, men den håndværker, som havde udført det, kendte det selvfølgelig.

En af de dygtigste tandlæger i Paris havde lavet hans tænder efter en ganske ny og hidtil ikke prøvet metode, og ved et besynderligt sammenstød af omstændighederne, havde tandlægen opbevaret modellen til disse falske tænder. Formen passede nøjagtig til den guldplade, som man fandt i kraniets mundhuling. På skelettet fandt man også et mærke, der viste, at benet var blevet sat sammen lige over anklen, netop på det sted, hvor Gabriel Gaillardes var brækket på den omtalte ridetur.

Obersten, som var hans betydeligt yngre broder, var blevet rasende over hans forsvinden, og endnu mere over tabet af hans penge, som han allerede for længst havde betragtet som sin ejendom, så snart hans broder gik til en ny og bedre verden. Han havde længe haft mistanke om, at greven af St. Alyre og den smukke dame, som altid var i hans broders selskab, havde en finger med i spillet, for han vidste, at den forsvundne broder havde søgt deres selskab netop i de dage, katastrofen skete. I begyndelsen var hans mistanke dog mere et udslag af instinkt og en følge af hele hans heftige temperament og naive tankegang.

Den, som egentlig ledede obersten på det rigtige spor, var, så underligt det end lyder, ingen andre end slynglen Planard. Han var, til held for sig selv, kommet under vejr med, at komplottet var i fare, og fej og kujonagtig som han var, var han for at frelse sig selv gået sporenstregs til politiet og havde påtaget sig at optræde som spion på betingelse af, at der ville blive udvist skånsel imod ham selv. Han havde lovet, at han skulle bringe lovens håndhævere til Château de la Carque, når den næste slyngelstreg skulle udføres, på det mest spændende tidspunkt.

De vil forstå, at min rejse til Paris ikke var blevet nær så behagelig, som jeg havde tænkt mig. Jeg måtte være hovedvidne under hele retssagen, og i min ungdommelige naivitet bildte jeg mig ind, at jeg skulle blive helten i det parisiske selskabsliv, men til min overraskelse opdagede jeg, at man lo – i al venskabelighed – og trak på skuldrene af mig overalt. Man kaldte mig et fæ og et asen bag min ryg, og jeg blev endogså karikeret i vittighedsbladene. Man betragtede mig ligefrem som klovn. Følgelig benyttede jeg den første givne lejlighed til al

komme væk fra den franske hovedstad, uden så meget som at give mig tid til at aflægge et besøg på min fine ven, markien af d'Harmonvilles gæstfri slot.

Forinden var der faldet dom i sagen.

Planard – marki d'Harmonville – slap fri for straf. Hans medskyldige greven blev guillotineret. Den skønne Eugenie blev på grund af formildende omstændigheder – de bestod, så vidt jeg kunne forstå, i hendes gode udseende – dømt til seks års tugthus.

Ved salg af grevens ikke meget indbringende gods blev der dog så meget tilbage, at oberst Gaillarde kunne få nogle af sin broders penge igen. Dette og grevens henrettelse satte ham i udmærket humør. Han mødte mig med stor hjertelighed, og takkede mig for det sår, jeg havde tilføjet ham med min stok.

Jeg mangler nu kun at fortælle endnu et par detaljer:

Man fandt i værelset, hvor kisten havde stået, en hel del mursten. De havde ligget i kisten, indpakket i strå, på vejen op til slottet, for at ingen skulle fatte mistanke ved ankomsten af en tom kiste.

Grevindens glimrende diamanter blev undersøgt af en juveler og takseret til omtrent fem pund. De blev solgt til en tragedienne, der skulle optræde som dronning i et udstyrsstykke.

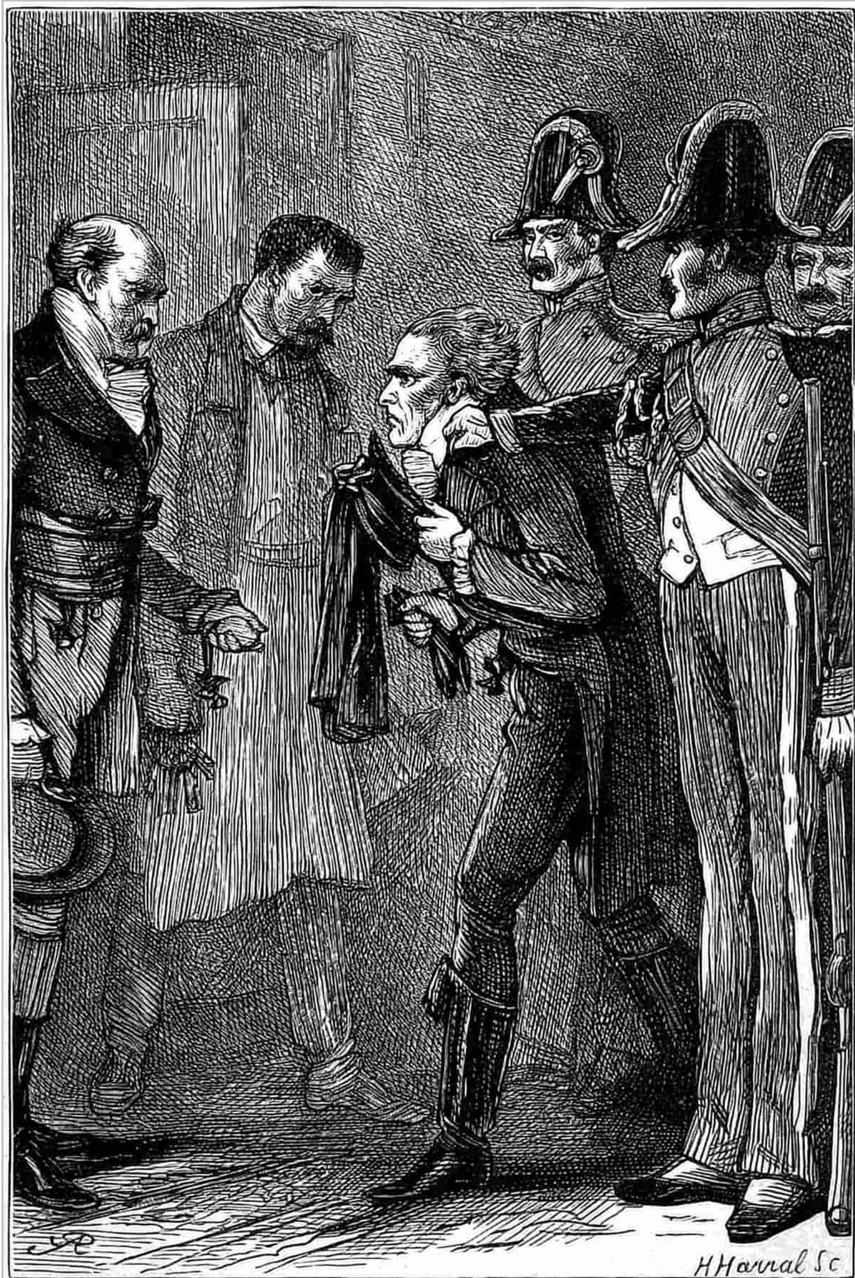
Grevinden selv havde for nogle år siden optrådt på en forstadsscene i Paris, og der havde greven truffet hende og senere gjort hende til sin fortrolige.

Det var hende, som i en vidunderligt god forklædning havde aflagt mig besøg i vognen på den mindeværdige natlige rejse til Paris. Det var også hende, der var optrådt som troldmand ved

bærestolen på ballet i Versailles. Dette lille skuespil var kun blevet opført til benefice for mig for at opildne min interesse for den skønne grevinde. Ved samme lejlighed havde greven og grevinden også taget sigte på andre ofre, hvis jeg skulle glippe, men desværre, jeg gik jo kun alt for godt i fælden. Det lig, som man fandt i bærestolen dagen efter karnevalet, havde man købt hos en mand, der forsynede de parisiske anatomister. Det forhøjede det hemmelighedsfulde ved optrinnet, og var beregnet på at sætte de forskellige udvalgtes sind i bevægelse.

Resten af sommeren og efteråret tilbragte jeg dels i Schweiz og dels i Italien, hvor jeg så nogenlunde kom mig af den nervøse rystelse, jeg havde fået under mit ophold i Paris.

Jeg vendte altså hjem til England som en langt mere alvorlig, om ikke klogere mand, en den letsindige yngling, der var draget af sted få måneder i forvejen. Mit glade livsmod har jeg aldrig genvundet, men jeg har god grund til at være det væsen, der styrer vor skæbne her i verden, taknemmelig for en tidlig, omend skrækkelig lærdom udi syndens veje.

Jeg arresterer Dem, Nicholas de la Marque, greve af St. Alyre.

Om "Værelset i Den flyvende Drage"

Forfatter: Joseph Sheridan Le Fanu (1814-1873).
Org.udgave: *The Room in Le Dragon Volant.* Føljeton i *London Society* februar-juni 1872, bogudgave i samlingen *In a Glass Darkly*, R. Bentley and Son, London 1872 .
Denne udgave baseret på: *Værelset i Den flyvende Drage af J. S. Fanu*. Oversat af Hans Treschow. Bog- og Kunstforlaget Norden, København u.å. [1905].
Illustrationer: J. A. Pasquier (1826-1884): Fem illustrationer til førsteudgaven i London Society februar-juni 1872.
Oversætter: Hans Treschow (1872-1917).
Redigeret og revideret efter den engelske original af: Kim N. Jensen.
Forside: J. A. Pasquier (1826-1884): "*I stood, with my finger on the trigger ...*" fra *London Society* maj 1872.

ISBN 978-87-7979-923-3

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-149-7 (Ølstykke 2008).

www.ebib1800.dk

